

προλεταριακη

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkemi.gr Σάββατο 22 Φλεβάρη 2025 ■ χρόνος 43ος φ. 979 ■ 1.50€

22 φλεβάρη
23 ΠΑΝΤΕΛΟ

**ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ
ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ**

**Μέτωπο των λαών ενάντια στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών
Δεν διαλέγουμε δυνάστες - Δεν έχουμε ανάγκη από προστάτες**

Νέο άγριο τοπίο αντιθέσεων και βημάτων πολέμου!

**Όλοι στην απεργία στις 28 Φλεβάρη
ενάντια στα εγκλήματα της κυβερνητικής πολιτικής**

Η απεργία να γίνει η απαρχή μαζικού λαϊκού ξεσηκωμού!

Νέο άγριο τοπίο αντιθέσεων και βημάτων πολέμου!

Όλοι στην απεργία ενάντια στα εγκλήματα της κυβερνητικής πολιτικής

Η απεργία στις 28 Φλεβάρη να γίνει η απαρχή μαζικού λαϊκού ξεσηκωμού!

«**Ό**ταν αυτοί που είναι ψηλά μιλάνε για ειρήνη, ο απλός λαός ξέρει πως έρχεται ο πόλεμος». Το απόσπασμα αυτό από το «Γερμανικό Εγχειρίδιο Πολέμου» του Μπρεχτ φέρνουν για άλλη μια φορά στο προσκήνιο οι καταγιστικές εξελίξεις στο παγκόσμιο σκηνικό. Με την πρόταση του Τραμπ για την έναρξη των λεγόμενων «ειρηνευτικών συνομιλιών» ΗΠΑ-Ρωσίας για την Ουκρανία να συνοδεύεται από έναν αντίστοιχο καταγισμό «ανοησίας», από τον οποίο βρίθουν οι κάθε λογής αναλύσεις που κυκλοφόρησαν εσχάτως. «Μια νέα εποχή ειρήνης που ανατέλλει», διακρίνουν κάποιοι. Ώρα για «ανοικοδόμηση» της Ουκρανίας, αλλά και της Γάζας, αφού βεβαίως ξεριζωθεί πρώτα βία από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και το σιωνιστικό του μαντρόσκυλο ο ηρωικός παλαιστινιακός λαός, αναφωνούν κάποιοι. Ορισμένοι, κουβαλώντας στις αποσκευές τους πολλά κιλά αντικομμουνισμού και παρακάρα της ιστορίας, μιλάνε για «νέα Γιάλτα», ενώ άλλοι, πιο «ταξικοί», βλέπουν ότι η κινούσα δύναμη πίσω από όλα αυτά είναι η επιδίωξη για νέες «μπίζνες» στα ουκρανικά συντρίμια και την Ευρώπη.

Τα απανωτά πολεμικού τύπου ανακονισθέντα του τελευταίου διαστήματος, φυσικά, που πάνε μαζί με τους «κλάδους ελαίας» που ανεμίζουν οι ιμπεριαλιστές, τους διαφεύδουν! Και πρώτα και κύρια, αυτά της νέας διοίκησης της αμερικανικής υπερδύναμης και των στελεχών που την περιτριγυρίζουν, που κάνουν λόγο μέχρι και για ανάληψη «οικονομικής και στρα-

τιωτικής δράσης», αν τα πράγματα με τις διαπραγματεύσεις δεν πάνε όπως τα θέλουν. Εκφράζουν απροκάλυπτα την επιδίωξη να εντείνουν την απομόνωση και περιρσίφιξη της στρατηγικής αντιπάλου, της Ρωσίας, με την τοποθέτηση δυτικών στρατευμάτων στο τμήμα των ουκρανικών εδαφών που δεν κατέχει. Ταυτόχρονα, ο ρώσικος ιμπεριαλισμός φροντίζει να υπενθυμίζει τις διεκδικήσεις του για έναν νέο παγκόσμιο συσχετισμό, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την απαίτηση της Ζαχάροβα από τις ΗΠΑ να αποκηρύξουν τη γραμμή πλεύσης που χαρακτήρηκε στο Βουκουρέστι το 2008, για την ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ. Ασθμαίνοντας και ολωσδιόλου στριμωγμένοι από τις εξελίξεις, ενόψει της προσταγής των «συμμάχων» τους, Αμερικάνων, να ευθυγραμμιστούν στις ανάγκες τους χωρίς όρους και προϋποθέσεις, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές τρέχουν για να μην προσπεραστούν εντελώς και παρά τις αντιθέσεις τους που βγαίνουν εκ νέου στην επιφάνεια, όλοι τους συμφωνούν για την ανάγκη να «ματώσουν» οι λαοί προκειμένου να εξυπηρετηθεί η κλιμάκωση των στρατιωτικών δαπανών, που απαιτεί η νέα εποχή.

Η πρόταση Τραμπ, λοιπόν, αν κάτι επιδιώκει και αναζητά είναι τη μεταβολή των όρων του άδικου πολέμου στην Ουκρανία και όχι, βεβαίως, τον τερματισμό του! Αποτελεί ένα ακόμα βήμα στην κατεύθυνση προετοιμασίας των όρων του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, που επιχειρεί να ανιχνεύσει τους δρόμους ξεπεράσματος του ουκρανικού αδιεξόδου, που συνίσταται στο

ότι οι ΗΠΑ τον διεξήγαγαν δια αντιπροσώπου απέναντι σε μια Ρωσία που κατάφερε να σημειώσει σημαντικές επιτυχίες επί του πεδίου. Αποδεικνύει τον χαρακτήρα «κατεπείγοντος» που προσδίδει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στην ανάγκη αναστροφής της σχετικής του αποδυνάμωσης και της επίτευξης του στόχου της παγκόσμιας κυριαρχίας. Αποδεικνύει, επίσης, ποιοι είναι αυτοί που εξαρχής κάνουν κουμάντο στο μέτωπο της Ουκρανίας, με το καθεστώς-ανδρείκελο του Ζελένσκι, αλλά και τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές να παρακάμπτονται από τους πρωταγωνιστές, τις ΗΠΑ και τη Ρωσία.

Επιβεβαιώνεται ξανά, επομένως, πως τα όσα επιδιώκει να αναδείξει το ΚΚΕ(μ-λ) με την Αντιιμπεριαλιστική Αντιπολεμική Διεθνιστική Συνάντηση στο Πάντειο Πανεπιστήμιο στις 22-23 Φλεβάρη αποτελούν ανάγκη ζωής για τον λαό μας και κρίσιμα ζητήματα για το κίνημα και τη συγκρότησή του!

Το κομμάτισμα της «σωστής πλευράς της ιστορίας»

Στις σημερινές συνθήκες του εμπορικού πολέμου και των γεωστρατηγικών εκβιασμών που έχουν κηρύξει οι ΗΠΑ, η διπλή εξάρτηση της ντόπιας άρχουσας τάξης από Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές σημαίνει ακροβασία σε «τεντωμένο σχοινί»! Όσο και αν κάποια κυβερνητικά στελέχη, όπως ο Γεωργιάδης, δίπλα με τα πάσης φύσης φασιστικά μορφώματα, δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν τον θαυμασμό τους για τον εμπρηστικό λόγο του Βαν

ενάντια στους Ευρωπαίους, γεγονός παραμένει ότι οι ντόπιοι ιθύνοντες εισπράττουν στο πολλαπλάσιο τις πιέσεις που οι ΗΠΑ ασκούν στα ευρωπαϊκά αφεντικά τους και ψάχνουν εναγωνίως τις ισορροπίες σε μια περίοδο... «ανισορροπίας» των προστατών τους. Γιατί παρότι η κυβέρνηση και τα υπόλοιπα κόμματα του συστήματος έχουν διαπρέψει στην «αμερικανοδουλεία», παρέχοντας κάθε είδους διευκολύνσεις στα υπερατλαντικά αφεντικά τους, απομυζώντας την εργατική τάξη και τον λαό για τις πολεμικές «αγορές του αιώνα» και έχοντας μετατρέψει τη χώρα σε προπύργιο των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, αυτό δεν είναι αρκετό για τους Αμερικάνους και τη νέα τους διοίκηση στη σημερινή φάση.

Είναι ορατό το ενδεχόμενο, συνεπώς, να ζητηθούν ακόμα περισσότερα από το εξαρτημένο καθεστώς της Ελλάδας, έως και με τη μορφή μιας νέας «ουκρανικής εκστρατείας» και για αυτό ήδη φροντίζουν να δείχνουν την προθυμία του «καλού παιδιού» των Αμερικάνων να στελέχη του εγχώριου αστισμού. Την ίδια στιγμή, άλλωστε, μετά τα απανωτά «χαστούκια» των εξελίξεων στη Συρία και των πυραύλων Meteor που διαφαίνεται ότι θα παραχωρηθούν στην Τουρκία με γαλλική έγκριση, η κινητικότητα της ανταγωνίστριας εξαρτημένης τουρκικής άρχουσας τάξης και στο ουκρανικό ζήτημα τους έχει προσθέσει νέους πονοκεφάλους. Και αυτό, ενώ οι ντόπιοι αστοί «αδειάζονται» για άλλη μια φορά από τον Μακρόν, λάμποντας δια της απουσίας τους από την άτυπη σύνοδο που συγκάλυψε για την επεξεργασία της ευρω-

Συγκοινωνιακή αστυνομία και κοινωνική αστυνόμευση

Την Παρασκευή 21 Φεβρουαρίου, λέγεται, θα ξεκινήσει η πιλοτική εφαρμογή του προγράμματος για την αστυνόμευση στα μέσα μαζικής μεταφοράς από τα λεγόμενα «δύσκολα» δρομολόγια σε Αχαρνές, Άνω Λιόσια και Ζεφύρι, με στόχο την ενίσχυση της ασφάλειας των επιβατών και την αντιμετώπιση της παραβατικότητας.

130 αστυνομικοί -ένστολοι ή με πολιτικά ρούχα- θα βρίσκονται μέσα στα λεωφορεία και στα τρένα του Προαστιακού από την ώρα που θα ξεκινούν τα δρομολόγια μέχρι την ώρα που θα ολοκληρώνονται, τα μεσάνυχτα, ώστε οι επιβάτες να αισθάνονται πιο ασφαλείς και να αντιμετωπίζεται άμεσα η κάθε λογής παραβατικότητα. Αρχικά οι αστυνομικοί θα διατεθούν από την ΕΛΑΣ και στη συνέχεια θα αντικατασταθούν από τους ειδικούς

φρουρούς που θα προσλάβει ο ΟΑΣΑ, με αποκλειστικό αντικείμενο τη φρούρηση στα μέσα μαζικής μεταφοράς.

Ήδη, οι αστυνομικοί αποσπάζτηκαν στο νέο σώμα της λεγόμενης Συγκοινωνιακής Αστυνομίας και, ολοκληρώνοντας την εκπαίδευσή τους, θα αναλάβουν υπηρεσία στο Μενίδι, το Ζεφύρι, τα Άνω Λιόσια και τον Ασπρόπυργο, όπου παρατηρείται έντονη εγκληματικότητα, αλλά και σοβαρά περιστατικά βανδαλισμών, σύμφωνα με τα λεγόμενά τους.

Ταυτόχρονα, στις 12 Φλεβάρη ο Δήμος Ιλίου σε συνεργασία με τον υπουργό ΠΡΟ.ΠΟ. και τον μητροπολίτη Ιλίου, Αχαρνών και Πετρούπολεως, Αθηναγόρα, διοργάνωσαν ημερίδα για την κοινωνική αστυνόμευση, δήθεν, για να ευαισθητοποιηθούν οι πολίτες σε θέματα ενδοοικογενειακής βίας και της, κατά τα λεγόμενά τους, βίας των νέων.

Στην πρώτη περίπτωση, της συγκοινωνιακής αστυνομίας, ο δημόσιος κίνδυνος είναι κάτοικοι και επιβάτες των δήμων αυτών που δεν είναι στην αθηναϊκή Ριβιέρα αλλά στην άκρη της πόλης. Μια άκρη που μαστιζείται από φτώχεια, ανεργία, έλλειψη στέγης και ναρκωτικά που τόσο απλόχερα έρχονται στην Ελλάδα με αεροπλάνα και βαπόρια. Για αυτούς, βέβαια, αυτό δεν είναι κίνδυνος για την ασφάλεια των πολιτών, είναι ανάπτυξη. Ο κίνδυνος είναι οι ανθρωπίνες σκιές που αυτοί έχουν δημιουργήσει, που παίρνουν τα λεωφορεία και τρέχουν μέσα στην αγωνία τους να βρουν την επόμενη δόση που θα τους φέρει ένα βήμα πιο κοντά στο τέλος.

Είναι και οι Ρομά, οι τσιγγάνοι, οι γύφτοι, ανάλογα σε ποια μεριά του πολιτικού ορθού κλίματος βρίσκεται κανείς. Όπως και να τους αποκαλέσει

κανείς, δεν αναιρείται ο ρόλος του θύματος της ρατσιστικής πολιτικής και της κοινωνικής εξαθλίωσης που τους έχουν χρωσσει και που προβάλλεται καθημερινά στα Μέσα, βαφτίζοντάς τους «συλλογικά» παραβατικούς.

Η συγκοινωνιακή αστυνομία είναι αφιερωμένη εξαιρετικά σε αυτές τις δύο «επικίνδυνες» κατηγορίες.

Η κοινωνική αστυνομία, από την άλλη, αποσκοπεί στη γειτονιά, στον σπιούνο πίσω από την κουρτίνα, στον «θα του δείξω εγώ». Σε αυτόν που πολύ θα χαρεί να συντρίψει και εμάς αυτό που τον ίδιο τον έχει ήδη λιώσει.

Από τη μια μεριά, λοιπόν, έχουμε την ένστολη καταστολή και από την άλλη την ύπουλη φασιστικοποίηση της κοινωνίας με την προτροπή για καταδόσεις από πρόθυμους, καθαρούς και νομοταγείς πολίτες.

ΕΝΙΟΧΎΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

► παϊκής απάντησης στα σχέδια των ΗΠΑ.

Ωστόσο, όσο εντείνονται τα αδιέξοδα της ντόπιας άρχουσας τάξης, άλλο τόσο τροφοδοτείται η γραμμή της επίθεσης σε κάθε εργατικό και λαϊκό δικαίωμα, που αλληλοσυμπληρώνεται με την πολιτική της υποτέλειας και της όλο και βαθύτερης εμπλοκής της χώρας στα φιλοπόλεμα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Τα πυκνά γεγονότα στον κόσμο και την περιοχή, εξάλλου, για την εργαζόμενη πλειοψηφία σημαίνουν νέες θυσίες και ένταση της αντιδραστικής στροφής, που φτάνει μέχρι και στην απαίτηση των κυριάρχων να μετατραπούν ο λαός και η νεολαία σε κρέας για τα κανόνια των πολέμων τους. Με αυτά έχει να λογαριαστεί ο κόσμος της δουλειάς ενόψει της μεγάλης μάχης της απεργίας στις 28 Φλεβάρη!

Η απεργία στις 28 Φλεβάρη να γίνει το έναυσμα ενός νέου κύκλου αγώνων!

Η λαϊκή οργή για το έγκλημα στα Τέμπη δεν λείπει να κοπάσει και αυτό δεν οφείλεται μόνο στη χιονοστιβάδα αποκαλύψεων για τη διαχείρισή του και τη μπόχα και δυσωδία που αναδίδουν. Οφείλεται κυρίως στο ότι ο λαός και η νεολαία ασφυκτιούν κάτω από το βάρος της κυρίαρχης πολιτικής, που τσακίζει τις ζωές τους και παράγει καθημερινά όλο και μεγαλύτερα εγκλήματα. Ενισχύεται από τα εκατοντάδες εγκλήματα στους χώρους δουλειάς, από τους ασταμάτητους πνιγμούς και τις επαυπορωθήσεις των προσφύγων, από την αδυναμία των λαϊκών στρωμάτων να επιβιώσουν με μισθούς και συντάξεις ξεφτίλας.

Όσο και αν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες -με τη ΓΣΕΕ τελικά να αναδιπλώνεται κάτω από τις πιέσεις του κόσμου

και να συμμετέχει στην απεργία- και ο καθεστωτικός ρεφορμισμός του ΚΚΕ πάσχισαν ώστε οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις στις 26 Γενάρη να μην βρουν άμεση συνέχεια, το αγωνιστικό κλίμα που έχει διαμορφωθεί μπροστά στην απεργία καταδεικνύει ότι τα σχέδια εκτόνωσης ξεπεράστηκαν από τις λαϊκές διαθέσεις πάλης. Όσο και αν σύσσωμα τα αστικά κόμματα της αντιπολίτευσης, επίσης, με τη συνδρομή των δυνάμεων της ήττας και της υποταγής, επιχειρήσαν να εγκλωβίσουν τη δυσάρεσκεια σε ανώδυνα «θεσμικά» και κοινοβουλευτικά κανάλια, φανερώνεται πλατιά ότι οι εργαζόμενες μάζες αναζητούν το επόμενο τους βήμα στους δρόμους και τις πλατείες!

Με οικοδόμηση εστιών αντίστασης και διεκδίκησης παντού, από τους χώρους δουλειάς, τα σχολεία και τις σχολές μέχρι τις αγροτικές κινητοποιήσεις, με τη συνένωσή τους σε ένα πλατύ Μέτωπο Αντίστασης και Διεκδίκησης, το βήμα αυτό πρέπει να στερεωθεί και να βαθύνει! Με το ξεπέραςμα των αυταπατών για νέους σωτήρες και για κυβερνητικές-κοινοβουλευτικές «λύσεις», που έκριναν αρνητικά την έκβαση των κινημάτων της προηγούμενης δεκαετίας. Με την οργάνωση των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων και τη συγκρότηση μιας γραμμής αναμέτρησης κόντρα στις δυνάμεις του συμβιβασμού. Με την κατεύθυνση της συνέχισης του αγώνα, κόντρα στη λογική των ελεγχόμενων διαμαρτυριών «μιας ριζιάς», για να μην ξεχαστεί το έγκλημα στα Τέμπη, για να βρουν τα θύματα την πραγματική τους δικαίωση στις νίκες του λαού και της νέας γενιάς απέναντι στην πολιτική του συστήματος.

Στις 28 Φλεβάρη όλοι απεργοί! Να πλημμυρίσουν οι δρόμοι και οι πλατείες! Να κάνουμε την αρχή για ένα νέο κύκλο αγώνων και αντιστάσεων!

Αποψη

Το έγκλημα των Τεμπών και ό,τι έχει ακολουθήσει δυο χρόνια τώρα, δεν παύει να χαρακτηρίζει την πολιτική ειδωρογραφία. Ιδιαίτερα ύστερα από τις μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις που έγιναν σε όλη την Ελλάδα την Κυριακή 26 Γενάρη αλλά, πολύ περισσότερο, ενόψει της απεργίας στις 28 του Φλεβάρη και των προγραμματισμένων συγκεντρώσεων σε κάθε μεγάλη και μικρή πόλη της χώρας.

Η στάση της κυβέρνησης και των αστικών κομμάτων

Ο Μητσοτάκης έσπευσε να διαχειριστεί την αναζωπύρωση της οργής που εκφράστηκε μαζικά στα τέλη του Γενάρη και προσπάθησε να βγάλει την κυβέρνηση από τη δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκε, παίζοντας αρχικά το χαρτί της παραπλάνησης με το «αυτά ξέραμε, αυτά είπαμε». Οι δε αντιπολιτευόμενοι, ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ, άρπαξαν την ευκαιρία να πλασαριστούν ως εναλλακτικοί διαχειριστές και έριξαν το βάρος τους στο κοινοβουλευτικό «οπλοστάσιο», κυνηγώντας την πρόταση δυσπιστίας και νέες εξεταστικές επιτροπές. Και ενώ το μπαλάκι της αντιπαράθεσης ανάμεσα στις αστικές δυνάμεις πηγαίνονερχόταν, ο λαός και η νεολαία συνέχιζε να τους τρομοκρατεί, όταν η λαϊκή οργή δεν έπαυε να φουντώνει και η νεολαία έπιανε το νήμα και προχωρούσε σε μαζικές διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα. Μπροστά στη συμπλήρωση δύο χρόνων από το έγκλημα, τα ζόρια άρχισαν να πολλαπλασιάζονται. Η ΑΔΕΔΥ «έπεσε» πρώτη, κηρύσσοντας απεργία για τις 28 Φλεβάρη. Η ΓΣΕΕ αντιστάθηκε όσο μπο-

τους αφορά όλους, κυβέρνηση και αντιπολίτευση, κεφάλαιο και εργοδοσία.

Δικαιοσύνη για ποιον και μέχρι πού

Τόσο στο πλαίσιο της απειθούς και των εκβιασμών από την πλευρά της κυβέρνησης, όσο και αναφορικά με τα επίδικα που πρέπει να θέτει ο ίδιος ο λαός, έχει απλώσει τελευταία η συζήτηση γύρω από τη δικαιοσύνη, την ανεξαρτησία της, τη «δουλειά» της και τους παράγοντες που επηρεάζουν αυτή τη «δουλειά».

Ο Μητσοτάκης, και πάλι πρωταγωνιστώντας για λογαριασμό του συστήματος, λέει ότι: «Σε μια περίοδο που πολλοί αμφισβητούν ευθέως τη Δικαιοσύνη, έχω διπλό χρέος να υψώσω τείχος προστασίας στους λειτουργούς της.» (Καθημερινή 16/2). Αυτή την ανάγκη την ένιωσε σε έναν βαθμό λόγω του «κλωνισμού» που εξέφρασε ο Ανδρουλάκης, υπηρετώντας τα δικά του παιχνιδίσματα στο αστικό πλαίσιο: «Η εμπειρία μου αυτά τα χρόνια έχει κλονίσει την εμπιστοσύνη μου και προς την εξουσία, κράτος πρωθυπουργό, και προς τη Δικαιοσύνη» (Alpha 13/2). Κυρίως όμως, είναι και πάλι ο λαϊκός παράγοντας που τον υποχρεώνει σε τέτοιες τοποθετήσεις, αφού η ουσιαστική αμφισβήτηση των αστικών θεσμών, μαζί και της δικαιοσύνης, έρχεται από τον πιο επικίνδυνο παράγοντα, εκείνον του λαού και της νεολαίας!

Βέβαια, καμιά φορά οι αστικοί θεσμοί βρίσκουν τους πιο απίθανους -ίσως όχι και τόσο τελικά...- υποστηρικτές σε δυνάμεις που υποτίθεται πως υπερασπίζονται τον λαό και πρωτοστατούν στους αγώνες του. Τι σημαίνει το

Τέμπη

Το σύστημα εκβιάζει τον λαό

ρούσε, κρατώντας μια στάση αντιπαραθετική με το αίσθημα των εργαζόμενων και σε πλήρη σύμφορα με την κυβέρνηση και την εργοδοσία. Η πίεση όμως που δέχθηκε φαίνεται πως ήταν αφόρητη, με αποτέλεσμα να μαζέψει άρον άρον την υποτιθέμενη αναμονή «υποδείξεων» από τους συγγενείς των θυμάτων και να κηρύξει τελικά 24ωρη απεργία για τις 28 Φλεβάρη.

Ο λαός και η νεολαία εξακολουθεί να ασκεί αφόρητη πίεση. Πίεση προς την κυβέρνηση και τους χειρισμούς της, αλλά και απέναντι σε ένα ολόκληρο σύστημα που παίζει τις ζωές μας κορώνα-γράμματα. Απέναντι σε αυτές τις συνθήκες, η κυβέρνηση δεν είχε άλλη επιλογή από την απειθούς. Ο Μητσοτάκης βγήκε από την τροχιά της υποτιθέμενης αναμονής των πορισμάτων στην οποία είχε μπει (Alpha 29/1) και επέστρεψε επιθετικά στη βεβαιότητα ότι η εμπορική αμαξοστοιχία δεν μετέφερε τίποτα εύφλεκτο (Καθημερινή 16/2).

Αυτό όμως που κυρίως επιστράτευσε η κυβέρνηση είναι η τρομοκρατία του λαού και ο ανοιχτός εκβιασμός: «Η χώρα δεν έχει ανάγκη από νέους δικασμούς, ούτε από νέες σκευωρίες. Έχει ανάγκη από σταθερότητα, ειδικά μέσα στο πρωτοφανές νέο γεωπολιτικό περιβάλλον στο οποίο έχουμε βρεθεί.» (Καθημερινή 16/2). Αυτόν τον εκβιασμό η κυβέρνηση δεν τον επιστρατεύει για πρώτη φορά. Είναι συνηθισμένη τακτική, που πολύ συχνά χρησιμοποιείται για να απαντήσει αδιέξοδα είτε σε εκλογικές αναμετρήσεις είτε, πολύ περισσότερο, σε περιόδους που η λαϊκή οργή εκφράζεται μαζικά στον δρόμο. Κυρίως όμως, η κυβέρνηση προβάλλει τον εκβιασμό της αποσταθεροποίησης για λογαριασμό του συστήματος. Εκεί είναι που παίρνει τον ρόλο της ως διαχειριστή και αναλαμβάνει να τους ξελασπώσει όλους. Ακριβώς επειδή η μαζικά εκφραζόμενη οργή του λαού

αίτημα «να αποδοθεί δικαιοσύνη» για το έγκλημα των Τεμπών, όταν μπαίνει από την πλευρά της αριστεράς; Ας αφήσουμε στην άκρη τις οικογένειες των θυμάτων, για τις οποίες αυτά τα ερωτήματα έχουν άλλη διάσταση, με την έννοια ότι είναι λογικό 57 οικογένειες που έχασαν τους ανθρώπους τους να θέλουν να μάθουν τι συνέβη και ποιος φταίει. Στο επίπεδο του λαού, της πάλης του και του κινήματός του, το ζήτημα της απόδοσης δικαιοσύνης τίθεται διαφορετικά. Η προμετωπίδα «να αποδοθούν οι ποινικές και πολιτικές ευθύνες εκεί που αντιστοιχούν», που διακηρύσσει σε όλους τους τόπους το ΚΚΕ, απευθύνει το αίτημα στην αστική δικαιοσύνη και εναποθέτει σε αυτήν τις ελπίδες του λαού. Πολύ περισσότερο, εγκλωβίζει τα επίδικα στα στενά περιθώρια του ποινικού κώδικα και δεν αντιλαμβάνεται -ή δεν θέλει να αντιληφθεί- ότι ο λαός στην κίνησή του με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη βάζει στο στόχαστρο μια συνολικότερη πολιτική.

Δεν θα τους αφήσουμε!

Παρακαλάει σύσσωμο το κυβερνητικό επιτελείο να σιωπήσει ο λαός. Ο Βορίδης στη βουλή χρησιμοποίησε ακριβώς αυτή τη λέξη, δήθεν απευθυνόμενος στην αντιπολίτευση. «Σιωπήστε»! Και χαρακτήρισε «Αυτονόητο κοινό αίτημα», το «να κάνει η δικαιοσύνη τη δουλειά της». Αντίστοιχες δηλώσεις από τον Σκέρτσο, τον Μαρινάκη, τη Μπακογιάννη... Η μετάφραση είναι εύκολη: Άφησε, λαέ, τη δικαιοσύνη να λειτουργήσει απρόσκοπτα, μην την επηρεάζεις με φωνασκίες -που είναι και της μόδας- με απεργίες και συγκεντρώσεις.

Ο λαός δεν θα τους αφήσει! Θα βγει μαζικά στο δρόμο και στις απεργιακές συγκεντρώσεις στις 28 του Φλεβάρη, θα καταγγείλει το έγκλημα στα Τέμπη και θα διεκδικήσει την ίδια του τη ζωή!

Πελοπόννησος Εξορμήσεις και εκδηλώσεις για την Αντιιμπεριαλιστική Αντιπολεμική Διεθνιστική Συνάντηση

Με στόχο τη διάδοση και την προπαγάνδη της Αντιιμπεριαλιστικής Αντιπολεμικής Διεθνιστικής Συνάντησης, στο Πάντειο, στις 22 και 23 Φλεβάρη, σε μια σειρά περιοχές και πόλεις της Πελοποννήσου, πραγματοποιήθηκαν εξορμήσεις με το ενημερωτικό πολιτικό 4-σελιδο, το πολιτιστικό πρόγραμμα και την αφήσα, καθώς και εκδηλώσεις και συζητήσεις. Στην Πάτρα πραγματοποιήθηκαν παρεμβάσεις στην πόλη, αλλά και στο Πανεπιστήμιο, με την ιδιαίτερη προκήρυξη για τη νεολαία, όπου οι σύντροφοι άνοιξαν τα ζητήματα που θέτει η συγκεκριμένη πρωτοβουλία. Στο κέντρο, στις σχολές και σε αρκετές γειτονιές (Προσφυγικά, Μαρούδα, Αγ. Ανδρέας, Ψηλά Αλώνια, Αγυιά) πραγματοποιήθηκε αφισκοκόλληση. Σημαντική συμβολή ήταν και αυτή της εκδήλωσης που διοργανώθηκε στο στέκι «Ανάτροφα» τη Δευτέρα 10/2, όπου εξελίχθηκε σε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση, με επίκεντρο την κατάσταση προετοιμασίας ενός γενικευμένου παγκόσμιου πολέμου και την απάντηση που πρέπει να δώσουν οι λαοί.

Στην Κορινθία πραγματοποιήθηκαν παρεμβάσεις, με αμείωτο ρυθμό, σε όλες τις περιοχές του νομού. Το Σάββατο 25/1, πραγματοποιήθηκε στο Κέντρο Νεότητας Ξυλοκάστρου, ανοιχτή συζήτηση, με συμμετοχή συναγωνιστών, που πήραν όλοι τον λόγο, τόσο σχετικά με τα ζητήματα που αφορούν την ανάπτυξη αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, όσο και για γενικότερα θέματα δράσης. Προβλήθηκε επίσης η μπροσουρά «Οι λαοί δεν θα μείνουν θεατές στην προετοιμασία του επόμενου παγκόσμιου πολέμου».

Εξορμήσεις πραγματοποιήθηκαν, επίσης, στο Ναύπλιο (σε κεντρικούς δρόμους και στην περιοχή του Νοσοκομείου), την Κυριακή 2/2, στην Αμαλιάδα, (στην Πλατεία Μπελογιάννη, στην περιοχή του Εργατικού Κέντρου και σε κεντρικούς δρόμους) και στην κεντρική πλατεία του Πύργου (Σάββατο 8/2) με γενικά θετική ανταπόκριση κόσμου.

Η κυβέρνηση της Γερμανίας παρατείνει για 6 μήνες τους σκληρούς συνοριακούς ελέγχους

«Σήμερα διατάξαμε εκ νέου προσωρινούς ελέγχους σε όλα τα γερμανικά εξωτερικά σύνορα και ενημερώσαμε την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Παραμένουμε συνεπείς στον αγώνα κατά της παράτυπης μετανάστευσης», δήλωσε ο Σολτς στις 12 Φλεβάρη, ενώ ανακοινώθηκε πως τα λεγόμενα «προσωρινά», σκληρά μέτρα ελέγχου θα παραταθούν για ακόμα 6 μήνες. Αναφέρεται, μάλιστα, πως απ' τις 16 Σεπτεμβρίου του '24 έχουν απορριφθεί 47.000 αιτήσεις χορήγησης Ασύλου. Δεν ήταν, ωστόσο, ο κύριος λόγος της απόφασης αυτής το να εμφανίσει ο Σολτς και η κυβέρνηση του σκληρή αντιμεταναστευτική ατζέντα μπροστά στο ακροδεξιό AfD, στο πλαίσιο «κομματικών παιχνιδιών», ενόψει των εκλογών στις 23/2, αλλά σηματοδοτεί την κατεύθυνση της σκληρύνσης της στάσης της γερμανικής ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης απέναντι στους ξεριζωμένους λαούς.

Χανιά: Αναβολή της δίκης των 8 διαδηλωτών για τις 29 Οκτώβρη 2025

Αναβολή για τις 29/10/25 πήρε η δίκη των 8 διαδηλωτών της 6ης Δεκέμβρη '20, [ανάμεσά τους και δύο μελών του ΚΚΕ(μ-λ)], παρατείνοντας την ομηρία τους. Οι αγωνιστές αυτοί σύρθηκαν ξανά στα δικαστήρια την Τετάρτη 19/2, με την κατηγορία για παραβίαση της απόφασης απαγόρευσης συγκεντρώσεων, του αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ., που είχε επιδιωχθεί να επιβληθεί σε ολόκληρη τη χώρα με πρόσχημα την πανδημία του COVID-19. Όπως και οι ανάλογες δίκες για συμμετοχή στις κινητοποιήσεις στις 17 Νοέμβρη και στις 6 Δεκέμβρη του '20 (για τις οποίες οι συλληφθέντες διαδηλωτές στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη αθώωθηκαν), η δίκη αυτή αποτελεί μια προσχηματική και υποκριτική, πολιτική δίωξη. Οι διωκόμενοι αγωνιστές κατηγορούνται για τη συμμετοχή τους στη συγκέντρωση που καλούσαν μαζικοί φορείς, στην Πλατεία Αγοράς, που χτυπήθηκε άγρια απ' την αστυνομία ενώ αυτοί τηρούσαν όλα τα μέτρα υγειονομικής προστασίας.

Το κίνημα συμπαράστασης που αναπτύχθηκε από σωματεία, συλλόγους, συλλογικότητες και οργανώσεις όλο το προηγούμενο διάστημα, με ψηφίσματα αλληλεγγύης, καταγγελίες και δημοσιεύματα, εκφράστηκε και στο χώρο των δικαστηρίων, στη δίκη που τελικά αναβλήθηκε. Ο αγώνας για την αθώωση όλων των διωκόμενων και για την καταδίκη της πολιτικής που προσπαθεί να βάλει «στο γύψο» τις διαδηλώσεις, τις συγκεντρώσεις, τις απεργίες και συνολικά τους αγώνες συνεχίζεται.

Ξεκίνησαν οι μαζικές απελάσεις μεταναστών από τις ΗΠΑ

Σιδεροδέσμοι με αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια και με στρατιωτικά αεροπλάνα C-17 ξεκίνησαν να εκδιώχνονται απ' την ιμπεριαλιστική μητρόπολη των ΗΠΑ χιλιάδες μετανάστες, διαφόρων εθνικοτήτων. Το σχέδιο του Τραμπ στοχεύει σε... 11 εκατομμύρια απελάσεις. Δημοσιεύματα αναφέρουν πως ήδη πραγματοποιούνται 700 απελάσεις την ημέρα, που αφορούν κύρια λατινοαμερικάνους αποκαλού-

δημοκρατικά δικαιώματα

Η Ιταλία δεν παραιτείται απ' τα αντι-προσφυγικά κολαστήρια στην Αλβανία

Με μια «αναπροσαρμογή» του πλάνου εγκατάστασης απελαθέντων προσφύγων και μεταναστών απ' την Ιταλία στα σιδηρόφρακτα στρατόπεδα συγκέντρωσης που φτιάχτηκαν στις πόλεις Γκιαντέρ και Σεντζίν της Βόρειας Αλβανίας απαντά η ιταλική κυβέρνηση της Μελόνι στην απόρριψη του λεγόμενου «πρωτοκόλλου συνεργασίας Ιταλίας - Αλβανίας» απ' το δικαστήριο της Ρώμης κι απ' την αντιπολίτευση. Αντί για τους αιτούντες Άσυλο, που θα απορρίπτονταν, θα σταλούν εκεί οι λεγόμενοι «παράτυποι» μετανάστες που... κάποτε ίσως «επαναπατριστούν» στις χώρες τους. Χώρες, βέβαια, καθόλου ασφαλείς γι' αυτούς, παρά τα λεγόμενα της ιμπεριαλιστικής προπαγάνδας. Ωστόσο, τίποτα μονιμότερο του προσωρινού.

Τα στρατόπεδα αυτά, υπό ιταλική διοίκηση, κόστους 1 δισ. ευρώ και χωρητικότητας 3.000 ατόμων, δημιουργήθηκαν μετά τη σχετική συμφωνία που υπέγραψαν τον Νοέμβρη του 2023 η Μελόνι με τον Έντι Ράμα. Ο ιταλικός «κουρελής» ιμπεριαλισμός απαλλάσσεται έτσι απ' το «βάρος» χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών (σαν τέτοιο τους βλέπει), στήνοντας κολαστήρια έξω απ' τα σύνορά του. Και «φορτώνοντάς» τα στην Αλβανία, της οποίας το κοινοβούλιο -παρά τις αντιπαραθέσεις- ενέκρινε. Όσο για την αντιπαράθεση στο εσωτερικό της Ιταλίας για το προσφυγικό, αυτή δεν οφείλεται, όπως προβάλλεται στον Τύπο, στις αντιθέσεις των κομμάτων του συστήματος διαχείρισης για «μικροκομματικούς» ή για «αντιπολιτευτικούς» λόγους. Ούτε πρόκειται για μια αντιπαράθεση της νεο-φασίστριας Μελόνι με δυνάμεις με «προοδευτικές ευαισθησίες». Οφείλεται σε αντιθέσεις στο πλαίσιο της κυρίαρχης αστικής τάξης για το αν πρέπει να προκριθεί το αιματηρό ξεζούμισμα των μεταναστών και των προσφύγων ή η εκδίωξη και η απέλασή τους, σε συνθήκες όξυνσης της οικονομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος.

Ενώ και οι αντιθέσεις στο πλαίσιο των κρατών - μελών της ίδιας της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. (Γαλλίας, Γερμανίας, Ιταλίας, αλλά και χωρών σαν την «Ομάδα του Βίζεγκραντ») για το ποιος θα φορτωθεί «τα βάρη» ενός προβλήματος για το οποίο είναι -μαζί με τους άλλους ιμπεριαλιστές- συνυπεύθυνη, συνεχώς εντείνονται. Ενός προβλήματος που αποτελεί πληγή και δράμα για τους λαούς που ξεριζώνονται και παίρνουν το δρόμο της προσφυγιάς και της μετανάστευσης. Η «μοίρα» που επιφυλάσσουν στους πρόσφυγες και τους μετανάστες οι ιμπεριαλιστές, οι άρχουσες τάξεις και οι κυβερνήσεις τους είναι οι απελάσεις ή η φυλάκιση σε στρατόπεδα - κάτεργα, η περιθωριοποίηση, η υπερεκμετάλλευση, η ρατσιστική και κρατική βία και τρομοκρατία.

μενους «παράνομους» μετανάστες, με χώρες προορισμού την Αϊτή, τη Γουατεμάλα, την Κόστα Ρίκα, την Κολομβία, τη Βραζιλία και το Σαλβαντόρ, ενώ στα σύνορα με το Μεξικό, εκτός απ' τη μεταφορά 10.000 αμερικανών στρατιωτών, στήνεται κι ένας τεράστιος καταυλισμός προσφύγων. Πολλοί μετανάστες έχουν καταγγείλει τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησής τους και τους βασανισμούς στα κέντρα κράτησης στην Καλιφόρνια και στο Τέξας ή κατά τη μεταφορά τους, που φτάνουν να τους στερούν ακόμα και την... τουαλέτα ή και τον ύπνο. Ο Τραμπ, μάλιστα, προανήγγειλε και τη φυλάκιση 30.000 μεταναστών στο κολαστήριο του Γκουαντάναμο. Η λεγόμενη «γη της ελευθερίας», «γη των μεταναστών» και των «ίσων ευκαιριών», εκτός από την αιματηρή της ιστορία, τις αμέτρητες φονικές ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις ανά τον κόσμο, τους βομβαρδισμούς, τις μαζικές δολοφονίες λαών, το πολυπλόκαμο δίκτυο στρατιωτικών βάσεων, τα Γκουαντάναμο και τα Αμπού Γκράμπ, τα στρατιωτικά προαξιοκλήματα, τις αστυνομικές και ρατσιστικές δολοφονίες μαύρων και Αφροαμερικανών, έρχεται να επιδειξει στην ανθρωπότητα, ξανά, τη βαρβαρότητά της απέναντι στους μετανάστες.

Νεκρός 16χρονος εργάτης γης από το Νεπάλ...

Απαγχονισμένος στο λιοστάσι όπου δούλευε, στο χωριό Καρδιακαύτι Ηλείας, λίγα χιλιόμετρα μετά τη Μανωλάδα και τα γνωστά της φραουλοχώραφα, βρέθηκε την Τετάρτη, 12/2, ένας 16χρονος μετανάστης απ' το Νεπάλ. Αναφέρεται πως οι Αρχές «διερευνούν» (;) το συμβάν. Προς το παρόν, τηρείται σιγή ιχθύος...

Προσαγωγή απ' την αστυνομία κατά τη διάρκεια παρέμβασης-καταγγελίας του εγκλήματος των Τεμπών

Η δημοτική κίνηση «Φυσάει κόντρα στην Αγία Παρασκευή» καταγγέλλει την προσαγωγή μέλους της και υποψήφιου δημοτικού συμβούλου, του Στ.Χ., κατά τη διάρκεια παρέμβασης - ενημέρωσης στη γειτονιά ενόψει των δύο χρόνων απ' τη συστημική - κρατική δολοφονία στα Τέμπη. Αστυνομικοί της Ομάδας ΔΙΑΣ τον προσήγαγαν και τον μετέφεραν στο Α.Τ. Αγίας Παρασκευής, απ' όπου αφέθηκε ελεύθερος, αργότερα, χωρίς να του απαγγελθεί κατηγορία, έπειτα από παρέμβαση δικηγόρου. Η κρατική τρομοκρατία επιστρατεύεται κι αυτή στην υπηρεσία της συγκάλυψης του εγκλήματος.

Το Πολυτεχνείο της συγκάλυψης;

Κι άλλο «κρούσια» στην υπηρεσία της συγκάλυψης. Σύμφωνα με καταγγελία του Πανελλαδικού Σωματίου Εργαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση (ΣΕΡΕΤΕ), με απόφαση του πρύτανη του ΕΜΠ, Χατζηγεωργίου, απαγορεύτηκε αρχικά η παραχώρηση χώρου για την προγραμματισμένη, για την Τετάρτη 19/2, εκδήλωση για το έγκλημα των Τεμπών, στην οποία καλούσαν Φοιτητικοί Σύλλογοι, με συμμετοχή μελών του «Συλλόγου Συγγενών Θυμάτων Τεμπών 2023», εμπειρογνομόνων, πανεπιστημιακών και εργαζόμενων στις συγκοινωνίες, στο χώρο του Κάτω Πολυτεχνείου. Ο πρύτανης υπαναχώρησε κατόπιν των πιέσεων, αλλά ο χώρος που παραχωρήθηκε ήταν το αίθριο της Αρχιτεκτονικής, σε μια ημέρα που η θερμοκρασία ήταν 7 βαθμοί C!

ΚΚΕ

Και με τον αστυφύλαξ και με τον χωροφύλαξ και με τον λιμενοφύλαξ

Το ξέπλυμα της εγκληματικής δράσης του Λιμενικού Σώματος (ΛΣ) ανέλαβε η ηγεσία του ΚΚΕ, πραγματοποιώντας συνάντηση με αντιπροσωπεία του ΔΣ της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Λιμενικών (ΠΟΛ), στις 7 Φλεβάρη.

Προφανώς, η ρεφορμιστική, άκρως αποπροσανατολιστική και επικίνδυνη για το εργατικό λαϊκό κίνημα, άποψη του ΚΚΕ για τις ένοπλες δυνάμεις και τα σώματα ασφαλείας είναι γνωστή. Η ηγεσία του ΚΚΕ έχει συνηθίσει να συναγελάζεται με τους μηχανισμούς καταστολής και να βάζει πλάτη όταν της το ζητάνε. Χαίρει άλλωστε της εκτίμησής τους, όπως επιβεβαιώνεται από τις αντίστοιχες συναντήσεις. Ενώ «ως υπεύθυνο και οργανωμένο κόμμα», στις μεγάλες εξάρσεις του κινήματος, όταν ο λαός και η νεολαία βιώνουν στο πετσί τους τους μηχανισμούς καταστολής και το συντονισμένο, από όλα τα σώματα ασφαλείας, όργιο κρατικής βίας και τρομοκρατίας, το ΚΚΕ με τη θέση και τη στάση του συγκαλύπτει το δολοφονικό τους DNA, συμμορφούμε-

νο πλήρως με το αστικό δόγμα «το κράτος έχει το μονοπώλιο της βίας». Το ίδιο συμβαίνει βέβαια, με λίγη γκρίνια παραπάνω από τη μεριά του, όταν το σύστημα αποφασίζει να του τραβήξει το αυτί προς συμμόρφωση, καθώς ακόμη και ορισμένοι ανέξοδοι και θεαματικοί ακτιβισμοί του κρίνονται μη ανεκτοί.

Όπως μας γνωστοποίησε ο γ.γ. Δ. Κουτσούμπας στην ομιλία του στο περσινό «γλέντι του ΚΚΕ για τις Ένοπλες Δυνάμεις και τα Σώματα Ασφαλείας» αυτή η σχέση σφυρηλατείται χρόνια. Ενδεικτικά, από το 2018 που το γλεντάνε, «οι παρέες όλο και μεγάλωναν, όλο και πληθαιναν», επιβεβαιώνοντας και φέτος, στις 9/2/25 ότι «καθιερώθηκε πια αυτή η εκδήλωση,... γινόμαστε όλο και πιο πολλοί και πολλές!». Οι «παρέες» (!!!) λοιπόν, αφού η κατρακύλα της ηγεσίας του ΚΚΕ καταλήγει στο εξής «επιστημονικά τεκμηριωμένο συμπέρασμα», όπως θα έλεγαν και οι ίδιοι: «*Τα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων και των Σωμάτων Ασφαλείας είναι παιδιά του ελληνικού λαού και*

στην συντριπτική πλειοψηφία τους γιοι και κόρες λαϊκών οικογενειών, που υπηρετούν σε δύσκολες συνθήκες. Όσον αφορά το προσωπικό των Σωμάτων Ασφαλείας, το ΚΚΕ δεν το ταυτίζει σε καμία περίπτωση με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς που υπηρετούν».

Αυτή η άποψη αποτελεί το όχημα για την παρέμβαση του ΚΚΕ στα σώματα ασφαλείας, με αποκλειστικά ψηφιοθηρική στόχευση. Ωστόσο, η βάση πάνω στην οποία εκδηλώνεται, έχοντας την ανοχή του συστήματος είναι η αποδοχή του αστικού πλαισίου νομιμότητας, στο οποίο το ΚΚΕ δηλώνει υποταγή. Με αυτό ως δεδομένο, οι «παρέες»-σχέσεις, επικυριαρχούμενες προφανώς από την αστική εξουσία, διαμορφώνουν και δημιουργούν δεσμεύσεις για το ΚΚΕ και απαιτήσεις προς το ΚΚΕ.

Για να επανέλθουμε λοιπόν στο προκείμενο, η συνάντηση της ηγεσίας του ΚΚΕ με την ηγεσία της ΠΟΛ ήταν τέτοιου χαρακτήρα πολιτική παρέμβαση, με βασιική της πλευρά το ξέπλυμα της εγκλη-

ματικής δράσης του ΛΣ, μόλις τέσσερις μέρες μετά τη δημοσιοποίηση του πορίσματος 148 σελίδων που εξέδωσε ο Συνήγορος του Πολίτη (ΣτΠ), για το μαζικό έγκλημα της Πύλου (13/6/23), που έστειλε στον θαλάσσιο τάφο πάνω από 600 πρόσφυγες και μετανάστες. Μάλιστα την έρευνα ανέλαβε ο ΣτΠ, ως Ανεξάρτητη Αρχή, μετά την άρνηση του ΛΣ να τη διεξάγει, ως όφειλε, και να εκδώσει πόρισμα.

Υπό το βάρος των εκατοντάδων πνιγμένων ανθρώπων από τη δολοφονική πολιτική του συστήματος, με εκτελεστικό βραχίονα το ΛΣ, μέσα στη σκόνη που σήκωσε το πόρισμα του ΣτΠ, με αστικά μέσα ενημέρωσης να το χαρακτηρίζουν καταπέλτη για τις ευθύνες του ΛΣ, ενισχύοντας τη βεβαιότητα της συγκάλυψης, αλλά και στο γενικότερο πλαίσιο της λαϊκής οργής που εκδηλώνεται για το έγκλημα των Τεμπών, πραγματοποιήθηκε η διατεταγμένη συνάντηση. Ο γ.γ. του ΚΚΕ δήλωσε σύμφωνα με τον 902.gr ότι «*Το ΚΚΕ με κάθε μέσο, με κάθε τρόπο που διαθέτει στηρίζει, προσπαθεί να προωθήσει τα δίκαια αιτήματα των εργαζομένων στο Λιμενικό Σώμα, τα αιτήματα της Ομοσπονδίας...»*, ενώ επεσήμανε «*...την ανάγκη να θεσπιστεί Κώδικας Δεοντολογίας Λιμενικού για να είναι ξεκάθαροι οι προβλεπόμενοι κανόνες εμπλοκής και συμπεριφοράς σε κάθε περιστατικό, έτσι ώστε να μην οδηγούνται και να μην σπρώχνονται να χρησιμοποιούν μεθόδους που οδηγούν είτε σε πνιγμούς είτε σε ναυάγια ξεριζωμένων. Όλα αυτά τα προβλήματα πρέπει να εκλείψουν. Ξέρουμε ότι δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι στο Λιμενικό Σώμα, αυτά είναι θέμα πολιτικής βούλησης, ευθύνεται η κυβέρνηση, όλοι αυτοί που έχουν το μαχαίρι και το πεπόνι».*

Ο 902.gr τεχνηέντως επέλεξε τα αποσπάσματα του εκπροσώπου της ΠΟΛ, που δυο μέρες μετά γλεντούσε με την ηγεσία του ΚΚΕ στο ΣΕΦ, παραλείποντας να αναφέρει τη βασική του τοποθέτηση: «*Άρα αυτό που εμείς υποστηρίζουμε είναι ότι οι συνάδελφοί μας όταν επιχειρούν δέχονται εντολές και αυτό ακριβώς κάνουν και σε καμία περίπτωση δεν φέρουν την ευθύνη για ό,τι έχει προκύψει...αυτό που θα πρέπει να κρατήσουμε είναι οι χιλιάδες διασώσεις μεταναστών στη θάλασσα και ανθρώπων που έρχονται σε κίνδυνο κι αυτό πρέπει να κρατήσουμε από τα στελέχη του Λιμενικού Σώματος...».*

Βέβαια και από τις δυο δηλώσεις προκύπτει αβίαστα ότι η κυβερνητική πολιτική και το ΛΣ πνίγουν τους κατατρεγμένους.

Τις δεσμεύσεις της απέναντι στο σύστημα, συμβολικά και ουσιαστικά, επιβεβαίωσε η ηγεσία του ΚΚΕ με αυτή τη συνάντηση. Όπως έκανε άλλωστε και ψηφίζοντας το 600αρι λίγες μέρες μετά τη δολοφονία του Κ. Φραγκούλη από την ομάδα ΔΙΑΣ. Όπως έκανε άλλωστε και μετά τη δολοφονία του Αλ. Γρηγορόπουλου, όταν καταδίκασε τη βία των κουκουλοφόρων γιατί «στην πραγματική λαϊκή εξέγερση δεν πρόκειται να σπάσει ένα τζάμι», που χαρακτήριζε «ουτοπικό και αποπροσανατολιστικό» το αίτημα «να διαλυθούν τα ΜΑΤ», ενώ θέλει τον «εκδημοκρατισμό» τους κ.α. Θα τις επιβεβαιώσει εκκωφαντικά και στα επόμενα λαϊκά-εργατικά ξεσπάσματα και εξεγέρσεις που κυοφορούνται, αποκαλύπτοντας περίτρενα τον ρεφορμιστικό και καθεστωτικό του χαρακτήρα.

Θεσσαλονίκη

Αθώθηκαν οι 6 αγωνιστές της απαγορευμένης πορείας του Πολυτεχνείου του 2020

Στις 11/2 ολοκληρώθηκε η δίκη των αγωνιστών που είχαν συλληφθεί στην απαγορευμένη πορεία του Πολυτεχνείου το 2020 στη Θεσσαλονίκη. Οι έξι αγωνιστές αθώθηκαν πανηγυρικά καθώς εξέπεσαν μία προς μία όλες οι κατηγορίες που τους προσάπτονταν. Έγινε φανερό πως οι διώξεις είχαν καθαρά πολιτικό χαρακτήρα και αποσκοπούσαν στην καταστολή και την τρομοκράτηση των λαϊκών αγώνων, ιδιαίτερα σε μια περίοδο -όπως αυτή του κορονοϊού- που το σύστημα προσπαθούσε να επιβάλει σιγή ιχθύος και ταξική ενότητα απέναντι στον «κοινό αόρατο εχθρό».

Από την πρώτη φάση της δίκης, με τις καταθέσεις των αστυνομικών, έγινε προφανές το στημένο του κατηγορητηρίου. Παραδέχθηκαν ανοιχτά ότι είχαν εντολή να κάνουν συλλήψεις στο σορό και ότι η αστυνομία ήταν αυτή που, δημιουργώντας κλοιό γύρω από τους διαδηλωτές, τους ανάγκασε να συμπυκνωθούν και δεν τους άφηνε να αποχωρήσουν. Έπεσαν σε μια σειρά αντιφάσεις σχετικά με το αν βρίσκονταν όντως στον τόπο και το χρόνο της σύλληψης στην οποία υποτίθεται είχαν συμμετάσχει. Υπήρχαν αντιφάσεις ακόμα και στο ποιον συνέλαβαν, με κάποιους να έχουν καταθέσει στη δικογραφία για έναν αγωνιστή και στο δικαστήριο να μιλούν για άλλον.

Η συνέχεια της διαδικασίας με τις τοποθετήσεις των μαρτύρων υπεράσπισης ήρθε να επιβεβαιώσει το σκηνικό καταστολής και τρομοκρατίας με ευθύνη της αστυνομίας και το ανυπόστατο των κατηγοριών.

Οι απολογίες των κατηγορούμενων αγωνιστών δεν περιορίστηκαν μόνο στα γεγονότα, αλλά κατήγγειλαν την πολιτική του συστήματος που άφησε το λαό εκτεθειμένο στην πανδημία και τα μόνα υγειονομικά μέτρα που πήρε ήταν η απομόνωση, η καταστολή και οι κουντικοί τύπου απαγορεύσεις. Τόνισαν τη σημασία της εξέγερσης του Πολυτεχνείου για το λαό μας και την επικαιρότητα των αιτημάτων της εξέγερσης. Κατήγγειλαν τις διώξεις σαν καθαρά πολιτικές διώξεις. Παραθέτουμε το τελευταίο χαρακτηριστικό απόσπασμα από την απολογία του Νικόλα Ματσούκα:

«*Οι διώξεις, λοιπόν, έχουν χαρακτήρα πολιτικό! Αφορούν και βάζουν στο στόχαστρο όλο το λαό, όχι απλά και μόνο εμάς τους έξι! Επιδιώκεται ένα κλίμα κοινωνικής σιγής και μη αντίδρασης. Θέλουν να τρομοκρατήσουν το λαό, ώστε να αποδεχθεί παθητικά την περιστολή των δικαιωμάτων του. Επιδιώκουν να μην απεργεί, να μη διαδηλώνει, να μην αντιδρά. Έτσι και η απαγόρευση εκείνων των ημερών ήταν προσχηματική. Δεν κινδύνεψε ούτε στο ελάχιστο η δημόσια υγεία. Ήθελαν να τρομοκρατήσουν το λαό, ώστε να μην αντιδρά, να μη διαδηλώνει.*

Ακόμα και οι ίδιες οι κατηγορίες που μας απαγγέλλονται είναι προσχηματικές. Από τις ίδιες τις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας (αστυνομικών) φαίνονται οι αντιφάσεις και το ανυπόστατο των κατηγοριών. **Επί της ουσίας δικάζεται το ίδιο το δικαίωμα στη διαδήλωση. Επί της ουσίας, η μόνη κατηγορία που μας "χρεώνε-**

ται", αλλά δεν μπορούν να το πουν άμεσα και απροσχημάτιστα, είναι η κατηγορία πως αγωνιστήκαμε, πως διεκδικήσαμε, πως διαδηλώσαμε!»

Οι δικηγόροι με τη σειρά τους αναφέρθηκαν στον πολιτικό χαρακτήρα της δίκης και στις αντιφάσεις των αστυνομικών που αποδεικνύουν το καθ' όλα υποκινούμενο και στημένο κατηγορητήριο.

Σε δήλωσή του στην «Π.Σ.» ο Χρήστος Μπακέλας, ένας από τους συνηγούς υπεράσπισης, τονίζει:

«*Στη διαδικασία του ακροατηρίου καταδείχτηκε η σαθρότητα των κατηγοριών. Οι αντιφάσεις στις οποίες υπέπεσαν οι αστυνομικοί - μάρτυρες κατηγορίας έκαναν φανερό ότι οι συλλήψεις και η παραπομπή σε δίκη των κατηγορουμένων αποσκοπούσαν στη δικαιολόγηση της καταστολής που εξαπέλυσε η κυβέρνηση ενάντια στους διαδηλωτές, που με το σύνθημα «ΨΩΜΙ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΥΓΕΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» τίμησαν την επέτειο του Πολυτεχνείου του 2020 και όλα όσα αυτή αντιπροσωπεύει. Η αθώωση των κατηγορουμένων στέλνει ένα μήνυμα ότι οι αγώνες για την υπεράσπιση των λαϊκών ελευθεριών και δικαιωμάτων δεν δικάζονται και δεν τρομοκρατούνται».*

Και τις δύο μέρες της δίκης, με κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης διαδηλωτών - διαδηλωτριών της Πορείας του Πολυτεχνείου 2020, πραγματοποιήθηκε έξω από τα δικαστήρια συγκέντρωση αλληλεγγύων που απαιτούσαν την αθώωση των αγωνιστών.

Τέμπη, 2 χρόνια Η κατάσταση στον σιδηρόδρομο: Απαξίωση, ατυχήματα, περικοπές και ρουσφετολογικές προσλήψεις στο έδαφος της ιδιωτικοποίησης!

Κάπου γράφτηκε πως το έγκλημα στα Τέμπη, αν δεν γινόταν τη συγκεκριμένη στιγμή, στο συγκεκριμένο σημείο, σίγουρα κάπου αλλού θα συνέβαινε με μαθηματική ακρίβεια! Για να υποστηρίξουμε το παραπάνω, θα θυμίσουμε το προηγούμενο δυστύχημα-έγκλημα στο Άδενδρο το 2017.

Συνεχίζουν να συμβαίνουν ατυχήματα ως αποτέλεσμα των προβλημάτων ασφάλειας

• Παρά την τραγωδία στα Τέμπη, δεν έχουν γίνει σημαντικές βελτιώσεις στην ασφάλεια. Σε ορισμένες περιοχές, όπως το τμήμα Άγιος Στέφανος-Λάρισα, η κατάσταση παραμένει αμετάβλητη από τον Σεπτέμβριο του 2023. Τα τρένα κινούνται σε μονή γραμμή, με χαμηλές ταχύτητες, στα «τυφλά»!

Το απαρχαιωμένο τροχαίο υλικό, που σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνά τα 30 χρόνια λειτουργίας, συνεχίζει να προκαλεί προβλήματα. Οι τεχνίτες του ΟΣΕ αναγκάζονται να κατασκευάζουν «πατέντες» για να επιδιορθώσουν βλάβες, λόγω έλλειψης ανταλλακτικών που πλέον δεν υπάρχουν στην αγορά ή δεν γίνονται οι απαραίτητες προμήθειες λόγω περικοπών.

Είναι χαρακτηριστικά τα παρακάτω περιστατικά:

• Στις 13/9/2024 στην περιοχή των Αγίων Αναργύρων δυο τρένα ξεκινούν να κινούνται αντίθετα στην ίδια γραμμή, το ένα προς Αθήνα και το άλλο προς αεροδρόμιο. Μετά από επικοινωνία των σταθμαρχών, τα τρένα ακινητοποιούνται πριν συμβεί το μοιραίο.

• Στις 27/11/24 στον σταθμό του Κορινού, την τελευταία στιγμή αποφεύχθηκε σύγκρουση αμαξοστοιχίας από Λάρισα, με άλλο τρένο που είχε ακινητοποιηθεί στη γραμμή λόγω βλάβης!

• Στις 11/02/2025 εμπορική αμαξοστοιχία από Ειδομένη με κατεύθυνση τη Θεσσαλονίκη, εκτροχιάστηκε έξω από το Πολύκαστρο, ευτυχώς χωρίς τραυματισμούς. Το τρένο κινούνταν για 4 χλμ. εκτός της γραμμής, αφού αυτές «άνοιξαν» λόγω της μη συντήρησής τους.

• Σε περιοχές όπως η Φλώρινα, η Δράμα, η Ξάνθη και η Αλεξανδρούπολη, οι σιδηροδρομικές γραμμές παραμένουν ανενεργές λόγω ελλείψεων σε επικοινωνίες, προσωπικό και ραδιοκάλυψη. Σε άλλες γραμμές (Παλιοφάρσαλο-Καλαμπάκα, Λάρισα-Βόλος), που επίσης έκλεισαν λόγω Ντάνιελ, ακόμα σχεδιάζουν τις επισκευές!

• Όλες οι επισκευές που έχουν προγραμματιστεί, έχουν υπερβολικό κόστος, που δημιουργεί ερωτήματα για σκάνδαλο αναθέσεων σε ημετέρους και μίζες! Χαρακτηριστική περίπτωση είναι η σήραγγα στο Καλλίδρομο (πριν το Δομοκό). Είναι μια διπλή σήραγγα εννέα χιλιομέτρων και η σύμβαση υπεγράφη το 1997. Ο χρόνος εκτέλεσης ήταν τέσσερα χρόνια με κόστος 100 εκατ. σε ευρώ. Τελίωσε 16 χρόνια μετά και κόστισε 750 εκατ. ή μπορεί να φτάνει το 1 δισ. ευρώ!

Οι περικοπές προσωπικού (καλά κρατούν) και οι επιπτώσεις της ιδιωτικοποίησης

• Η ιδιωτικοποίηση της TRAINOSE το 2017 (τόρα Hellenic Train) έχει οδηγήσει σε σοβαρά οργανικά κενά, όχι ότι πριν δεν υπήρχαν αλλά διευρύνθηκαν. Στον ΟΣΕ, όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι, από τις 2.100 θέσεις, μόνο 280 καλύπτονται από μόνιμο προσωπικό, ενώ 650 θέσεις καλύπτονται με μπλοκάρια παροχής υπηρεσιών. Ίδια κατάσταση επικρατούσε και πριν τα Τέμπη, άρα τίποτα δεν άλλαξε! Αναμένεται ότι τα κενά θα αυξηθούν λόγω συντάξεων.

Η έλλειψη μόνιμου προσωπικού και οι συνεχείς επαναπροσλήψεις των συμβασιούχων στερεί από το προσωπικό τη μεταφορά εμπειρίας και κατάρτισης. Αλλά και αυτή ακόμα η διαδικασία των λιγοστών προσλήψεων γίνεται με ρουσφετολογικά και πελατειακά κριτήρια, που υπονομεύουν την όλη διαδικασία και δημιουργούν άλλα προβλήματα!

Πριν λίγες μέρες, στις 30/01/2025 με απόφαση του ΟΣΕ τοποθετείται η υπεύθυνη της πρόσληψης του μοιραίου σταθμαρχή των Τεμπών (Κολιοπούλου) στη νέα επιτροπή προσλήψεων που συγκροτήθηκε!

• Η ιδιωτικοποίηση της TRAINOSE ενίσχυσε την κερδοφορία των ιδιωτών και υποβάθμισε περαιτέρω την ασφάλεια και την ποιότητα των υπηρεσιών. Η Hellenic Train αγόρασε την TRAINOSE για 70 εκατ. ευρώ και σύμφωνα με τη σύμβαση, το κράτος κάθε χρόνο πρέπει

να καταβάλλει αποζημίωση 70 εκατ. ευρώ για τις άγονες γραμμές! Πρόσφατα η κυβέρνηση κατέβαλε για το 2024, την ετήσια αποζημίωση των 69 εκατ. ευρώ στην Hellenic Train!

Οι παθογένειες σύμφυτες με την εξαρτημένη αστική τάξη!

Οι αιτίες για τη σημερινή κατάντια των σιδηροδρόμων δεν είναι πρόσφατες αλλά πάνε πολλές δεκαετίες πίσω, όταν η μεγαλοαστική τάξη της χώρας αποφάσισε να στηρίξει την ανάπτυξη των αυτοκινητοδρόμων και συνακόλουθα της κατανάλωσης καυσίμων και της προώθησης της αγοράς των εισαγόμενων από Ε.Ε. και Αμερική αυτοκινήτων. Για να γίνει αυτή η στροφή, όμως, δεν αρκούσε μια προπαγανδιστική αφίσα, αλλά έπρεπε να μην αναπτυχθεί το σιδηροδρομικό δίκτυο και παράλληλα να αφεθεί στη μοίρα του χωρίς επενδύσεις, συντήρηση δικτύου, νέα συστήματα ασφάλειας, χωρίς προσωπικό, χωρίς δρομολόγια που να εξυπηρετούν το κοινό! Έτσι, σταδιακά οι εργαζόμενοι στράφηκαν για τις μετακινήσεις τους στα ιδιωτικά ΚΤΕΛ, στα πανάκριβα εισαγόμενα αυτοκίνητα και στα αεροπλάνα, οι τιμές των οποίων εκτοξευτήκαν. Οι νέοι αυτοκινητόδρομοι έγιναν με κρατικές δαπάνες και παραχωρήθηκαν στους μεγαλοεργολάβους για δεκαετίες, οι οποίοι θα εισπράττουν τα τσουχτερά διόδια!

Όλα τα παραπάνω εξηγούν γιατί η αστική τάξη και οι κυβερνήσεις τους στη χώρα δεν πρόκειται να βελτιώσουν την κατάσταση στον σιδηρόδρομο και βάζουν τα κέρδη τους πάνω από τις ζωές μας!

ΥΓ. Πρόσφατα στη Βρετανία ψηφίστηκε η επιστροφή στο Δημόσιο -επανεθνικοποίηση- των βρετανικών σιδηροδρόμων! Η ιδιωτικοποίηση είχε γίνει στα μέσα της δεκαετίας του 1990 με πρωθυπουργό τον John Major, αλλά το σιδηροδρομικό δίκτυο παρέμεινε δημόσιο!

Το δυστύχημα στο Άδενδρο αποτελεί μια από τις πιο σοβαρές τραγωδίες στον ελληνικό σιδηρόδρομο, με τρεις νεκρούς και πολλούς τραυματίες. Το δυστύχημα έγινε στις 13 Μαΐου 2017, όταν ένα Intercity από Αθήνα προς Θεσσαλονίκη εκτροχιάστηκε λόγω υπερβολικής ταχύτητας και προσέκρουσε σε ένα κτίριο κοντά στη σιδηροδρομική γραμμή. Η ταχύτητα του τρένου ήταν 144 km/h, ενώ το επιτρεπόμενο όριο ήταν 60 km/h! Η απουσία σήμανσης και μηχανισμών ελέγχου και προειδοποίησης ήταν η βασική αιτία. Ήταν μια ηχηρή προειδοποίηση για το τι θα μπορούσε να συμβεί, αλλά δυστυχώς προσπεράστηκε, κουκουλώθηκε και η ευθύνη εντοπίστηκε -πού αλλού;- στο «ανθρώπινο λάθος».

Δύο χρόνια μετά το έγκλημα στα Τέμπη, η κατάσταση στον ελληνικό σιδηρόδρομο παραμένει ίδια και χειρότερη, με σημαντικά προβλήματα στην υποδομή, την ασφάλεια και τη διαχείριση. Παρά τις κυβερνητικές υποσχέσεις για βελτιώσεις, η απαξίωση των υποδομών, τα συνεχή ατυχήματα και οι περικοπές λόγω της ιδιωτικοποίησης συνεχίζουν αδιάλειπτα!

Παρακάτω θα δούμε τα πιο σημαντικά ζητήματα:

Συνεχίζεται η απαξίωση υποδομών και η έλλειψη συστημάτων ασφάλειας

• Το δίκτυο στον άξονα Αθήνα-Θεσσαλονίκη λειτουργεί χωρίς τηλεδιόχηση και φωτισήμανση σε μήκος 100 χιλιομέτρων, λόγω ζημιών από την κακοκαιρία Ντάνιελ. Η αποκατάσταση έχει καθυστερήσει και αναμένεται να ολοκληρωθεί στα τέλη του 2026, έναν χρόνο αργότερα από το αρχικό χρονοδιάγραμμα.

• Σε πολλά τμήματα του δικτύου, η κυκλοφορία γίνεται με τον «κλασικό, πατροπαράδοτο τρόπο» της δεκαετίας του '70, χωρίς σύγχρονα συστήματα ασφαλείας, όπως το ERTMS (Ευρωπαϊκό Σύστημα Διαχείρισης Σιδηροδρομικής Κυκλοφορίας).

Αγροτικές κινητοποιήσεις Με τον αγώνα στα χέρια της φτωχομεσαίας αγροτιάς οι αγώνες μπορούν να νικήσουν

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας (φ.978/8.2.2025), το άρθρο για τις αγροτικές κινητοποιήσεις έκλεινε με κάποια ερωτήματα: «Θα συνεχιστούν, θα απλωθούν, θα κλιμακωθούν οι κινητοποιήσεις; Θα προσπεράσουν τις εκτονωτικές «συμβολικές» δράσεις, «συμβολικές» παραστάσεις, «συμβολικά» μπλόκα, που «παίζονται» με στα κανάλια και τα ΜΜΕ, αλλά δεν πιέζουν και ούτε δημιουργούν πολιτικό πρόβλημα στην κυβέρνηση; Θα συνενωθούν τα αγροτικά μπλόκα με τα άλλα κομμάτια του λαού, με απεργίες, καταλήψεις, συλλαλητήρια και με τα τρακτέρ στις πόλεις; Θα μπει ως στόχος η ανατροπή της αντιαγροτικής πολιτικής της κυβέρνησης και της ΚΑΠ-ΕΕ ή στόχος θα είναι «μέτρα-ασπιρίνες» και μικροπαροχές στα πλαίσια που επιτρέπει η ΚΑΠ και η ΕΕ; Θα προσπεραστούν οι διάφοροι αγροτοπατέρες που αποσκοπούν να εξαργυρώσουν τους αγώνες σε παζάρια και να αναδειχτούν «συνομιλητές» του Τσιάρα και της κυβέρνησης;» Σήμερα, δεκαπέντε μέρες μετά, τα ερωτήματα παραμένουν τα ίδια.

Η συνάντηση με κυβερνητικό κλιμά-

κιο -που μπήκε μπροστά από τα υπόλοιπα αιτήματα και έγινε κεντρικός «στόχος» των αγροτικών μπλόκων(!)- πραγματοποιήθηκε χωρίς βέβαια η κυβέρνηση να ικανοποιήσει κανένα από τα βασικά αιτήματα των αγροτών. Όσα ανακοίνωσαν οι Τσιάρας και Σταϊκούρας μετά τη συνάντηση με την αντιπροσωπεία των αγροτών είναι «περσυνά ξινά σταφύλια», μέτρα γνωστά εδώ και καιρό, που ανακοινώνονται και επαναλαμβάνονται κάθε τόσο στα δελτία τύπου και τις κυβερνητικές ανακοινώσεις.

Για το βασικό αίτημα, την αναπλήρωση του χαμένου αγροτικού εισοδήματος, η κυβέρνηση δεν πήρε καμιά δέσμευση και πέταξε το μπαλάκι στην ΕΕ. Όπως δήλωσε ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης Κ. Τσιάρας, η κυβέρνηση «οικοδομεί συμμαχίες» στην ΕΕ (Med9 κ.α.) για να συσταθεί τάχα ένα νέο Ταμείο χρηματοδότησης, εκτός ΚΑΠ, που θα αποζημιώσει για τις χαμηλές παραγωγές με το Μέτρο 23, μέσω ΠΑΑ κ.λπ. Δηλαδή «ζήσε Μάη...». Η κυβέρνηση ρίχνει «στάχτη στα μάτια» των αγροτών μιλώντας για «νέα Ταμεία» και «νέα χρηματοδοτικά εργαλεία» πέραν της ΚΑΠ, όταν ήδη

ο προϋπολογισμός της ΚΑΠ πάει από μείωση σε μείωση και όταν συνολικά στην ΕΕ έχουμε στροφή στην στρατιωτικοποίηση της οικονομίας με συνεχείς περικοπές και μειώσεις στις κοινωνικές δαπάνες. Αλλά ακόμα αν και όταν γίνει αυτό το νέο Ταμείο, ελάχιστοι αγρότες θα αποζημιωθούν, αφού οι προϋποθέσεις που έθεσε ο Τσιάρας (ισοζύγια, μείωση παραγωγής πάνω από 30% κ.λπ.) πετάνε εκτός αποζημιώσεων την πλειοψηφία των φτωχομεσαίων αγροτών.

Το ίδιο ισχύει και για το «αποτύπωμα άνθρακα» σε βαμβάκι και βιομηχανική τομάτα. Ένα μέτρο που είναι γνωστό ένα χρόνο τώρα, ανακοινώνεται και ξαναανακοινώνεται από την κυβέρνηση για να φτιασιδώσει το φιλοαγροτικό της προσώπιο. Και που βέβαια, σε καμιά περίπτωση τα 31 ευρώ το στρέμμα για το βαμβάκι ή τα 70 ευρώ το στρέμμα για την τομάτα δεν καλύπτουν τη μείωση του εισοδήματος των παραγωγών. Το ίδιο και για το κόστος παραγωγής, όπου τόσο για το αγροτικό πετρέλαιο (επιστροφή ΕΦΚ), όσο και για το αγροτικό ρεύμα είχαμε ένα αναμάρτημα ήδη ψηφισμένων μέτρων. Μέτρων που ήδη

ισχύουν και είναι (και) αυτά που έβγαλαν τους αγρότες στα μπλόκα.

«Είμαστε ανοιχτοί στον διάλογο» δηλώνει κάθε τόσο η κυβέρνηση, αλλά εννοεί έναν «διάλογο» ψεύτικο και υποκριτικό, μόνο και μόνο για να περνάνε οι θέσεις της. Ένας «διάλογος» που τον χρησιμοποιεί για να αποπροσανατολίσει και να «ξεφουσκώσει» τις αγροτικές κινητοποιήσεις. «Τυράκι στη φάκα», που κάποιοι βιάστηκαν να δαγκώσουν. Και έτσι, όλες αυτές τις βδομάδες, η συνάντηση με κυβερνητικό κλιμάκιο ή η συνάντηση με τον πρωθυπουργό έγινε «άλλοθι» για να μην έχουμε κλιμάκωση του αγώνα.

Τα αρχικά ερωτήματα λοιπόν παραμένουν ίδια. Όπως ίδιες παραμένουν και οι απαντήσεις: Με μπροστάρη τη φτωχομεσαία αγροτιά, με τον αγώνα στα δικά της χέρια, οι αγώνες μπορούν να νικήσουν. Οι φτωχομεσαίοι αγρότες μπορούν με τους αγώνες τους να διαψεύσουν αυτά που λέει η κυβέρνηση για «επαναστατική γυμναστική» και «εθιμικές κινητοποιήσεις». Μπορούν να έχουν κατακτήσεις, μπορούν να γυρίσουν νικητές στα χωριά τους.

Σεισμοί στις Κυκλάδες Φυσικά και ...καπιταλιστικά φαινόμενα

Μερικές χιλιάδες σεισμοί έχουν γίνει στις Κυκλάδες τον τελευταίο μήνα και, όπως γίνεται συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις, σε γενικές γραμμές οι ειδικοί «εμφανίζονται καθησυχαστικοί», εκτός από ορισμένους που ...εμφανίζονται να ανησυχούν περισσότερο.

Η ανησυχία αφορά πρωτίστως το ενδεχόμενο ενός μεγαλύτερου σεισμού. Το ερώτημα είναι το αν θα ενεργοποιηθούν τα ρήγματα της περιοχής (Ανύδρου, Ίου, Αμοργού κ.α.), τα οποία μπορούν να δώσουν σεισμούς ως και πάνω από 6 Ρίχτερ.

Όστόσο, υπάρχει και το ενδεχόμενο ενεργοποίησης του ηφαιστείου της Σαντορίνης. Το γεγονός ότι η σεισμική δραστηριότητα λέγεται ότι δεν συνδέεται με το ηφαίστειο δεν καθησυχάζει γιατί όλοι οι ειδικοί συμφωνούν ότι κι έτσι να είναι, είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα το επηρεάσει. Κάτι που ήδη έχει αρχίσει να γίνεται, εφόσον ήδη έχει αρχίσει να παρατηρείται κάποια ηφαιστειακή δραστηριότητα.

Αυτά αφορούν τα φυσικά φαινόμενα, για τα οποία υπάρχει μια όχι και πολύ καθαρή και σίγουρα όχι ενιαία εικόνα και εκτίμηση από την επιστημονική κοινότητα. Οι λόγοι για τους οποίους η εικόνα δεν είναι καθαρή και προπαντός ενιαία ξεφεύγουν, σε μεγάλο βαθμό, από τα όρια και τις δυνατότητες της επιστήμης και αφορούν το καπιταλιστικό σύστημα μέσα στο οποίο αυτή η επιστήμη υπάρχει και αναπτύσσεται και το οποίο υπηρετεί.

Περνώντας, λοιπόν, σε αυτά τα ...φαινόμενα, αυτά που έχουν να κάνουν με το καπιταλιστικό σύστημα, ο φόβος των κατοίκων των Κυκλάδων είναι ότι δεν έχουν καμιά προστασία απέναντι στα φυσικά φαινόμενα, τα οποία συμβαίνουν έτσι κι αλλιώς, παρά τη θέλησή τους. Όμως για τις καταστροφές που ενδέχεται να προκαλέσουν -και πάλι χωρίς τη θέλησή τους- υπάρχει ένας πολύ συγκεκριμένος ένοχος και αυτός είναι το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, το σύστημα που βάζει το κέρδος πάνω από τις ανθρώπινες ζωές.

Είτε στην περίπτωση του μεγαλύτερου σεισμού είτε στην περίπτωση της ενεργοποίησης του ηφαιστείου, τα νησιά που έχουν παραδοθεί στον υπερτουρισμό κινδυνεύουν. Η Σαντορίνη είναι πρώτη στη λίστα, λόγω του ηφαιστείου και της ιδιαίτερης σύστασης του εδάφους. Είναι γνωστό εδώ και δεκαετίες ότι τα πανάκριβα δωμάτια και ξενοδοχεία του νησιού, αλλά και όλα τα κτίρια και οι υποδομές, έχουν χτιστεί πάνω σε έδαφος με ιδιαιτερότητες και είναι εύλογη η απορία τι θα γίνει σε μια περίπτωση μεγάλου σεισμού. Θα αντέξουν οι ...καρποί του υπερτουρισμού -και μαζί τους σπίτια, δρόμοι, σχολεία κ.λπ.- ή θα βουλιάξουν στα νερά της καλντέρας;

Αλλά ακόμα και στην ευτυχή περίπτωση που οι σεισμοί εξακολουθήσουν να εξασθενούν και τελικά η κατάσταση ηρεμήσει, χωρίς να υπάρξουν καταστροφές, ήδη ο υπερτουρισμός έχει πληγεί. Ο ακυρώσεις έχουν αρχίσει και οι ξενο-

δόχοι παραπονιούνται επειδή δεν βρίσκουν προσώπιο!

Το ερώτημα, όμως, είναι αν για τους εποχικούς εργαζόμενους που τώρα αποφεύγουν να κλείσουν σεζόν στη Σαντορίνη επειδή φοβούνται τους σεισμούς, θα φτάσει η ώρα που θα φοβηθούν περισσότερο την ανεργία και θα ...λύσουν έτσι το πρόβλημα των ξενοδόχων!

Όσο για τους μόνιμους εργαζόμενους, η κυβέρνηση επανέφερε τα μέτρα της αναστολής συμβάσεων εργασίας και αποζημίωσης ειδικού σκοπού για τη Σαντορίνη, τα οποία, μάλιστα, η ΓΣΕΕ και η Ομοσπονδία Εργαζομένων σε Τουρισμό-Επισιτισμό ζητούν να επεκταθούν και στα γύρω νησιά! Πρόκειται για μέτρα που, στην πραγματικότητα, στηρίζουν τους εργοδότες, γιατί η κυβέρνηση καλύπτει τις ασφαλιστικές εισφορές και άλλες υποχρεώσεις τους. Ενώ, ταυτόχρονα, στους εργαζόμενους δίνει ψίχουλα, αποζημιώσεις των 534€, πολύ κάτω από τους μισθούς τους.

Και κάπως έτσι, το φυσικό φαινόμενο του σεισμού μπορεί να φέρει το ...καπιταλιστικό φαινόμενο των καταστροφών και της κάμψης του υπερτουρισμού, που θα πλήξουν κατά βάση και κυρίως τον λαό και τους εργαζόμενους των νησιών. Επομένως, δεν αρκεί να εύχονται να μη γίνει ο μεγάλος σεισμός, αλλά πρωτίστως πρέπει να διεκδικήσουν ουσιαστικά μέτρα προστασίας και πλήρη αποζημίωση των μισθών που θα χαθούν.

Κουκούλωμα «εργατικών ατυχημάτων» και δουλειά μέχρι εξόντωσης

Τα εργατικά ατυχήματα, η πιο τρανταχτή και βάρβαρη απόδειξη της αντεργατικής πολιτικής, είναι η καθημερινότητα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι σχεδόν σε κάθε χώρο δουλειάς. Εκατοντάδες είναι οι νεκροί κάθε χρόνο που θυσιάζονται στον βωμό της εργοδοτικής κερδοφορίας για ένα μεροκάματο και ακόμα περισσότεροι αυτοί που θα περάσουν στην «αφάνεια», τα περιστατικά θανάτων δηλαδή που, παρ' όλο που γίνονται σε ώρα εργασίας (ή στη διαδρομή από και προς τη δουλειά), είτε δεν καταγράφονται, είτε αποδίδονται σε άλλα αίτια.

Στην επίσημη στατιστική εκτιμάται πως καταγράφονται περίπου το 1/4 των «ατυχημάτων» και με πολύμηνη καθυστέρηση, ενώ για τους θανάτους από επαγγελματικές ασθένειες δεν υπάρχει καμία καταγραφή από το κράτος, υπολογίζεται όμως πως κάθε χρόνο υπάρχουν 2.500 νεκροί. Όσο αφορά τους σακατεμένους και τραυματισμένους σε ώρα δουλειάς, τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα αφού αυτά τα περιστατικά γίνονται κυριολεκτικά καθημερινά.

Αυτό είναι το αποτέλεσμα του χτυπήματος των εργασιακών δικαιωμάτων, του τσακίσματος κάθε στοιχειώδους κατάκτησης που είχαν πετύχει με την πάλη τους η εργατική τάξη κι ο λαός και τώρα έχει λεηλατηθεί. Η ολομέτωπη και στοχευμένη επίθεση του συστήματος έχει αφήσει τους εργαζόμενους απροστάτευτους στα χέρια της εργοδοσίας, χωρίς ίχνος δικαιώματος για μέτρα προστασίας και ουσιαστικής ασφάλειας. Πέρα από αυτό, η διάλυση των ΣΣΕ και οι μισθοί πείνας που δεν φτάνουν ούτε μέχρι τα μισά του μήνα αναγκάζουν τους εργαζόμενους σε αναζήτηση δεύτερης ακόμα και τρίτης δουλειάς, οδηγώντας τους μαθηματικά στην εξόντωση.

Τα δε όρια συνταξιοδότησης συνεχώς αυξάνονται και επιβάλουν τη δουλειά μέχρι τα βαθιά γεράματα, καθιστώντας την (τη δουλειά) αυτόματα επικίνδυνη. Ακόμα και για όσους εργαζόμενους έχουν απομείνει στο καθεστώς των βαρέων κι ανθυγιεινών, αφού τα αντίστοιχα δικαιώματα έχουν ξηλωθεί από αρκετούς κλάδους, τα όρια ηλικίας προσθέτουν στους κινδύνους και την επιβάρυνση της υγείας, καθώς από τα 55 που ήταν πριν μερικά χρόνια, σήμερα βρίσκονται στα 60 για μειωμένη και στα 62 για πλήρη σύνταξη.

Μαζί με αυτά πρέπει να συνυπολογίσουμε και τους ολοένα πιο εντατικούς όρους δουλειάς, που ανεβάζουν δραματικά τους ρυθμούς κι αυξάνουν τις πιθανότητες για «ανθρώπινα λάθη» και «ατυχήματα». Αυτό αποδεικνύει και η έρευνα του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ για την «ποιότητα στην εργασία». Σύμφωνα λοιπόν με τα στοιχεία, 3 στους 4 εργαζόμενους γυρνάει σπίτι από τη δουλειά νιώθοντας όχι απλώς κούραση, αλλά σωματική εξάντληση, ενώ το 61% θεωρεί πως η εργασία του έχει επηρεάσει τη σωματική του υγεία.

Για τους μισούς εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, η εργασία είναι συνυφασμένη με τη σωματική καταπόνηση και προέρχεται από ορθοστασία, επαναλαμβανόμενες κινήσεις, κουβάλημα, πολύωρη παραμονή σε πολύ ζεστό ή κρύο περιβάλλον. Τα πρωτεία στην εργασιακή εξουθένωση έχει ο επισιτισμός-τουρισμός με το 83% των εργαζομένων να απαντούν ότι πάντα ή πολύ συχνά γυρνάει από τη δουλειά εξαντλημένος. Ακολουθούν το εμπόριο, οι επισκευές οχημάτων και τα logistics.

Ενδιαφέροντα είναι και τα στοιχεία

που δείχνουν πως όσο μεγαλύτερη είναι η επιχείρηση, τόσο το ποσοστό των εργαζομένων που δηλώνει σωματική εξάντληση αυξάνεται, αλλά και πως όσο μειώνεται το εισόδημα, το ποσοστό των εξαντλημένων αυξάνεται.

Όλα τα παραπάνω δεν είναι τίποτα άλλο από επιβεβαίωση της ωμής πραγματικότητας και του εργασιακού μεσαίωνα που έχει επιβάλει η πολιτική του συστήματος. Μια πολιτική που θέλει να

κανονικοποιήσει το μοντέλο του εργάτη-σκλάβου, ο οποίος όταν θα τη «γλυτώσει» από το θάνατο στα σύγχρονα κότερα, όταν δεν θα τσακίζεται και δεν θα σακατεύεται για το υπόλοιπο της ζωής του, θα είναι καταδικασμένος να ζει για να δουλεύει ήλιο με ήλιο, ώστε να θησαυρίζει στην πλάτη του το κεφάλαιο και η εργοδοσία.

Το μαύρο μέλλον που ετοιμάζουν οι δυνάμεις του συστήματος δεν χωράει

τον κόσμο της δουλειάς. Είναι αναγκαία η πάλη στο σήμερα, στο τώρα, για την ανατροπή αυτής της κατεύθυνσης. Κόντρα σε αυτόν τον δρόμο, η εργατική τάξη κι ο λαός να βάλουν μπροστά τα δικά τους συμφέροντα, τον δικό τους αγώνα για να κατακτηθούν τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας σε κάθε χώρο δουλειάς, για την υπεράσπιση των εργασιακών και συνδικαλιστικών τους δικαιωμάτων και της ίδιας της ζωής.

Περίθαλψη - Νοσοκομεία

Ο λαός πληρώνει καθημερινά με τη ζωή του την εγκληματική πολιτική του συστήματος

Πριν λίγες ημέρες τρόφιμος του ψυχιατρικού νοσοκομείου στο Δαφνί σκότωσε μια 44χρονη συννοσηλευόμενη ασθενή. Ο ίδιος ο ασθενής είχε σκοτώσει μια 63χρονη ασθενή στο ψυχιατρικό νοσοκομείο της Κέρκυρας τον Αύγουστο του 2023. Τον Αύγουστο του 2024, ο διευθυντής της Ψυχιατρικής κλινικής του νοσοκομείου Χανίων Γουλιέλμος Γιώργος, έχοντας μείνει μόνος σε μία ολόκληρη κλινική, δέχθηκε επίθεση με κίνδυνο να χάσει τη ζωή του από τρόφιμο. Τον Απρίλιο του ίδιου έτους στο νοσοκομείο της Άρτας για την αντιμετώπιση ψυχιατρικού ασθενή που έγινε επιθετικός κλήθηκε η αστυνομία η οποία πυροβόλησε στον προαύλιο χώρο του νοσοκομείου! Τον Δεκέμβριο του 2023, στο νοσοκομείο Φιλιατών που καλύπτεται από ιδιώτη ψυχίατρο μόνο μία ημέρα την εβδομάδα, ψυχιατρικός ασθενής αυτοκτόνησε λίγες ώρες μετά την εισαγωγή του πέφτοντας από τον δεύτερο όροφο. Τον Μάρτιο του 2023, στο ψυχιατρικό νοσοκομείο Θεσσαλονίκης αυτοκτόνησε ασθενής πέφτοντας από τον πρώτο όροφο, αφού προηγουμένως είχε διαπληκτιστεί με άλλον τρόφιμο. Τον Οκτώβριο του 2021 η εφημερεύουσα ψυχίατρος του ΠΓΝΙ δέχθηκε επίθεση και ξυλοδαρμό στον διάδρομο των ΤΕΠ από ψυχιατρικό ασθενή που είχε προσέλθει στην εφημερία έχοντας βρεθεί μόνη της με την υποστήριξη μόνο της ειδικευόμενης γιατρού.

Σταματάμε εδώ για να μην αναφερθούμε στα μεγάλα εγκλήματα που συνέβησαν κατά τη διάρκεια της каранτίνας και των «κλειστών νοσοκομείων».

Η υποστολέχωση αναδεικνύεται με ιδιαίτερο τρόπο στους ψυχικά πάσχοντες. Κάνουν «θόρυβο» οι συνέπειες της συγκριτικά με τον «ήσυχο» θάνατο του διασωληνωμένου ασθενούς που παραμένει εκτός ΜΕΘ ακριβώς για τον ίδιο λόγο. Όλα τους αποτελούν έκφραση και συνέπεια της ίδιας πολιτικής της επίθεσης του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Αυτής της πολιτικής που έχει συνεχώς στο στόχαστρο τα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών και το δικαίωμα του λαού στην ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Ο νόμος για την «Ψυχιατρική Μεταρρύθμιση» που πέρασε το καλοκαίρι και εφαρμόζεται από τις αρχές Φλεβάρη τέτοια ζητήματα «τακτοποιεί». Το πώς δηλαδή αυτή η εγκληματική πολιτική γίνεται κανονικότητα. Άλλωστε στη νομοθεσία προσδιόρισαν αυτή τη στοχοθεσία της ταξικής επίθεσης και με επιστημονικό όρο, ονομάζοντάς την «μείωση της βλάβης».

Εκτιμούμε ότι δεν είναι τολμηρή μια ανάγνωση των πραγμάτων η οποία, παρ' όλο που δεν μπορεί να «μετρήσει» αντικειμενικά πόσο έτσι είναι τα πράγματα, θεωρεί ότι όλα αυτά αφήνουν σοβαρό αποτύπωμα στις λαϊκές συνειδήσεις όχι μόνο ως απογοήτευση αλλά και ως οργή απέ-

ναντι σε αυτό που βιώνουμε. Στο πλάι και μαζί με το σύνολο της πολιτικής της επίθεσης όπως εκφράζεται σε όλα τα μέτωπα, της ακρίβειας, της εργασίας, της εκπαίδευσης, των ελευθεριών και των δικαιωμάτων. Η μαζικότητα έξοδος του λαού στις 26 Γενάρη για το ζήτημα των Τεμπών δύο χρόνια μετά δεν έγινε απλά γιατί αποκαλύφθηκε ακόμη περαιτέρω αυτό το οποίο ο λαός ήδη ξέρει για το βάθος της συγκάλυψης. Έχει το βάθος της λαϊκής οργής απέναντι συνολικά στην πολιτική του συστήματος, που συμπυκνώνεται στο έγκλημα των Τεμπών. Άσχετα του βαθμού στον οποίο αυτό είναι πολιτικά συνειδητό ως τέτοιο καθολικά.

Μπροστά στην απεργία της 28 Φλεβάρη πρέπει να παλέψουμε για τη δυνατότερη μαζικοποίησή της, αλλά και για τον πολιτικό προσανατολισμό της. Όστε να γίνεται πιο καθαρό ποιους έχει ο λαός απέναντί του, ποιους ευθύνονται και πώς δικαιώνεται ο λαός. Αυτά θα είναι τα πολιτικά καθήκοντα που θα έχουμε την επόμενη ημέρα για να παραμείνει ο λαός στον δρόμο, για να δυναμώσουν τα σωματεία, για να ανοίξουν τα ζητήματα στους χώρους δουλειάς. Για να γίνουν αιχμή στα νοσοκομεία τα αιτήματα για προσλήψεις, αυξήσεις στους μισθούς, μόνιμη και σταθερή δουλειά και ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους.

Με 534€ πρέπει να μάθουν να επιβιώνουν οι εργαζόμενοι στις «έκτακτες καταστάσεις»

Με αφορμή τη σεισμική δραστηριότητα στις Κυκλάδες, η κυβέρνηση επανέφερε την «αναστολή συμβάσεων εργασίας» και την «αποζημίωση ειδικού σκοπού», αποκαλύπτοντας μια σημαντική πλευρά της αντεργατικής πολιτικής: όποτε αποφασίζει η κυβέρνηση πως υπάρχει «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», οι εργαζόμενοι θα πρέπει να επιβιώνουν με 534€ τον μήνα.

Η επιθυμία του κεφαλαίου να απασχολεί την εργατική δύναμη των εργαζομένων όποτε, όπως και για όσο θέλει χωρίς δεσμεύσεις απέναντί τους, είναι μία απ' τις μόνιμες κινητήριες δυνάμεις της αντεργατικής πολιτικής και διαπνέει πλήθος αντεργατικών διατάξεων και μέτρων τις τελευταίες δεκαετίες. Η εισαγωγή, επέκταση και γιγάντωση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, το ξήλωμα των όποιων περιορισμών στις απολύσεις, η δραματική μείωση της αποζημίωσης απόλυσης κι ο μηδενισμός της για τον πρώτο χρόνο, το πετσόκομμα των δικαιούχων και του ύψους του επιδόματος ανεργίας, είναι μόνο μερικά πρόχειρα παραδείγματα μιας ολόκληρης πολιτικής που δεν αναγνωρίζει στον εργαζόμενο λαό τίποτα πέρα από μια αμοιβή για πραγματοποιημένη εργασία, κι αυτή όσο γίνεται πιο κοντά στο... μηδέν.

Η περίοδος του κορονοϊού αξιοποιήθηκε απ' το σύστημα για άλματα στην αντεργατική πολιτική, που σε δεύτερο χρόνο κατοχυρώθηκαν και νομοθετικά. Ανάμεσα στα μέτρα που εισάχθηκαν ήταν κι η δυνατότητα στους εργοδότες να ξεμπλέκουν απ' τις δεσμεύσεις που προβλέπει το αστικό δίκαιο όταν προσλαμβάνουν έναν εργαζόμενο, συνάπτουν δηλαδή σύμβαση εργασίας μαζί του. Η δυνατότητα ονομάστηκε «αναστολή σύμβασης» με κριτήρια που βρίσκονται στα χέρια της εκάστοτε κυβέρνησης και, ενώ για τους εργοδότες σήμανε απελευθέρωση, για τους εργαζόμε-

νους σήμανε την απαίτηση να μάθουν να επιβιώνουν με 534€ τον μήνα.

Καθώς η σεισμική δραστηριότητα του τελευταίου μήνα επηρέασε βασικά τον τουρισμό και βασικά στη Σαντορίνη, το υπουργείο Εργασίας ανακοίνωσε τη δυνατότητα κάθε εργοδοσίας που δραστηριοποιείται στο νησί να θέσει τους εργαζόμενους σε αναστολή. Σε δηλώσεις, έχει αναφερθεί ότι το μέτρο θα ισχύσει και για την Αμοργό, που επίσης έχει τεθεί σε «Κατάσταση Έκτακτης Ανάγκης Πολιτικής Προστασίας», αλλά κάτι τέτοιο δεν έχει επισημοποιηθεί. Σε κάθε περίπτωση, και παρά τις αυταπάτες που καλλιεργούν ΓΣΕΕ και ΠΟΕΕΤ (Ομοσπονδία Επισιτισμού-Τουρισμού) που ζητάνε επέκταση του μέτρου, δεν πρόκειται πραγματικά για προστασία των εργαζομένων, ούτε των θέσεων εργασίας, όπως το παρουσιάζουν κυβέρνηση και ΜΜΕ. Πρόκειται για προστασία των εργοδοτών οι οποίοι, αποφασίζοντας να κλείσουν επιχειρήσεις με βάση την κατακόρυφη μείωση του τουρισμού, βρίσκονται εκτεθειμένοι απέναντι στους εργαζομένους τους. Κι αυτό γιατί μπορεί το αστικό δίκαιο να προβλέπει την επίκληση «ανωτέρας βίας» για τη μη καταβολή μισθών, θεωρείται όμως απίθανο να γινόταν δεκτή ακόμα κι απ' τα αστικά δικαστήρια τέτοια επίκληση όταν αναφέρεται σε αναδουλειά, καθώς ούτε υλικές ζημιές ούτε κρατική απαγόρευση λειτουργίας υπάρχει ως τώρα. Επιπλέον, ακόμα και απολύσεις ή άρνηση επαναπρόσληψης εποχικών στον τουρισμό (που υπάρχει ως υποχρέωση αν ένας εργαζόμενος δηλώσει στην ΠΟΕΕΤ ότι το επιθυμεί) με την ίδια δικαιολογία, πιθανά θα έβγαιναν άκυρες.

Αυτό που ανέλαβε η κυβέρνηση είναι να καλύψει τους εργοδότες και τις υποχρεώσεις τους, συμπεριλαμβανομένων των ασφαλιστικών εισφορών. Αφού όμως πρώτα πετσόκοψε τους μι-

σθούς, απ' τους συμφωνημένους στο επίπεδο των 534€. Μόνο προκλητική λοιπόν είναι η κυβερνητική προπαγάνδα που υποστηρίζει πως στηρίζει εργοδότες κι εργαζόμενους μπροστά στον «κοινό» κίνδυνο. Γιατί ενώ η εργοδοσία «κινδυνεύει» να χάσει κέρδη που εκτιμούσε πως θα έχει, κάθε εργαζόμενος πρέπει να αντιμετωπίσει και τον υπαρκτό κίνδυνο απ' τους σεισμούς (καθώς είναι υποχρεωτικά κάτοικος της περιοχής, πράγμα που δεν ισχύει για κάθε ιδιοκτήτη επιχείρησης στην περιοχή) και την επιβίωση του ίδιου και της οικογένειάς του με 534€ και χωρίς αποταμιεύσεις αφού κι οι κανονικοί μισθοί δεν έχουν περίσσειμα.

Όπως η κυβέρνηση νομοθέτησε τη δυνατότητά της να ορίζει τον κατώτατο μισθό «για πάντα», έτσι κι η κατοχύρωση στην πράξη της δυνατότητας να ορίζει ότι οι εργαζόμενοι θα φυτοζωούν όταν υπάρχει «έκτακτη κατάσταση» είναι βαθιά αντιδραστική και αποτελεί σοβαρό χτύπημα ενάντια στην εργατική

τάξη και τον λαό. Χρήση «αναστολής συμβάσεων εργασίας» και «αποζημίωσης ειδικού σκοπού» έχει ήδη κάνει η κυβέρνηση σε πλημμύρες και πυρκαγιές, αλλά και στον κλάδο της γουνοποιίας στην Καστοριά στη βάση των συνεπειών που προέκυψαν απ' τις κυρώσεις προς τη Ρωσία λόγω του πολέμου στην Ουκρανία.

Καθώς το σύστημα αναμένεται να παράγει σε όλο μεγαλύτερη συχνότητα και ένταση «έκτακτες καταστάσεις» για την υπηρετήση των επιδιώξεών του, οι εργαζόμενοι πρέπει να κινηθούν με βάση τα δικά τους συμφέροντα. Δεν πρέπει ν' αποδεχτούν την υποταγή και την υπαγωγή της ζωής τους στις ανάγκες του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, πρέπει να προτάξουν την πάλη για τα δικά τους δικαιώματα. Και ν' αντιπαλέψουν συνολικά την καταστροφική πολιτική που ισοπεδώνει κάθε πλευρά της ζωής του λαού μας και όλων των λαών.

Στον «αέρα» χιλιάδες συμβασιούχοι στους δήμους

Καζάνι που βράζει είναι η κατάσταση με την εργασιακή ομηρία χιλιάδων συμβασιούχων στους δήμους. Από το 2017, που κλείσανε οι μαζικές κινητοποιήσεις τους, επικράτησε κινηματική νηνεμία. Μια κατάσταση που οδήγησε τους εργαζόμενους μαζικά στα αστικά δικαστήρια, διεκδικώντας να παραμείνουν στη δουλειά και να μονιμοποιηθούν.

Όμως, όπως δείχνουν τα πράγματα, οι αυταπάτες που καλλιεργήθηκαν όλα τα προηγούμενα χρόνια, ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους χωρίς κινητοποιήσεις καταφεύγοντας στα δικαστήρια, πέφτουν στο κενό. Το νομικό οπλοστάσιο του συστήματος έχει ενισχυθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να τους κρατάει σε ομηρία όσο χρόνο επιθυμεί και όποτε κρίνει να τους ρίχνει στην ανεργία. Έτσι, είναι θέμα χρόνου οι εργαζόμενοι να έρθουν αντιμέτωποι με τη σκληρή πραγματικότητα, όπου το δικαίωμά τους για σταθερή και μόνιμη δουλειά θα καταστρατηγηθεί με κάθε τρόπο και κάποιος θα παραμείνει στη δουλειά, για όσο διάστημα θα διαρκέσουν τα επιδοτούμενα προγράμματα, ενώ οι υπόλοιποι θα βρεθούν στην ανεργία. Σε κάποι-

ους δήμους, όπως στα Βριλήσσια και την Ηλιούπολη, γίνανε κάποιες κινητοποιήσεις. Στη δεύτερη περίπτωση, μάλιστα, δόθηκε παράταση 11 μηνών παραμονής στην εργασία.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες τηρούν σιγή ιχθύος και φέρουν μεγάλη ευθύνη για την κατάσταση που επικρατεί αυτή τη στιγμή. Με χιλιάδες εργαζόμενους να δουλεύουν πάνω από 10 χρόνια με συμβάσεις, οι πολιτικές ηγεσίες των δήμων, όλες οι κυβερνήσεις όλα αυτά τα χρόνια καθώς και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες

δεν έχουν κάνει τίποτα για να δώσουν λύση στο πρόβλημα. Απεναντίας έχουν συνδράμει, ο καθένας με τον τρόπο του, ώστε να μη δοθεί καμία λύση. Κι αυτό γιατί το καθεστώς της εργασιακής ομηρίας βολεύει το σύστημα. Δημιουργεί εργαζόμενους με λιγότερα δικαιώματα και περισσότερο ευάλωτους ώστε να μπορεί να τους εκμεταλλεύεται.

Οι εργαζόμενοι από την άλλη, πιστεύοντας στις αυταπάτες που τους καλλιεργούσαν όλα αυτά τα χρόνια, επαναπαύθηκαν και δεν κινήθηκαν στην κα-

τεύθυνση της οργάνωσης και του αγώνα. Με τα σενάρια, όμως, να φουντώνουν κάθε μέρα σχετικά με τη χρηματοδότηση των προγραμμάτων του ΕΣΠΑ από το 2025 μόνο από εθνικούς πόρους, ο φόβος και η ανασφάλεια μεγαλώνει. Γνωρίζουμε καλά ότι όταν το κράτος πρόκειται να δώσει χρήματα για παροχές που προορίζονται για τον λαό, αυτά ποτέ δεν επαρκούν και κάπως έτσι βρίσκονται «λύσεις» οι οποίες τελικά πλήττουν τον λαό και τα δικαιώματά του. Η συνταγή πλέον είναι γνωστή: υποβάθμιση, ιδιωτικοποιήσεις και απολύσεις εργαζομένων.

ΑΔΕΔΥ και ΠΟΕ-ΟΤΑ κωφεύουν στα παραπάνω σενάρια. Δεν λένε κουβέντα και, πολύ περισσότερο, δεν παίρνουν καμία απόφαση για κινητοποιήσεις. Οι εργαζόμενοι στους δήμους δεν πρέπει να ανεχτούν άλλο αυτή την κατάσταση. Με οργάνωση και αγώνα πρέπει να διεκδικήσουν τη μονιμοποίησή τους και το δικαίωμα στη σταθερή εργασία με δικαιώματα. Είναι υπόθεση όλου του λαού να υπερασπιστεί, πλάι στους συμβασιούχους, τα δημόσια αγαθά που του ανήκουν και να διεκδικήσει να είναι για όλους δωρεάν.

Συγκέντρωση ενάντια στον νόμο για τον κατώτατο μισθό

Πέμπτη 6 Μάρτη, 7:00μμ, πλ. Κοραή

Στις 18 Γενάρη, σε ανοικτή σύσκεψη εργατικών σχημάτων, σωματείων και συλλογικοτήτων, αποφασίστηκε η συγκρότηση Πρωτοβουλίας ενάντια στον ν.5163 για τον κατώτατο μισθό.

Η εφαρμογή του νόμου για τον κατώτατο μισθό θα επιφέρει ένα ακόμα σοβαρό πλήγμα στο εισόδημα των εργαζομένων. Αναγορεύει την κυβέρνηση ως τη μόνη αρμόδια να καθορίζει το ύψος του, καθώς και την όποια δυνατότητα και πιθανότητα αναπροσαρμογής του. Πάντα, βέβαια, λαμβάνοντας υπόψη τις περίφημες «αντοχές της οικονομίας», που το μόνο σίγουρο είναι ότι ποτέ δεν θα επιτρέψουν βελτίωση της θέσης των εργαζομένων. Καταδικάζει τους εργαζόμενους στο ίδιο καθεστώς μόνιμης φτώχειας που ισχύει από τα μνημόνια και μετά, διαφεύδοντας την κυβερνητική προπαγάνδα περί «κοινωνικής δικαιοσύνης», «αυξήσεων» και «προστασίας των κοινωνικά ευάλωτων». Ο δε πολυσυζητημένος αλγόριθμος, ο οποίος υποτίθεται πως θα κάνει την προσαρμογή του κατώτατου μισθού με βάση τα στοιχεία του πληθωρισμού και της αγοραστικής δύναμης, δεν θα καθορίζει τίποτα στην πράξη, αφού η κυβέρνηση κι οι μηχανισμοί της θα έχουν πάντα τη δυνατότητα παράκαμψής του. Ακόμα κι αν επιλεγεί η εφαρμογή του αλγόριθμου, δεν οδηγεί παρά σε προσαρμογή του κατώτατου ώστε να «ισοφαρίσει» την ακρίβεια της προηγούμενης χρονιάς.

Ο νόμος αφορά άμεσα εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους, τόσο στον ιδιωτικό όσο και στον δημόσιο τομέα, όλους που ήδη δουλεύουν και όλους όσους θα μπουν τα επόμενα χρόνια στην αγορά εργασίας. Προκύπτει από την οδηγία 2022/2041 της ΕΕ, που, δήθεν, θέλει να ενισχύσει τις συλλογικές διαπραγματεύσεις και τις συλλογικές συμβάσεις, αλλά εντείνει το καθεστώς εξάρτησης και αφαιμάξης του εργαζόμενου λαού προς όφελος του κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου. Χτυπάει τη διεκδίκηση αυξήσεων, διατηρεί και επικυρώνει το καθεστώς διάλυσης των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας.

Ωστόσο, το ζήτημα του προσδιορισμού της αξίας της εργατικής δύναμης αποτελεί σοβαρό ζήτημα συγκρότησης της εργατικής τάξης και σίγουρα όχι κάτι που μπορεί να το απεμπολήσει και να το παραχωρήσει στο κεφάλαιο και το κράτος. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ δεν έχουν καμία διάθεση να αναδείξουν το ζήτημα, πόσο δε μάλλον να παλέψουν ενάντια στον ν.5163 διεκδικώντας πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και συλλογικές συμβάσεις εργασίας με δικαιώματα. Ακόμα και οι δηλώσεις της ΓΣΕΕ ότι δεν θα συμμετάσχει

στις εργασίες της επιτροπής διαβούλευσης για τον καθορισμό του κατώτατου μισθού το 2025, αποτελεί προϊόν της πίεσης που νιώθει, αλλά εάν δεν συνδυαστεί με αγώνα για ανατροπή του νόμου θα μείνει μόνο στο επίπεδο της «δυσσάρεσκειας» (Βασικά για τον ρόλο που δεν αναγνωρίζει στην ίδια τη ΓΣΕΕ) και του ανέξοδου εντυπωσιασμού. Όσο για την ΑΔΕΔΥ, εννοείται ότι θα συμμετάσχει στις διαδικασίες και μάλιστα αναζητά ρόλο «υπεύθυνου συνομιλητή» τώρα που της δόθηκε θέση στο «τραπέζι». Όσο για τις «ταξικές δυνάμεις» του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ, μετά τη συγκέντρωση κάποιων εκατοντάδων την ημέρα ψήφισης του νόμου σε ρόλο «χειροκροτητή» της κατάθεσης πρότασης νόμου για λογαριασμό 637 σωματείων, δεν έχουν κάνει τίποτα απολύτως για να αναδείξουν το ζήτημα. Περιμένουν, ίσως, να μείνει κι αυτός ο νόμος «στα χαρτιά».

Επομένως, μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η συγκρότηση της πρωτοβουλίας ενάντια στον νόμο για τον κατώτατο μισθό ήταν περισσότερο από αναγκαία. Στις 6 Φλεβάρη, σε συνάντηση εκπροσώπων των εργατικών σχημάτων και σωματείων που έχουν ήδη αποφασίσει τη συμμετοχή τους, αποφασίστηκε, κατ' αρχάς, να ξεκινήσει καμπάνια ενημέρωσης και να προγραμματιστούν μια σειρά από παρεμβάσεις σε χώρους δουλειάς και χώρους που κινούνται οι εργαζόμενοι, όπως και έγινε, αρχής γενομένης την Τετάρτη 12 Φλεβάρη στον σταθμό του μετρό στο Σύνταγμα. Αποφασίστηκε, επίσης, να πραγματοποιηθεί **συγκέντρωση διαμαρτυρίας την Πέμπτη 6 Μάρτη στις 7:00μμ στον πεζόδρομο της Κοραή**. Μια κινητοποίηση που φιλοδοξεί να συγκεντρώσει όχι μόνο τα σωματεία και τα εργατικά σχήματα που συμμετέχουν στην πρωτοβουλία αλλά και όσους εργαζόμενους και αγωνιστές αντιλαμβάνονται την κρισιμότητα του ζητήματος.

Οι κινητοποιήσεις χιλιάδων στις 26/1 έδειξαν ότι ο λαός, μπροστά στα μεγάλα συσσωρευμένα προβλήματα που αντιμετωπίζει, αναζητά τον συλλογικό δρόμο της διεκδίκησης. Απέναντι στην πολιτική που δολοφονεί ζωές, δικαιώματα και κατακτήσεις, αναζητά τον δρόμο του αγώνα. Το ζήτημα των πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς και των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας με δικαιώματα είναι, επίσης, βασική προϋπόθεση για μια ζωή που δεν είναι «στη τύχη», μια ζωή με αξιοπρέπεια και αξία.

Όχι στις νέες αλλαγές

Ταμείο ανεργίας για όλους, χωρίς προϋποθέσεις, για όλη τη διάρκεια της ανεργίας!

Η νέα ΚΥΑ σχετικά με το ταμείο ανεργίας έρχεται, με πιλοτική μορφή για φέτος και στόχο την πλήρη εφαρμογή από του χρόνου, να διαμορφώσει χειρότερους όρους και προϋποθέσεις για την επιδότηση των ανέργων. Μιλώντας για «δικαιότερο σύστημα απονομής» του επιδόματος και για «περισσότερα κίνητρα για εργασία», αυξάνει τα έτη που απαιτούνται από 125 στα 175 (διατηρώντας ότι δεν λαμβάνονται υπόψη οι δύο τελευταίοι μήνες), ενώ οι αποδοχές θα μειώνονται όσο ο άνεργος παραμένει εγγεγραμμένος στα μητρώα.

Η εφαρμογή του θα ξεκινήσει τους πρώτους μήνες του 2025 με ισχύ έως 16 μήνες, με τη λογική «2 μήνες απασχόλησης: 1 μήνας επιδότησης για το πρώτο έτος της επιδότησης, και 3 μήνες απασχόλησης: 1 μήνας επιδότησης για το δεύτερο έτος». Το επίδομα θα μειώνεται με το πέρασμα του χρόνου, με μέγιστη διάρκεια 24 μήνες και εξατομικευμένο υπολογισμό. Ένα σκέλος του θα είναι «σταθερό», αλλά θα μειώνεται από το 70% του κατώτατου μισθού κατά 10% κάθε τρίμηνο του πρώτου έτους και ακόμα 10% κάθε εξάμηνο του δεύτερου έτους. Ακόμα και όσο λίγοι έχουν δικαίωμα δύο ετών επιδό-

τησης, με 900 μέρες ασφάλισης, από τον 19ο μήνα θα λαμβάνουν μόλις το 20% του κατώτατου, δηλαδή 185€ τον μήνα! Το δε «μεταβλητό» μέρος, που θα σχετίζεται με τον προηγούμενο μισθό, αν ήταν μεγαλύτερος του κατώτατου, και την προϋπηρεσία, αν είναι μεγαλύτερη των 4 χρόνων, επίσης θα μειώνεται ανά τρίμηνο, ενώ θα μηδενίζεται εντελώς το δεύτερο έτος. Σήμερα, το «επίδομα μακροχρόνια ανέργων» που δίνεται κατά το δεύτερο έτος είναι στα 200€ τον μήνα.

Η συμπλήρωση των 125 ενσήμων (5 μήνες πλήρους ασφάλισης) ήταν ήδη δύσκολη εξαιτίας της αδήλωτης - υποδηλωμένης εργασίας. Η αύξηση της προϋπόθεσης πρακτικά στους 9 μήνες, καθώς οι δύο τελευταίοι «δεν μετράνε», ουσιαστικά πετάει εκτός ταμείου δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους που όλα τα προηγούμενα χρόνια «παραδοσιακά» απολύονταν κάθε καλοκαίρι και ξαναπροσλαμβάνονταν κάθε φθινόπωρο. Χαρακτηριστική περίπτωση οι εργαζόμενοι στην ιδιωτική εκπαίδευση (καθηγητές, δάσκαλοι, οδηγοί, συνοδοί σχολικών λεωφορείων, μουσικοί και πολλοί άλλοι) και βέβαια οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί. Επιπλέον, οι συμβασιούχοι, σε ιδιωτικό και

δημόσιο τομέα, καθώς κι οι κάθε είδους εποχικοί, με ελάχιστες εξαιρέσεις.

Το μέτρο αυτό ευνοεί μόνο το κεφάλαιο και την εργοδοσία, χτυπώντας τα δικαιώματα των εργαζομένων. Τιμωρεί τους ανέργους επειδή είναι άνεργοι, λες και είναι επιλογή τους, μειώνοντας τις αποδοχές του ταμείου, ενώ το ίδιο το κράτος «προστατεύει» την εργοδοσία, που όχι μόνο συνεχίζει να είναι ασύδοτη, αλλά ενισχύεται με ένα ακόμα μέσο εκβιασμού προς τους εργαζόμενους, που προστατεύονται ακόμα λιγότερο από τις συνέπειες της ανεργίας. Οι αλλαγές αυτές άλλωστε προωθούνται στο έδαφος των αντεργατικών νόμων Χατζηδάκη, Γεωργιάδη και -πλέον- του νόμου για τον κατώτατο μισθό.

Η ανεργία δεν είναι «ατομική ευθύνη», είναι χαρακτηριστικό της λειτουργίας του συστήματος της εκμετάλλευσης. Θέλουν εργαζόμενους με σκυφτό το κεφάλι, χωρίς δικαιώματα, μακριά από τα σωματεία τους, μακριά από την οργάνωση και τον αγώνα. Να μην περάσει το νέο πετσόκομμα στο επίδομα ανεργίας! Να υπερασπιστούμε μαζικά το καθολικό δικαίωμα του λαού σε πλήρη και σταθερή δουλειά!

28 Φλεβάρη

Όλοι στις απεργιακές συγκεντρώσεις Η οργή να γίνει μαζικός απεργιακός αγώνας ενάντια στο σύστημα που μας δολοφονεί!

Ξεχειλίζει η λαϊκή οργή για το έγκλημα των Τεμπών. Όσο κι αν προσπαθεί το σύστημα και η κυβέρνηση να τη διασκεδάσουν και να τη διαχειριστούν, αυτή δεν λείπει να κοπάσει. Κανένας δεν μπορεί να ξεχάσει τι έγινε δύο χρόνια πριν αλλά και τι συντελείται όλο αυτό το διάστημα. Γι' αυτό γέμισαν οι δρόμοι στις 26 του Γενάρη!

Η οργή ξεχειλίζει μπροστά στην προσπάθεια του συστήματος να φορτώσει αυτό το έγκλημα σ' ένα «ατομικό λάθος» ή στην «κακία την ώρα», προκειμένου να συγκαλύψει ότι είναι η πολιτική του αυτή που γεννά και θα γεννά τέτοια εγκλήματα. Η πολιτική της υποβάθμισης, της υποστελέχωσης, των απολύσεων, των ιδιωτικοποιήσεων, η πολιτική που βάζει πρώτα και πάνω απ' όλα το κέρδος του κεφαλαίου. Η πολιτική που μας δολοφονεί καθημερινά! Στα τρένα, στα εργοστάσια, στους δρόμους.

Η οργή ξεχειλίζει γιατί ο λαός αντιλαμβάνεται ότι ζει από τύχη! Ο καθένας θα μπορούσε να ήταν στο τρένο εκείνο το βράδυ. Ο καθένας βλέπει να συμβαίνουν συνεχώς «στιγμιαία λάθη» που από τύχη δεν έχουν αποβεί μοιραία, όπως συνέβη με τα βαγόνια του προαστιακού που πήγαν να συγκρουστούν γιατί βρίσκονταν στις ίδιες ράγες. Όπως συμβαίνει με τις μπάρες στις διαβάσεις πεζών που δεν κατεβαίνουν όταν περνούν τρένα από κεντρικούς δρόμους.

Η οργή ξεχειλίζει γιατί δύο χρόνια μετά η κατάσταση στους σιδηρόδρομους είναι ακριβώς η ίδια και χειρότερη. Την ίδια στιγμή η Hellenic Train αποφασίζει προκλητικά να απολύσει εκατοντάδες εργαζόμενους ανήμερα της μαύρης επετείου του εγκλήματος. Γιατί αυτή είναι η πολιτική του συστήματος και καρφάκι δεν της καίγεται για τη ζωή του λαού.

Αυτή η οργή εκφράστηκε στις 26 Γενάρη στις συγκεντρώσεις σ' όλη τη χώρα και αναζητά να βρει τη συνέχειά της στην απεργία στις 28 του Φλεβάρη.

Άλλωστε δεν είναι μόνο το έγκλημα των Τεμπών που έβγαλε τον λαό στον δρόμο. Είναι η σύνδεσή του με την κατάσταση που βιώνει ο λαός κι οι εργαζόμενοι. Είναι όλα τα παραπάνω σε συνδυασμό με την ένταση της εκμετάλλευσης, της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Είναι οι μισθοί πείνας που δεν φτάνουν ούτε για τα βασικά την ώρα που δίνονται δισεκατομμύρια για πολεμικούς εξοπλισμούς. Είναι τα ωράρια λάστιχο, οι απλήρωτες υπερωρίες και συνολικά ο σύγχρονος εργασιακός μεσαίωνας που θέλει τους εργαζόμενους να ζουν για να δουλεύουν. Είναι η ανεργία, η διάλυση του επιδόματος ανεργίας που τους ωθούν στην εξαθλίωση. Είναι μέσα σ' όλα αυτά η βία, η καταστολή και οι διώξεις σε όποιον τολμά να απεργήσει και να σηκώσει ανάστημα κόντρα στο κυρίαρχο αφήγημα. Και για όλα τα παραπάνω, ο πραγματικός ένοχος είναι ο ίδιος με αυτόν του εγκλήματος των Τεμπών. Είναι το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα, αυτό το σάπιο σύστημα της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης και των πολέμων.

Για όλα τα παραπάνω είναι ανα-

Να καταδειχτεί η σαπίλα του συστήματος. Αυτός είναι ο πραγματικός ένοχος που προσπαθεί να τη βγάλει λάδι.
Να αναδειχθεί η σαπίλα των θεσμών του συστήματος από τους οποίους τίποτα δεν έχουν να περιμένουν ο λαός και οι εργαζόμενοι. Η μόνη δικαίωση θα έρθει μέσα απ' τους αγώνες για τη διεκδίκηση και κατοχύρωση δικαιωμάτων που θα καλυτερεύσουν τους όρους της ζωής.

γκαίο η λαϊκή οργή να μετατραπεί σε μαζικούς και ανυποχώρητους αγώνες!

Για αυτά και άλλα τόσα η απεργία στις 28 του Φλεβάρη πρέπει να αποτελέσει μια βροντερή απάντηση σ' αυτούς που μας διαλύουν τη ζωή. Να νεκρώσουν όλοι οι χώροι δουλειάς. Να γεμίσουν οι δρόμοι από τους απεργούς και τη νεολαία που θα πάρουν οξυγόνο μέσα απ' τους αγώνες τους. Η μόνη διέξοδος άλλωστε βρίσκεται στον δρόμο του αγώνα.

Η πίεση που έχει δεχτεί το σύστημα είναι μεγάλη. Έτσι εξηγείται η προσπάθεια της κυβέρνησης να συμμαζέψει τα ασυμμάζευτα και να πείσει ότι τάχα η δικαιοσύνη θα λάμψει και θα καταδείξει τους πραγματικούς ένοχους. Λες και δεν γνωρίζουμε ποιον υπηρετεί η δικαιοσύνη και πόσο αντικειμενική αυτή είναι. Τόσο αντικειμενική που όταν μπαζώνονται εγκλήματα κλείνει τα μάτια, ενώ τα έχει ορθάνοικτα όταν για παράδειγμα οι εκπαιδευτικοί παλεύουν ενάντια στην αξιολόγηση, μιας και αυτές τις ημέρες βρισκόμαστε μπροστά στην προσπάθεια για πρώτη

φορά εκπαιδευτικός να παραπεμφθεί και ποινικά για τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση.

Από αυτήν την πίεση δεν θα μπορούσαν να ξεφύγουν οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Σ' αυτήν την πίεση οφείλεται η κωλοτούμπα της ΓΣΕΕ, η οποία προκήρυξε τελικά κι αυτή απεργία για τις 28 Φλεβάρη. Δεν μπορούσε κάτω από την πίεση της λαϊκής οργής και των εκτιμήσεων ότι μπροστά μας έχουμε μια μαζική απεργία, να επιμένει στις γελοιοότητες περί πολιτικών σκοπιμοτήτων όσων καλούσαν σε απεργιακές αποφάσεις.

Παραμένει βέβαια αρνητικός ο ρόλος της εργοδοτικής ΓΣΕΕ και γενικότερα των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών, οι οποίες κάνουν ό,τι μπορούν για να βάζουν εμπόδια στον λαό και τους εργαζόμενους και να ξεθυμάνει η οργή, την ίδια ώρα που ανοίγουν τον δρόμο για να περνά ανενόχλητη η επίθεση του συστήματος. Πρέπει να ξεπεραστούν για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι να δώσουν συνέχεια στον αγώνα τους και να μην εγκλωβιστούν σε αδιέξοδες λογικές που

μόνο χέρι βοήθειας προς το σύστημα μπορούν ν' αποτελέσουν.

Η 28 του Φλεβάρη να αποτελέσει την αρχή του αγώνα και όχι την «κλιμάκωση» που θα σημάνει για μια ακόμα φορά το τέλος.

Οι εργαζόμενοι να κάνουν την απεργία δική τους υπόθεση. Μέσα απ' το ζωντάνεμα των σωματείων και των διαδικασιών τους, να παρθούν απεργιακές αποφάσεις. Ν' αποτελέσει η απεργία πεδίο συγκρότησης όρων συλλογικής οργάνωσης και δράσης. Κόντρα στην αποσυγκρότηση και τη λογική της ανάθεσης.

Να καταδειχτεί η σαπίλα του συστήματος. Αυτός είναι ο πραγματικός ένοχος που προσπαθεί να τη βγάλει λάδι. Να αναδειχθεί η σαπίλα των θεσμών του συστήματος από τους οποίους τίποτα δεν έχουν να περιμένουν ο λαός και οι εργαζόμενοι. Η μόνη δικαίωση θα έρθει μέσα απ' τους αγώνες για τη διεκδίκηση και κατοχύρωση δικαιωμάτων που θα καλυτερεύσουν τους όρους της ζωής.

Καμία αυταπάτη ότι τάχα οι εναλλαγές κυβερνήσεων μπορούν να αποτελέσουν λύση. Δεν παραμυθιαζόμαστε με τη λογική του «μικρότερου κακού» από όλους εκείνους που χρόνια τώρα εφαρμόσαν την ίδια πολιτική με αυτήν της ΝΔ. Καμία κοινοβουλευτική αυταπάτη! Η εγκληματική πολιτική δεν ανατρέπεται με προτάσεις νόμου στη βουλή και το ευρωκοινοβούλιο.

Οι εργαζόμενοι να δώσουν τη δική τους απάντηση στον δρόμο! Καμία στάση αναμονής δεν χωράει. Μόνο η συνεχής καθημερινή πάλη των εργαζομένων μπορεί να φέρει δικαιώματα και κατακτήσεις. Η απεργία στις 28 Φλεβάρη να ξαναβγάλει τον λαό μαζικά στον δρόμο ενάντια σ' όλους αυτούς που του διαλύουν τη ζωή και τον θέλουν στο περιθώριο. Να παραμείνουμε στον δρόμο, μέχρι να κατακτήσουμε τη ζωή και τα δικαιώματά μας.

Αντιιμπεριαλιστική-Αντιπολεμική Διεθνιστική συνάντηση

Αποσπάσματα από τις ομιλίες του ΚΚΕ(μ-λ)

«Ποιες αντιθέσεις τραντάζουν τον πλανήτη και παράγουν πολέμους;

Ποια η κατεύθυνση ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και της πάλης των λαών;»

«8 σημεία για την κατάσταση στον κόσμο και την αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση και πάλη»

Νίκος Παπαβασιλείου

1. Μπήκαμε σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από την προετοιμασία των όρων για τον Γ΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Με βάση αυτή την εκτίμηση θεωρούμε ότι χρειάζεται να προσεγγίσουμε και να αντιληφθούμε το σύνολο των εξελίξεων στον πλανήτη. Τον πυρετώδη ανταγωνισμό για την αναβάθμιση και ενίσχυση του πυρηνικού οπλοστασίου μεταξύ των ΗΠΑ-Ρωσίας-Κίνας. Τη γενικευμένη εξοπλιστική κούρσα στην οποία βρίσκονται όλες οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και από την οποία δεν εξαιρούνται ούτε αυτές (Γερμανία, Ιαπωνία) που τελούσαν υπό τις απαγορεύσεις της ήττας τους στον Β΄ ΠΠ. Τις συγκροτήσεις επί μέρους στρατιωτικών-πολεμικών συμμαχιών εντός της Δύσης και υπό τις ΗΠΑ (QUAD, AU-KUS) και τα βήματα συγκρότησης των BRICS ως μια προσπάθεια διαμόρφωσης αντιβαρικού στο NATO, τη βασική συγκρότηση της Δύσης. Τα θερμά στρατιωτικά επεισόδια στον Ειρηνικό και την κατάσταση στην Αφρική, όπου όλες οι βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις βρίσκονται «με τα χέρια στη σκανδάλη». Την κλιμάκωση της γενοκτονίας του αλύγιστου και ηρωικού Παλαιστινιακού λαού για να στερεωθεί ο χωροφύλακας των ΗΠΑ, το κράτος-δολοφόνος του Ισραήλ. Την επέκταση της σφαγής και τη διαμόρφωση νέων διαιρέσεων στη Μ. Ανατολή, μέσω των οποίων τίθεται το ζήτημα της στοίχισης των περιφερειακών και τοπικών δυνάμεων της περιοχής στα υπό διαμόρφωση ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα. Τη φωτιά της αστάθειας και των πραξικοπημάτων σε Γεωργία, Ρουμανία, Μολδαβία, Σλοβακία, Σερβία, Ουγγαρία, δηλαδή στην περίμετρο του μεγάλου άδικου πολέμου στην Ουκρανία που αποτελεί το επίκεντρο, το βασικό εργαστήρι προετοιμασίας του Γ΄ ΠΠ. (...)

Στην ίδια βάση, της προετοιμασίας των όρων για τον Γ΄ ΠΠ είναι και θα είναι οι επιδιώξεις και οι κινήσεις του Τραμπ, ως προέδρου της πρώτης ιμπεριαλιστικής δύναμης στον κόσμο, της δύ-

ναμης εκείνης που παίζει τον πρωτεύοντα ρόλο στις εξελίξεις. Οι ανακινώσιμες παρεμβάσεις του Τραμπ για Μεξικό, Γροιλανδία και Καναδά, ανεξάρτητα από το πώς θα διαμορφωθούν και θα εξελιχθούν στην πορεία, εκφράζουν την επιδίωξη της ακόμα μεγαλύτερης ενίσχυσης των ΗΠΑ. Την επιδίωξη αναβάθμισης του πλουτοπαραγωγικού τους δυναμικού, των γεωστρατηγικών τους πλεονεκτημάτων, την επέκταση των κυριαρχικών τους δικαιωμάτων ακόμα και της έκτασης που ως ΗΠΑ έχουν σήμερα. Ταυτόχρονα και παράλληλα με την επιδίωξη του αυτή ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θέτει ήδη στους ευρωπαίους συμμάχους του ωμά και απροσχημάτιστα την απαίτησή του να στοιχηθούν στις επιδιώξεις του. Απαιτεί δηλαδή να αναδειχθεί η συγκρότηση του ιμπεριαλιστικού-πολεμικού μπλοκ της Δύσης υπό την αιδιαμφισβήτητη ηγεμονία των ΗΠΑ και για την υπηρέτηση του δικού τους στόχου για παγκόσμια κυριαρχία. (...)

2. (...) Με βάση αυτό το πρόβλημα έχουν φροντίσει οι οικονομικοί, εμπορικοί, νομιματικοί, ενεργειακοί ανταγωνισμοί. Όμως όλοι αυτοί οι ανταγωνισμοί, ενώ διαμορφώνουν όρους, δεν μπορούν να λύσουν το ζήτημα των σφαιρικών επιρροής, των αγορών, της διάταξης των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Αντίθετα όλοι αυτοί οι ανταγωνισμοί οξύνουν ακόμα περισσότερο το ζήτημα «ποιος-ποιον», κάνουν πιο επιτακτική την ένωση αντιπαράθεση, τον γενικευμένο πόλεμο. (...)

Ας το θέσουμε και αλλιώς και πιο συγκεκριμένα. Οι πάνω από δύο δεκαετίες καπιταλιστικής ανάπτυξης και συσώρευσης της Κίνας αποτελούν αναγκαστικά αλλά όχι ικανό όρο για να κατακτήσει ο κινεζικός ιμπεριαλισμός την παγκόσμια ηγεμονία/κυριαρχία. Οι ΗΠΑ δεν θα του παραδώσουν τις 850 βάσεις τους, τους στόλους τους, τον στρατό τους και το πυρηνικό δυναμικό τους, που αποτελούν τη βάση της σημερινής τους

πρωτοκαθεδρίας! Γι' αυτό ακριβώς ο Πεκίνο σπεύδει να αντιστοιχίσει την οικονομική σε στρατιωτική-στρατηγική ισχύ και ο Σι αντισυχεί για την «ασθένεια της ειρήνης» που επικρατεί στον στρατό και την κοινωνία της Κίνας! (...)

3. Θεωρούμε συνεπώς λανθασμένη, οικονομιστική μια αξιολόγηση της Ρωσίας με αποκλειστικό κριτήριο το ΑΕΠ της και με βάση την οποία η Ρωσία «προκύπτει» να είναι τάχα ισούψης με την Ιταλία ή την Ισπανία! Αυτή η προσέγγιση είναι λανθασμένη γιατί πρώτον το ΑΕΠ της Ρωσίας παρουσιάζεται ίδιου μεγέθους με αυτό της Ιταλίας, με την αποτίμηση του ΑΕΠ να βασίζεται στη συναλλαγματική ισοτιμία δολαρίου-ρουβλίου. Αντίθετα, με αποτίμηση βασισμένη σε ισοτιμία αγοραστικής δύναμης (όπως την παρουσιάζει ακόμα και ιστοσελίδα της CIA το 2023) το ΑΕΠ της Ρωσίας είναι 40 στον κόσμο, με ύψος 5,8 τρις. δολάρια, ακολουθώντας αυτά της Κίνας, των ΗΠΑ και της Ινδίας.

Αλλά η αξιολόγηση αυτή είναι λανθασμένη κυρίως γιατί παραλείπει μια σειρά βασικά και κρίσιμα δεδομένα του ρωσικού ιμπεριαλισμού:

- Την έκτασή του στην Ασία, που από μόνη της έχει ρόλο αντιβαρικού στις Βάσεις των ΗΠΑ.
- Το τεράστιο ενεργειακό δυναμικό του, που έχει αξιοποιηθεί ως μέσο στρατηγικής πρόσβασης στην Ευρώπη.
- Την εκμετάλλευση πλουτοπαραγωγικών πηγών της Κ. Ασίας (Καζακστάν) και τη διαρκώς ισχυρότερη παρουσία του στην Αφρική.
- Την παρουσία του και επιρροή του στην περιοχή της Μ. Ανατολής και της Αν. Μεσογείου.

- Πάνω από όλα το στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα και το πυρηνικό δυναμικό που κληρονόμησε από τη σοσιαλ-ιμπεριαλιστική ΕΣΣΔ και αναβάθμισε σε επίπεδο ισοδύναμο με αυτό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και δοκίμασε επιχειρησιακά στην Ουκρανία, όπως τον υπερηχητικό πύραυλο «ορεσνικ». Ένα δυναμικό που εκτός των άλλων του εξασφαλίζει τη δεύτερη θέση στις εξαγωγές στο παγκόσμιο εμπόριο όπλων, δεδομένο που από μόνο του θεωρούμε ότι καθιστά το λιγότερο αβάσιμη μια εκτίμηση που θέλει να παρουσιάζει τη Ρωσία σαν μια καπιταλιστική χώρα ανάμεσα σε πολλές άλλες. Εξάλλου, με βάση πριν από όλα τον φραγμό που βάζει το πυρηνικό δυναμικό της Ρωσίας στον στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας των ΗΠΑ, οι τελευταίες ανακρίβουν επίσημα τον ρωσικό ιμπεριαλισμό ως στρατηγικό τους αντίπαλο. (...)

7. (...) Ας θέσουμε λοιπόν όσο πιο καθαρά δύο ζητήματα: α) Η μόνη αντιιμπεριαλιστική αντιπολεμική πάλη που μπορεί να υπάρξει είναι αυτή των εργατών και των λαών που θα στηρίζονται μόνο στις δικές τους δυνάμεις. Η στοίχιση των εργατών

και των λαών πίσω από τον θεωρούμενο «λιγότερο κακό», ή «μικρότερο», ή τον όποιο ιμπεριαλιστή, είναι υποταγή στον ιμπεριαλισμό, είναι υποταγή και σώσιμο στο σφαγείο των λαών. Όσο ευρύτερα κατακτηθεί η θέση Οι ΛΑΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ, τόσο πιο ισχυρή είναι η ελπίδα και η δυνατότητα η πάλη των λαών να διαμορφώσει όρους διεξόδου από το σημερινό ζοφερό τοπίο. β) Η πάλη για την ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος σε κάθε χώρα, που απαιτεί η εποχή μας, περνάει μέσα από τη συγκρότηση και ανάπτυξη της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής πάλης. Το καθήκον αυτό δεν μπορεί να προσπεραστεί, είναι αξεχώριστα δεμένο με τους αγώνες για τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα, με την ανασυγκρότηση της επαναστατικής σοσιαλιστικής διεξόδου. (...)

8. Είναι προφανής η αναγκαιότητα συντονισμού των αντιιμπεριαλιστικών και επαναστατικών δυνάμεων των χωρών της περιοχής και όλου του κόσμου. Για να ευνοείται η προσπάθεια συγκρότησης της αντιιμπεριαλιστικής πάλης σε κάθε χώρα.

Για να αναδειχθεί διεθνώς η κατεύθυνση της φιλίας και αλληλεγγύης των λαών.

Για να διαμορφωθούν όροι -και στο βαθμό που συγκροτείται το κίνημα σε κάθε χώρα- για τη συγκρότηση του ΜΕΤΩΠΟΥ ΠΑΛΗΣ των ΛΑΩΝ που θα σταθεί απέναντι στο σφαγείο που προετοιμάζουν οι ιμπεριαλιστές.

Μπροστά σε αυτή την αναγκαιότητα συντονισμού χρειάζεται να κατακτηθεί ένα κοινό πολιτικό στίγμα, μια βασική γραμμή πάλης. Στοιχεία μιας τέτοιας γραμμής θεωρούμε ότι πρέπει να είναι:

- Κοινί αγώνες των λαών ενάντια στους άδικους πολέμους και τον ιμπεριαλισμό
- Έξω ΗΠΑ-NATO και Ρωσία από την Ουκρανία
- Λευτερία στην Παλαιστίνη
- Κάτω οι εθνικισμοί και το φασιστικό δηλητήριο. Φιλία-αλληλεγγύη όλων των λαών
- Αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και μεταναστές
- Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστατές! Στηριζόμαστε στις αστείρευτες λαϊκές δυνάμεις.

Σε κάθε περίπτωση προσβλέπουμε και επιδιώκουμε η συνάντηση αυτή να είναι η αρχή μιας διαδρομής συντονισμού, ενθέρωσης και κοινής πάλης μεταξύ των δυνάμεων που σήμερα βρίσκονται εδώ αλλά και αρκετών άλλων δυνάμεων που δεν μπόρεσαν να παραβρεθούν. Γι' αυτό θεωρούμε ότι και η ολοκλήρωση της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής συνάντησης της Αθήνας πρέπει να επιδιώξουμε να αφήσει ίχνος και στίγμα στην κατεύθυνση αυτή.

«Ουκρανία, Μ. Ανατολή, αντιδραστικός ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός. Η περιοχή κυκλώνεται από πολεμικές φλόγες. Δεν θα γίνουμε κρέας για τα κανόνια τους»

«Πώς προχωράμε, πώς αντιστεκόμαστε»

Αντώνης Αποστολάκης

αυτόν εκφράζεται και συμπυκνώνεται, στο ανώτερο για κάθε στιγμή επίπεδο, η δεσπόζουσα στο παγκόσμιο ταμπλό αντίταλτσιτικής κρίσης με τους άγριους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, που έχουν μετατρέψει κάθε γωνιά του σε πεδίο αντιπαράθεσης. Από τη σύγκρουση που μαίνεται στην καρδιά της Ευρώπης, στην Ουκρανία, μέχρι τη μετατόπιση των «κόκκινων γραμμών» της παγκόσμιας αντιπαράθεσης στην κατεύθυνση της όλο και μεγαλύτερης κλιμάκωσης, αγγίζοντας επικίνδυνα μέχρι και τα όρια της λεγόμενης «πυρηνικής ισορροπίας». (...)

Η εγκληματική ελαφρότητα όσων έβλεπαν μέχρι και θετικές εξελίξεις για τους λαούς από τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία, στοιχιζόμενοι πίσω από τον δήθεν «λιγότερο κακό» ιμπεριαλιστή, αποκαλύπτει εκκωφαντικά σήμερα. Σήμερα, όταν σαν κοινοί ληστές και δολοφόνοι, τα αφεντικά αυτής της άδικης αναμέτρησης ζυγίζουν τα συμφέροντά τους στις πλάτες του ουκρανικού λαού και των λαών του κόσμου και ακονίζουν τα μαχαίρια για τα επόμενα στάδια του μακελειού.

4/ Στη σκοτεινή περίοδο που διανύουμε, ο ηρωικός αγώνας του παλαιστινιακού λαού απέδειξε για άλλη μια φορά ότι οι λαοί δε θα σταματήσουν να παλεύουν για τη λευτεριά και το δικό. (...)

Ανεξάρτητα από την κατάληξη που θα έχει η εύθραυστη συμφωνία εκκευρίας για τη Γάζα, το σίγουρο είναι πως φέρει το αποτύπωμα της παλαιστινιακής αντίστασης, που αποτελεί και το κύριο εμπόδιο στην επιβολή των ιμπεριαλιστικών και σιωνιστικών σχεδίων της «τελικής λύσης» και της πλήρους εκδίωξης των Παλαιστινίων από τη γη τους. Τα σχέδια αυτά, άλλωστε, όχι μόνο δεν έφυγαν ποτέ από το προσκήνιο, αλλά η πρόταση του Τραμπ για τη Γάζα τα θέτει εκ νέου στην ημερήσια διάταξη με τον πιο επιθετικό τρόπο, επιχειρώντας ταυτόχρονα να στοιχίσει τα αντιδραστικά αραβικά κράτη της περιοχής σε μια επανεκκίνηση της προσέγγισής τους με το κράτος-δολοφόνο.

Τα γεγονότα αποδεικνύουν ξανά και ξανά ότι το κράτος του Ισραήλ, ως φυτεμένος χωροφύλακας των ΗΠΑ, όσο υπάρχει ενσαρκώνει την άρνηση του δικαϊώματος του παλαιστινιακού λαού σε ελεύθερη πατρίδα. Από αυτά δεν διδάχτηκαν τίποτα, όμως, μια σειρά από πολιτικές δυνάμεις που εξακολουθούν να πιστεύουν ότι η ιμπεριαλιστική άπατη που ακούει στο όνομα της «λύσης των

δύο κρατών» μπορεί και να είναι εφικτή! Ο στόχος, σύμφωνα με όλους αυτούς, πρέπει να είναι το «παλαιστινιακό κράτος στα σύνορα του 1967» και η εφαρμογή των αντίστοιχων αποφάσεων του ΟΗΕ. Πρόκειται για μια ιστορικά χρεοκοπημένη θέση, εργαλειώ καθυπόταξης της παλαιστινιακής αντίστασης, ως προϊόν μιας συμβιβαστικής γραμμής και των αυταπατών για τις δυνατότητες διαπραγμάτευσης με τον ιμπεριαλισμό. Τι άλλο εκφράζουν, άλλωστε, οι επικλήσεις της «διεθνούς νομιμότητας», οι εκκλήσεις στον ΟΗΕ και τη «διεθνή κοινότητα» πέρα από την αντίληψη ότι τα ζητήματα των λαών θα λυθούν τελικά από κάποιον ισχυρό «προστάτη» και όχι από την πάλη τους;

Στον αντίποδα αυτής της λογικής, πιστεύουμε ότι η προοπτική της παλαιστινιακής υπόθεσης βρίσκεται στην πάλη για «Ενιαίο Παλαιστινιακό κράτος από τον Ιορδάνη Ποταμό ως τη Μεσόγειο Θάλασσα», με ισοτιμία όλων των εθνότητων στο εσωτερικό και η θέση πρέπει να αποτελέσει και το κεντρικό σύνθημα ενός πραγματικού κινήματος αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, ενόψει και των νέων δοκιμασιών που βρίσκονται μπροστά του. (...)

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός είναι άδικος και αντιδραστικός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου. Άπτεται επιδιώξεων κυριαρχίας και «ζωτικού χώρου», που και οι δύο αστικές τάξεις διεκδικούν, με την κάθε μία να στοχεύει στην επικράτηση έναντι της ανταγωνιστικής της. Εκατέρωθεν, επομένως, προβάλλονται μαζιμαλισμοί και μεγαλοϊδεατισμοί, ενώ οι λαοί και των δύο χωρών ποτίζονται με το εθνικιστικό-σοβινιστικό δηλητήριο, ώστε να καταστούν διαθέσιμοι για τα «θερμά επεισόδια» και τα πολεμικά σφαγεία, που προετοιμάει η εξέλιξη της αντιδραστικής αντιπαράθεσης. (...)

Η συγκρότηση της πάλης στη βάση μιας τέτοιας κατεύθυνσης θεωρούμε ότι αποτελεί κρίσιμο ζητούμενο. Βασικά στοιχεία αυτής της κατεύθυνσης είναι:

- Ο αγώνας για την αποτροπή του άδικου πολέμου ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία. Συνακόλουθα, η εναντίωση σε κάθε ενέργεια από τον ιμπεριαλισμό και τις αστικές τάξεις που κλιμακώνει τον ανταγωνισμό και φέρνει πιο κοντά τον πόλεμο. Η υπέρσπιση του απαράβιαστού των συνόρων, που προέκυψαν βάσει της ιστορικής διαδικασίας συγκρότη-

σης των δύο κρατών. Από αυτή τη σκοπιά, απορρίπτουμε την αστική γραμμή των «κυριαρχικών δικαιωμάτων», της οριοθέτησης ΑΟΖ, που δεν είναι τίποτα άλλο παρά εργαλειώ επικυριαρχίας των ιμπεριαλιστών και διαιώνησης της αντιπαράθεσης, της επέκτασης των χωρικών υδάτων στα «12 ναυτικά μίλια».

- Η πάλη ενάντια στα αντιδραστικά, διχοτομικά σχέδια για την Κύπρο, που επιδιώκουν να τη μετατρέψουν σε αβύθιστο αεροπλανοφόρο των Αμερικάνων και του ΝΑΤΟ στη Ν.Α. Μεσόγειο. Η προβολή της προοπτικής για «Κύπρο ενιαία και ανεξάρτητη, χωρίς εγγυητριες δυνάμεις, βάσεις και ξένους στρατούς, με συναδέλφωση Ελληνοκυπριακή και Τουρκοκυπριακή».
- Πάνω από όλα, η φιλία και η κοινή πάλη των λαών και της Τουρκίας και της Ελλάδας, ενάντια στον πόλεμο, τον φασισμό, τον ιμπεριαλισμό και τις αντιδραστικές αστικές τάξεις. (...)
- 7. Η περίοδος είναι κρίσιμη για τις δυνάμεις με αναφορά στην επαναστατική και κομμουνιστική αριστερά, γεμάτη απαιτήσεις, κινδύνους και πρωτόγνωρες προκλήσεις. Η κατεύθυνση για την οικοδόμηση αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος, που τόσο λοιδώθηκε κάποτε ως παρωχημένη, αποκτάει όλο και περισσότερο διαστάσεις ζητήματος ζωής ή θανάτου για την εργατική τάξη, τους λαούς, τον πλανήτη ολόκληρο. Καταγράφονται, ωστόσο, μεγάλες καθυστερήσεις ή ακόμα και αρνήσεις σε σχέση με την υπηρέτηση αυτής της αναγκαιότητας. (...)
- Σε ό,τι μας αφορά, δεν μπορούμε να κάνουμε ούτε μισό βήμα πάνω από την άποψη ότι η αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική πάλη είναι υπόθεση της εργατικής τάξης και του λαού. Στις δικές τους δυνάμεις πρέπει να στηριχτούμε για την οικοδόμηση μιας άλλης προοπτικής, μακριά από τη λογική αναζήτησης προστατών. Γι' αυτό και ο αγώνας ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό είναι άρρηκτα δεμένος με την πάλη ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση και τη διεκδίκηση εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων. Το ίδιο υποκειμενο καλείται να πρωτοστατήσει και να αναλάβει το βάρος και στα δύο αυτά πεδία. Επομένως, το μόνο κριτήριο που μπορεί να μας χαρακτηρίζει όταν χαράσσουμε γραμμή και στόχους πάλης δεν είναι άλλο από το τι προωθεί την αυτόνομη συγκρότηση του υποκειμένου της πάλης, έξω από κάθε ιμπεριαλιστική και αστική επιρροή.

Διαφέρει πολύ η πρόταση του ΠΑΣΟΚ για τις διαγραφές φοιτητών;

Το ΠΑΣΟΚ, στην προσπάθειά του να αναζητήσει ρόλο στο αστικό πολιτικό σκηνικό και βάζοντας το λιθαράκι του στον βαθμό που του αναλογεί για να παίξει τον ρόλο της αντιπολίτευσης, κάνει ξεκάθαρη και παρουσιάζει με λεπτομέρεια (εκτός των άλλων) τη θέση του για τις διαγραφές φοιτητών...

Αφού διευκρινίζει ότι η ΝΔ έχει ιδεολογική εμμονή με τις διαγραφές, παρουσιάζει τις δικές του προτάσεις. Κάποιες από αυτές είναι: η δημιουργία μηχανισμού στα πανεπιστήμια που θα παρακολουθεί την πορεία των φοιτητών και θα αντιμετωπίζει την αποτυχία και τη διαρροή, η θέσπιση αντικειμενικών κριτηρίων αυτόματης παράτασης του ορίου φοίτησης (συμμετοχή και κάποιες επιτυχίες στις εξετάσεις), η αύξηση του ανώτατου ορίου φοίτησης και η επέκταση των προβλεπόμενων από τον νόμο λόγων εξαίρεσης από τις διαγραφές...

Προτείνει, λοιπόν, αντί για τις «οριζόντιες και αυτοματοποιημένες διαγραφές» του νόμου Κεραμέως, να προχωρήσουν σε διαγραφές φοιτητών με όρους και προϋποθέσεις που θα ευνοήσουν τα ευάλωτα στρώματα. Εν τω μεταξύ, το ΠΑΣΟΚ είχε ψηφίσει τις διατάξεις του νόμου Κεραμέως (2022) για τις διαγραφές και τα όρια σπουδών!

Στελέχη του, μάλιστα, έχουν βαλθεί στις δηλώσεις τους να ξαναθυμίζουν ότι το ΠΑΣΟΚ νομοθέτησε τα ανώτατα όρια φοίτησης με τον νόμο 4009/2011 (Διαμαντοπούλου) και να τον αντιπαραβάλλουν με τον νόμο Κεραμέως, που παραβιάζει το αυτοδιοικητό των πανεπιστημίων και δεν λαμβάνει υπόψη το οικονομικό και κοινωνικό προφίλ των φοιτητών.

Η πρόταση, επομένως, του ΠΑΣΟΚ για τις διαγραφές φοιτητών δεν διαφέρει και πολύ από την πρόταση της ΝΔ. Πώς θα μπορούσε, άλλωστε, όταν μαζί με τα υπόλοιπα αστικά κόμματα έχουν αποδείξει πολλές φορές ότι εκθρεύονται τα συμφέροντα του λαού και της νεολαίας. Η στάση του κατά την ψήφιση του νόμου Πιερρακάκη ήταν επίσης αποκαλυπτική. Το ότι καταψήφισαν τον νόμο δεν τους εμπόδισε να τοποθετηθούν υπέρ της αναθεώρησης του άρθρου 16 και των ιδιωτικών πανεπιστημίων, αποδεικνύοντας και σε αυτή την περίπτωση τίνος τα συμφέροντα εξυπηρετούν.

Οι κυβερνήσεις εδώ και χρόνια προχωράνε την επίθεση στην εκπαίδευση και η εφαρμογή των διαγραφών είναι ένας από τους στρατηγικούς τους στόχους διαχρονικά. Και τα συστημικά κόμματα είναι όλα ταγμένα σε αυτή την υπόθεση. Θέλουν να διαμορφώσουν μια παιδεία για ακόμα λιγότερους και ακόμα πιο εκλεκτούς, ακόμα πιο δυσπρόσιτη για τα παιδιά από τα φτωχά και τα λαϊκά στρώματα και ξέρουν πολύ καλά ότι η εφαρμογή των διαγραφών είναι κομβική προς αυτή την κατεύθυνση, μιας και θα αποτελέσουν τον πιο βάρβαρο ταξικό κόφτη από τα πανεπιστήμια που θα έχει εφαρμοστεί μέχρι σήμερα.

Οι φοιτητές εδώ και σχεδόν 50 χρό-

να καταφέρνουν και μπλοκάρουν τις διαγραφές μέσα από την πάλη τους, τους συλλογικούς και οργανωμένους αγώνες τους. Μπορούν να το πετύχουν και στο σήμερα. Γυρίζοντας την πλάτη στα φερέφωνα των συστημικών κομμάτων μέσα στις σχολές, που δεν θέλουν οι φοιτητές να αγωνίζονται και να έχουν δικαιώματα. Προσπερνώντας τις αδιέξοδες λογικές της ρεφορμιστικής Αριστεράς της ήττας και της απογοήτευσης, που έχει ήδη αποδεχτεί την εφαρμογή τους, που έχει εναποθέσει την πάλη ενάντια στις διαγραφές στο καθηγητικό κατεστημένο. Οι φοιτητές με τους αγώνες τους, στο πλάι των πραγματικών τους συμμάχων, μπορούν να αποτρέψουν τις διαγραφές, μπορούν να ανατρέψουν τον νόμο Κεραμέως!

Εμπιστοσύνη... μηδέν

Αν τα γκάλοπ είχαν φωνή και γίνονταν αμερόληπτα, θα έλεγαν ότι ο λαός νιώθει οργή και αγανάκτηση προς το πολιτικό σύστημα, αλλά και ότι δεν βλέπει και εύκολα διέξοδο πέρα από αυτό. Θα κατέγραφαν, δηλαδή, αυτό που αποτυπώνει ο δυσμενής ταξικός συσχετισμός: Έναν λαό που η Αριστερά του και οι οργανωμένες δυνάμεις του έχουν διανύσει μια μακρά περίοδο ήττας του εργατικού κομμουνιστικού κινήματος, αλλά και ένα σύστημα που μπορεί να κυριαρχεί, αλλά η εντεινόμενη κρίση και σήψη του, σε συνδυασμό με τις οξυμένες αντιθέσεις του, δεν μπορούν να δημιουργήσουν εμπιστοσύνη και αίσθηση προοπτικής στις μάζες.

Η πρόσφατη έρευνα που παρουσιάστηκε από την Metron Analysis στην ημερίδα «Κράτος Δικαίου, Δημοκρατία και Δικαιοσύνη» του Ινστιτούτου Αλέξη Τσίπρα επιβεβαιώνει ότι οι θεσμοί του πολιτικού συστήματος κλονίζονται. Ξέρουμε, βέβαια, πως τέτοιες έρευνες συνήθως εμπεριέχουν πολιτικές σκοπιμότητες. Στην προκειμένη, εκ του αποτελέσματος και εκ του συμπεράσματος της έρευνας καταλαβαίνουμε ότι αυτό που θέλει να εξυπηρετήσει αυτή η έρευνα είναι μια συστημική-σοσιαλδημοκρατική υπεράσπιση της αστικής δημοκρατίας, αλλά και να τονώσει τον αντιπολιτευτικό λόγο απέναντι στις ακροδεξιές φωνές που κερδίζουν έδαφος.

Έτσι, λοιπόν, βλέπουμε στην έρευνα να καταγράφεται διογκωμένη λαϊκή ανεμπιστοσύνη σε θεσμούς όπως το κοινοβούλιο, η δικαιοσύνη, το εθνικό σύστημα υγείας, η κυβέρνηση, τα ΜΜΕ, τα κόμματα αλλά και τα Συνδικάτα. Από την άλλη, θετικό ισοζύγιο στην εμπιστοσύνη των ερωτώμενων εμφανίζει η Ελληνική Αστυνομία και οι ένοπλες δυνάμεις. Όσο πιο αριστερά πάμε στο πολιτικό φά-

σμα, τόσο πιο μεγάλη ανεμπιστοσύνη στους θεσμούς αυτούς υπάρχει, ενώ όσο πιο δεξιά τοποθετούνται οι ερωτηθέντες, τόσο πιο πολύ εμπιστοσύνη δείχνουν στο σύστημα. Λογικό, θα λέγαμε εμείς. Έτσι κι αλλιώς, αυτό που καταγράφεται από την έρευνα δεν είναι λάθος. Εκφράζεται και σε αυτήν η συσσωρευμένη δυσαρέσκεια απέναντι στο πολιτικό σύστημα, αλλά και η δυσκολία προσδιορισμού πολιτικά αυτής της δυσαρέσκειας, με δεδομένο ότι η κομμουνιστική-επαναστατική Αριστερά βρίσκεται σε υποχώρηση. Για αυτή την κατάσταση ευθύνη φέρει το σύστημα αλλά και οι αυταπάτες που έχουν σπείρει οι αριστερές δυνάμεις της υποταγής και της ανάθεσης. Τα επαναλαμβανόμενα «χαστούκια» που έχουν φάει οι λαϊκοί αγώνες, με τις φωτεινές εξαίρεσεις βέβαια που υπάρχουν, έχουν δημιουργήσει μη εμπιστοσύνη και στις οργανωμένες δυνάμεις του κινήματος. Όχι μόνο αυτό αλλά έχουν καθερώσει την κυρίαρχη αντίληψη του όλοι ίδιοι είναι, όλα τα κόμματα ίδια είναι, αφού τα κυρίαρχα συνδικάτα και σωματεία είναι πουλημένα, άρα όλα τα συνδικάτα και τα σωματεία είναι πουλημένα κ.ο.κ. Ακόμα και στην αντίληψη που έχει πλατύ κομμάτι του λαού για την Αριστερά, το ΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ φέρουν τις βαρύτερες ευθύνες για την απογοήτευση και τις αυταπάτες που υπάρχουν στον λαό και τη νεολαία. Το ΚΚΕ για την υποταγή του στην αστική νομιμότητα και τη λογική της ανάθεσης που σπέρνει σε όσους αγώνες ξεσπούν, αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος απογείωσε τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες και την ανάθεση για τεράστιο κομμάτι λαού, για να τους απογοητεύσει όλους στη συνέχεια.

Αυτή τη δυσαρέσκεια και ανεμπιστοσύνη δεν έχει καταφέρει το οργανωμένο κίνημα να την κάνει δύναμη διεκδίκησης και ανατροπής. Με βάση

αυτή την ανεπάρκεια εξηγούνται και τα διάφορα αντιφατικά της παραπάνω έρευνας. Από τη μία, δηλαδή, το σώμα που ρωτήθηκε να μην εμπιστεύεται του κυρίαρχους αστικούς θεσμούς όπως τη δικαιοσύνη και το κοινοβούλιο, αλλά παράλληλα τα επίπεδα εμπιστοσύνης προς την αστυνομία και τα σώματα ασφαλείας να μην κλονίζονται και τόσο. Είναι και αυτό σημείο των καιρών. Η αποσυγκρότηση, δηλαδή, που δεν επιτρέπει στις εργαζόμενες μάζες να συνδέσουν τη δυσαρέσκειά τους στο πολιτικό σύστημα με τα όργανα του αστικού κράτους που λειτουργούν σαν διεκπεραιωτές των αποφάσεων της πολιτικής ηγεσίας.

Αυτή η ανεμπιστοσύνη πρέπει να διογκωθεί και να πολιτικοποιηθεί, για να αντιληφθεί ο λαός σε καθολική κλίμακα ότι δεν μπορεί να ελπίζει σε τίποτα σε ένα σύστημα που τον εκμεταλλεύεται και του αφαιρεί το δικαίωμα στη ζωή. Για να γίνει αυτό, πρέπει να βρουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία προοπτική στην πάλη τους για μια άλλη κοινωνία και να καταλάβουν πως καμία διαχείριση δεξιά, κεντρώα ή σοσιαλδημοκρατική δεν μπορεί να αλλάξει την εκμεταλλευτική φύση του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτόν τον σκοπό και αυτή την υπόθεση πρέπει να υπηρετήσουν οι επαναστατικές κομμουνιστικές δυνάμεις. Αυτή η κατεύθυνση περνάει μέσα από τη σημερινή πάλη για να αντισταθούμε στην πολιτική του συστήματος και να διεκδικήσουμε δικαιώματα και την ίδια μας τη ζωή. Μέσα σε αυτή την πάλη θα αποκαλύπτονται και τα αδιέξοδα του πολιτικού συστήματος, αλλά και η πραγματική υπόστασή του. Το ότι εξυπηρετεί, δηλαδή, μια κούφια εκμεταλλευτής, οι οποίοι έχουν αλυσοδέσει τον λαό και τη νεολαία στο άρμα της εξάρτησης, που μας σέρνει όλους μαζί στον πόλεμο και τον όλεθρο.

Με νομικά τερτίπια προχωρά η ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων στην Ελλάδα

Σίγουρα ο καθένας θα είχε διερωτηθεί πώς θα ξεκινήσουν να λειτουργούν το Σεπτέμβρη του 2025 τα νέα ιδιωτικά πανεπιστήμια στην Ελλάδα, όπως σχεδιάζει η κυβέρνηση, χωρίς να υπάρχουν τα αντίστοιχα campus; Μόνο στα... παραμύθια υψώνονται παλάτια μέσα σε μια νύχτα. Και ήταν από την πρώτη στιγμή ολοφάνερο πως η κυβέρνηση δεν σκοπεύει να πιάσει πηλοφόρι και μυστρί για να στήσει νέες πανεπιστημιακές εγκαταστάσεις την ώρα που σε κάθε γωνιά της χώρας συγχωνεύει και καταργεί υποδομές, σχολές, σχολεία και νοσοκομεία. Έτσι, λοιπόν, η απάντηση δόθηκε την Τετάρτη 4 Φλεβάρη με τη σχετική τροπολογία κρυμμένη -ως είθισται- μέσα σε άσχετο νόμο με θέμα την «ενίσχυση του ερασιτεχνικού και επαγγελματικού αθλητισμού» (Ν.5176/2025). Τα άρθρα 2 και 3 της εν λόγω τροπολογίας που ψηφίστηκε προβλέπουν τα εξής:

- Δίνουν τη δυνατότητα σε ιδιωτικά πανεπιστήμια να χρησιμοποιούν τις υπάρχουσες εγκαταστάσεις εκπαιδευτικών δομών (π.χ. κολέγια, ιδιωτικά σχολεία), εφόσον δεν διαθέτουν δικά τους campus. Για παράδειγμα, το Γαλλικό Κολλέγιο της Ελλάδας (idEF), που λειτουργεί εδώ και περίπου 30 χρόνια στη χώρα, θα μπορεί από Σεπτέμβρη να δέχεται εισακτέους φοιτητές ως παράρτημα του γαλλικού πανεπιστημίου Sorbonne Paris Nord.

- Επιτρέπουν τη **συνδυαστική λειτουργία** διαφορετικών δομών εκπαίδευσης στις ίδιες εγκαταστάσεις **υπό την προϋπόθεση ότι δεν λειτουργούν ταυτόχρονα**. Για παράδειγμα, ένα ιδιωτικό σχολείο μπορεί να λειτουργεί ως σχολείο το πρωί και ως ιδιωτικό πανεπιστήμιο το απόγευμα.

Νωρίτερα, από τις 4 Φλεβάρη, κανένα ξένο πανεπιστήμιο δεν είχε καταθέσει αίτηση δημιουργίας παραρτήματος στην Ελλάδα. Και τούτο διότι η αίτηση προϋπέθετε (με βάση τις οδηγίες της ΕΘΑΕΕ που ελέγχεται απευθείας από τις Βρυξέλλες) να δηλωθούν οι εγκαταστάσεις του υποψήφιου παραρτήματος, οι οποίες βεβαίως ήταν ανύπαρκτες. Κάπως έτσι παρήλθε άκαρπη σχεδόν η μισή προθεσμία των αιτήσεων με κίνδυνο να ναυαγήσει το αρχικό κυβερνητικό χρονοδιάγραμμα. Πέρα από τον τραγέλαφο της όλης υπόθεσης, φάνηκε για μια ακόμη φορά ότι όπου υπάρχει βούληση υπάρχουν και λύσεις. Έτσι βρέθηκε αυτό το νομικό τερτίπι που ξεκόλλησε το κάρο από τη λάσπη στο δρόμο για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων στην Ελλάδα.

Το κυβερνητικό χρονοδιάγραμμα

Η υποβολή των αιτήσεων των φακέλων των πανεπιστημίων του εξωτερικού που ενδιαφέρονται να δημιουργήσουν παραρτήματα στην Ελλάδα άνοιξε στις 2 Ιανουαρίου του 2025 και αναμένεται να κλείσει την 1η Μαρτίου του 2025. Στα τέλη της άνοιξης αναμένεται να εγκριθούν οι άδειες ώστε από το Σεπτέμβρη του 2025 οι νέες ιδιωτικές σχολές να αρχίσουν να δέχονται εισακτέους.

Προκειμένου να εγκριθεί η αίτηση ενός ξένου ιδιωτικού παραρτήματος, αυτό πρέπει να διαθέτει κατ' ελάχιστον 3 Σχολές, με τουλάχιστον ένα πρό-

γραμμα πρώτου κύκλου σπουδών η καθεμία. Εξαιρέση γίνεται μόνο εφόσον το μητρικό ίδρυμα καταλαμβάνει μια από τις πρώτες 20 θέσεις σε διεθνή κατάταξη πανεπιστημίων, οπότε το παράρτημα μπορεί να αποτελείται από μόνο μία (1) Σχολή. Παράλληλα, θα πρέπει να έχει δηλώσει τον αριθμό των καθηγητών, τις εγκαταστάσεις, το ύψος των διδάκτρων και πολλά ακόμη στοιχεία. Μέχρι στιγμής, η πρώτη και μοναδική αίτηση για άδεια λειτουργίας ιδιωτικού πανεπιστημίου κατατέθηκε την Παρασκευή 14/2.

Ποια Σορβόννη;

Την πρώτη αίτηση στις 14/2 κατέθεσε το Sorbonne Paris Nord. Αυτή αφορά τη λειτουργία τριών Σχολών: Νομικών Επιστημών, Οικονομίας και Διοίκησης Επιχειρήσεων και Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού με την επωνυμία «Γαλλικό

Πανεπιστήμιο της Ελλάδος - International Campus Sorbonne Paris Nord». Από τα κυβερνητικά στελέχη και τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ προβλήθηκε ως **μεγάλη είδηση** ότι «η Σορβόννη έρχεται στην Ελλάδα». Η φαιδρότητα της κυβερνητικής προπαγάνδας δεν έχει όρια. Αξίζει να σχολιαστεί ότι πρόκειται για το πάλι ποτέ Paris Nord XIII, ίσως το πιο ασήμαντο από τα... 13 πανεπιστήμια της Σορβόννης και ένα από τα λιγότερο γνωστά πανεπιστήμια του Παρισιού. Από εκεί και πέρα, η συγκεκριμένη «Σορβόννη» είναι στην Ελλάδα εδώ και περίπου 30 χρόνια μέσω του Γαλλικού Κολεγίου της Ελλάδας (idEF), τις εγκαταστάσεις του οποίου θα χρησιμοποιήσει.

Τι ακούγεται;

Από 5 μέχρι 11 αιτήσεις εκτιμά το Υπουργείο ότι θα καταθέσουν τα ξένα πανεπιστήμια στην Ελλάδα μέσα στο

Διώκεται ποινικά η συνδικαλιστική δράση, να απαντήσουμε με αγώνες

Την Τρίτη 11 Φεβρουαρίου αστυνομικός με πολιτικά μπόκαρε στο σχολείο που εργάζεται η διοικήτρια για συνδικαλιστική δράση εκπαιδευτικός Χρύσα Χοτζόγλου, για να της επιδώσει κλήση για κατάθεση ως ύποπτη (!) στο πρωτοδικείο Πειραιά. Με τον ίδιο τρόπο επιδόθηκε κλήση για πειθαρχικό και σε εκπαιδευτικό στη Χαλκιδική, που συμμετέχει στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση!

Νέα ήθη και νέες πρακτικές στην εκπαίδευση από το υπουργείο και την κυβέρνηση, που στέλνει την αστυνομία στα σχολεία για να τρομοκρατήσει εκπαιδευτικούς και μαθητές, ώστε να μην τολμούν να σηκώσουν κεφάλι. Η κλήση στη Χρύσα Χοτζόγλου, μετά από αυτεπάγγελτη μήνυση, είναι στο πλαίσιο της δίωξης που έχει ασκηθεί τόσο στην ίδια όσο και στον εκπαιδευτικό Δημήτρη Χατζούλακη -για τον οποίο αναμένουμε ανάλογη κίνηση- για κινητοποίηση μαζί με μαθητές ενάντια στην αξιολόγηση.

Η Χ.Χ. διώκεται ποινικά, αυτή τη φορά για διατάραξη δημόσιας υπηρεσίας με φωνασκίες και συνθήματα! Και τι συνθήματα! «Εμπρός, λαέ, μη σκύβεις το κεφάλι» και «κάτω η αξιολόγηση»! Πλουσιότατο το νομικό οπλοστάσιο της κυβέρνησης, που με αιχμές μια σειρά αντεργατικούς και απεργοκτόνους νόμους (ν. Χατζηδάκη, Φλωρίδη κ.ά.) επιτίθεται ενάντια σε αγωνιστές εκπαιδευτικούς, για να καταστείλει κάθε φωνή που αντιστέκεται.

Φυσικά, στις 18 Φεβρουαρίου, ημέρα που καλούνταν η Χ.Χ. για κατάθεση, διοργανώθηκε μαχητική συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από

το Πρωτοδικείο, με τη συμμετοχή δεκάδων εκπαιδευτικών και αγωνιστών, ως μια πρώτη αντίδραση στην πρωτοφανή αυτή κίνηση, για τα δεδωμένα της εκπαίδευσης, να διωχθεί ποινικά η συνδικαλιστική δράση και κατ' επέκταση ο αγώνας των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση.

Η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας έχουν βαλθεί με την πολιτική της αξιολόγησης, των Ωνασειών, της ελάχιστης βάσης εισαγωγής, της φτώχειας και των ταξικών φραγμών να διαλύσουν τα σχολεία, να τσακίσουν το δικαίωμα των παιδιών του λαού στην εκπαίδευση και να εξαυλώσουν κάθε εργασιακό δικαίωμα των εκπαιδευτικών.

Ταυτόχρονα, για να περάσει την ολομέτωπη επίθεσή της, η κυβέρνηση έχει στήσει, πανελλαδικά, βιομηχανία διώξεων, όπου στέλνει στα πειθαρχικά 2.000 εκπαιδευτικούς με διάφορες αφορμές, για συνδικαλιστική δράση, για αντιπολεμικά συνθήματα, για συμμετοχή στην απεργία-αποχή και σε κινητοποιήσεις ενάντια στην αξιολόγηση, για το περιεχόμενο σχολικών δράσεων, για κάθε αμφισβήτηση της πολιτικής της βαρβαρότητας.

Η παρουσία της αστυνομίας στις σχολικές αίθουσες είναι πρόκληση και η ποινική δίωξη της Χρύσας Χοτζόγλου συνιστά κλιμάκωση των διώξεων. Ανάλογες είναι και οι απαντήσεις που καλούνται να δώσουν εκπαιδευτικοί, μαθητές και γονείς στη λεηλασία των δικαιωμάτων τους από την κυβέρνηση. Η κυβέρνηση έχει πετάξει το γάντι από καιρό και ο λαός πρέπει να το σηκώσει, κόντρα στις λογικές του συμβιβασμού και της υποταγής.

Φλεβάρη για να λάβουν άδεια λειτουργίας. Οι 9 από αυτές αφορούν κολέγια που ήδη λειτουργούν στην Ελλάδα και τα οποία διατηρούν συνεργασίες με ξένα πανεπιστήμια. Πιο συγκεκριμένα, αυτά αναμένεται να είναι: το Μητροπολιτικό Κολλέγιο, το Aegean OMIROS College, το Deree, το Anatolia College, το City Unity, το New York College, το BCA, το Γαλλικό Κολλέγιο IdEF και η Ελληνοαμερικάνικη Ένωση. Από εκεί και πέρα αναμένονται 2 πανεπιστήμια της Κύπρου που δρουν ήδη στην Ελλάδα, της Λευκωσίας και το Frederick.

Για γερά πορτοφόλια

Τη μερίδα του λέοντος στα προγράμματα σπουδών των ιδιωτικών πανεπιστημίων προβλέπεται να έχουν τα λεγόμενα «κλειστά επαγγέλματα» - όπως η Ιατρική, η Οδοντιατρική, η Νομική, η Κτηνιατρική και η Ψυχολογία, δηλαδή σχολές υψηλής ζήτησης. Αυτές θα απευθύνονται σε μεσαία στρώματα που θέλουν και μπορούν να εξασφαλίσουν στα βλαστάρια τους την παράκαμψη των πανελλαδικών εξετάσεων. Έτσι, με βάση την εμπειρία άλλων χωρών, όπως η Κύπρος, οι σχολές αυτές αναμένεται να ακολουθήσουν μια επιθετική πολιτική, διατηρώντας πολύ υψηλά δίδακτρα για το σκοπό αυτό (βλ. ιδιωτικές Ιατρικές Σχολές Κύπρου όπου τα δίδακτρα φθάνουν στα 130.000 ευρώ). Ενδέχεται επίσης να **τραβήξουν** υποψήφιους σε σχολές όπως η **Ψυχολογία** που αποτελούν πρώτη επιλογή των υποψηφίων των ΙΕΚ. Παρότι το κόστος διδάκτρων των ΙΕΚ (1.500 - 2.000 ευρώ το χρόνο) είναι σίγουρα πιο χαμηλό, μια μερίδα εισακτέων με γερά πορτοφόλια είναι πιθανό να ανακατευθυνθεί προς στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Σε κάθε περίπτωση το ακροατήριο προβλέπεται ταξικά στοχευμένο και η όλη υπόθεση άπιαστη για την «πλέμπα».

Με τα μέχρι τώρα δεδομένα, το αφήγημα περί «ακαδημαϊκού κόμβου» που έχει προβάλλει η κυβέρνηση γελοιοποιείται ολότελα. Άραγε ποιο ξένο πανεπιστήμιο «κύρους» έχει καμμό να στήσει τα παραρτήματά του σε μια αποβιομηχανοποιημένη χώρα, οικονομικά ρηγμαγμένη, που βυθίζεται σε ολόπλευρη κρίση; Αλλά μικρή σημασία έχουν όλα αυτά. **Διότι ο πρώτος και κύριος στόχος της πολιτικής του συστήματος που είναι να σπάσει τον πάγο και να ανοίξει το δρόμο για την αλλαγή τοπίου στα δημόσια πανεπιστήμια**, μπολιάζοντας για πρώτη φορά την ελληνική τριτοβάθμια εκπαίδευση με δίδακτρα, διαγραφές, διάλυση συλλόγων κλπ, **υπηρετείται μια χαρά κι από τα «δεύτερα» ξένα παραρτήματα που ετοιμάζονται να ανοίξουν**. Με διαδικασίες εξπρές λοιπόν θα κινηθεί μέσα στην άνοιξη το Υπουργείο Παιδείας προκειμένου να στήσει το νέο -πιο άγριο από ποτέ- ταξικό τοπίο εκπαίδευσης και θα εφεύρει κάθε πιθανό νομικό τερτίπι προκειμένου να το κάνει. Το μόνο αληθινό εμπόδιο που μπορεί και πρέπει να σταθεί στο δρόμο του είναι το φοιτητικό κίνημα.

Ευρώπη και ΗΠΑ σε τροχιά ρήξης Η σύγχυση στις Βρυξέλλες είναι απόλυτη

Για τους ευρωπαίους ηγέτες η προηγούμενη βδομάδα ήταν μια «διαβολοβδομάδα». Η ηγεσία των ΗΠΑ με σκληρό όσο και απαξιωτικό τρόπο φρόντισε να υπενθυμίσει στην ΕΕ το μέγεθος των αδυναμιών της και να αμφισβητήσει το γεωπολιτικό της βάρος. Η ακολουθία των συμβάντων που έχουν προκαλέσει σοκ στους ηγέτες της Ένωσης ξεκινά Τετάρτη, 12/2, με την επικοινωνία Τραμπ-Πούτιν. Την Πέμπτη 13/2 έχουμε την υπουργική σύνοδο του ΝΑΤΟ και στις 14-16/2, την 61η ετήσια Διάσκεψη του Μονάχου για την Ασφάλεια.

Οι χειρότεροι εφιάλτες των ευρωπαϊκών ηγετών έγιναν πραγματικότητα όταν το βράδυ της Τετάρτης (12/2) ο Τραμπ, με ανάρτηση στο «Χ», ανακοίνωσε τηλεφωνική επικοινωνία με τον Πούτιν, όπου συμφώνησαν ότι θα «συνεργαστούν πολύ στενά» και θα ξεκινήσουν «διαπραγματεύσεις» στη Σαουδική Αραβία (οι οποίες και ξεκίνησαν Τρίτη 18/2) για τον τερματισμό του πολέμου στην Ουκρανία. Έτσι ο Τραμπ δίνει τέλος στην απομόνωση Πούτιν, τον χρίζει συνομιλητή του σε παγκόσμια ζητήματα, δίνοντας ταυτόχρονα το μήνυμα του αποκλεισμού της Ευρώπης από τις όποιες διαπραγματεύσεις για την Ουκρανία.

Ο ειδικός απεσταλμένος του Τραμπ, Κέλογκ, για την Ευρώπη δήλωσε ότι θα της δοθεί κάποιος συμβουλευτικός ρόλος, αλλά... μέχρι εκεί! Δήλωσε επίσης ότι ένας λόγος για τον οποίο οι προηγούμενες ειρηνευτικές συνομιλίες μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας είχαν αποτύχει «ήταν η συμμετοχή πολλών χωρών που δεν είχαν την ικανότητα να φέρουν εις πέρας τέτοια διαδικασία»!

Πάντως αναλύσεις σε ΗΠΑ και Ευρώπη συγκλίνουν ότι «το κινούν αίτιο» αυτής της εξέλιξης αφορά την «αδυναμία της Δύσης να κερδίσει και ως εκ τούτου έπρεπε να διαπραγματευτεί». Άποψη που υποστηρίχθηκε και από τον (μακαρίτη πλέον) Κίσιγκερ.

Την επόμενη μέρα είχαμε την υπουργική Σύνοδο του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες. Ο Τραμπ χρησιμοποίησε τον υπουργό Άμυνας, Χέγκσεθ, για να μεταφέρει τα πραγματικά άσχημα νέα. Ο Χέγκσεθ στην ομιλία του ανέφερε τα εξής: «Η επιστροφή στα σύνορα της Ουκρανίας πριν από το 2014 είναι ένας μη ρεαλιστικός στόχος. Οποιαδήποτε ανάπτυξη ευρωπαϊκών στρατευμάτων στην Ουκρανία δεν θα καλύπτεται από το άρθρο 5 και δεν θα θεωρείται επιχείρηση του ΝΑΤΟ. Αυτό που πάει να γίνει δεν είναι το Μινσκ 3.0». Τέλος, «οι ευρωπαϊκές χώρες πρέπει να

συνεισφέρουν μελλοντικά το μεγαλύτερο μερίδιο της βοήθειας προς την Ουκρανία».

Όχι μόνο μένουν εκτός, αλλά θα κληθούν να πληρώσουν και τον λογαριασμό! Ωστόσο, ο υπουργός Άμυνας της Γερμανίας, Πιστόριους, έδωσε το στίγμα του προβληματισμού πολλών ευρωπαίων ηγετών: «είναι λυπηρό που ο Τραμπ έκανε υποχωρήσεις πριν περάσουμε στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων».

Ακολούθησε η πολύκροτη «Διάσκεψη του Μονάχου για την Ασφάλεια», όπου ο αιφνιδιασμός των Ευρωπαίων ήταν απόλυτος. Ο αντιπρόεδρος των ΗΠΑ, Βανς, πέρα από κάθε έννοια «διπλωματικής λεπτότητας», εξαπέλυσε γενική επίθεση στην Ε.Ε. Κάποιες επισημάνσεις του μάλιστα πήγαιναν πολύ πιο πέρα: «Η κυβέρνηση Τραμπ αντιπροσωπεύει διαφορετικές αξίες και έχει διαφορετική πολιτική αντίληψη από αυτήν που οι ΗΠΑ προηγουμένως μοιράζονταν με την Ευρώπη» και «Η μεγαλύτερη απειλή για την Ευρώπη δεν είναι η Ρωσία αλλά... ο εσωτερικός της εκφυλισμός»! Επίσης κάλεσε για ακόμη μία φορά τους γερμανούς πολιτικούς, στη διάρκεια μάλιστα της προεκλογικής περιόδου, να είναι ανοικτοί σε συνεργασία με το ακροδεξιό κόμμα AfD, οδηγώντας τον καγκελάριο Σολτς να χαρακτηρίσει αυτές τις θέσεις ως «ακατανόητες» και «εκνευριστικές».

Οι παρεμβάσεις του αμερικανού αντιπρόεδρου Βανς είχαν αυτό το στοιχείο, αλλά και οι μετριοπαθείς δηλώσεις που ακολούθησαν από την πλευρά των ευρωπαίων ηγετών δείχνουν ότι η σύγχυση

στους διαδρόμους των Βρυξελλών είναι έκδηλη. Κανένας Ευρωπαίος δεν απάντησε στην πρόκληση, πράγμα που θα σήμαινε βέβαια και δημόσια ρήξη με τις ΗΠΑ. Αυτά που είπε ο Βανς ήταν προκλητικά. Αλλά τα περισσότερα από αυτά που είπε σίγουρα ακούγονται σε διαδρόμους και πίσω από κλειστές πόρτες. Τώρα βλέπουμε να εκφωνούνται και από το βήμα διεθνών διασκέψεων!

Οι ευρωπαίοι ηγέτες, προσπαθώντας να κατανοήσουν τη νέα «γραμμή» της Ουάσιγκτον, παρακολουθούν αμήχανοι και φοβικά για ό,τι πρόκειται να ακολουθήσει. Το ζήτημα είναι ότι δεν μπορούν να βρουν «κοινό βηματισμό» απέναντι σε αυτές τις προκλήσεις. Και το βασικό πρόβλημα βρίσκεται στο πώς εκπροσωπείται πλέον η Ευρώπη

Μέσα σε αυτό το θολό τοπίο, ο Μακρόν κάλεσε έκτακτη Σύσκεψη στο Παρίσι τη Δευτέρα 17 Φεβρουαρίου, σε αναζήτηση κοινής αντίδρασης απέναντι στον αιφνιδιασμό των ΗΠΑ για την Ουκρανία. Μια ύστατη προσπάθεια από την ηγεσία της Γαλλίας και κάποιων ευρωπαίων ηγετών να παρουσιάσουν ένα ενιαίο μέτωπο. Ωστόσο ο τρόπος και η σύνθεση αυτής της «άτυπης» συνάντησης διαβάστηκε ως ένα ακόμη «ευρωπαϊκό πρόβλημα». Γι' αυτό επιχειρήθηκε και άλλη, πιο διευρυμένη.

Αυτή η «άτυπη» συνάντηση κατά γενική ομολογία απέτυχε, καθώς η βασική διαμάχη αφορούσε την αποστολή στρατευμάτων στην Ουκρανία, εάν και εφόσον υπάρξει συμφωνία για τον τερματισμό του πολέμου... Η «νέα» πρόταση του

Μακρόν βασίζεται σε μια παλιά πρωτοβουλία του, που στην αρχική της εκδοχή υποστήριζε μάχιμη συμμετοχή, προκαλώντας αντιδράσεις, κυρίως από Γερμανία και Πολωνία. Σήμερα αναφέρεται σε «ειρηνευτικές αποστολές», αλλά η ιδέα δεν φαίνεται να κερδίζει έδαφος. Όλοι οι υπόλοιποι χαρακτήρισαν «πρώρες» τις συζητήσεις για ενδεχόμενη αποστολή «ευρωπαϊκών ειρηνευτικών στρατευμάτων» στην Ουκρανία. Ακόμη και ο Βρετανός Στάρμερ δήλωσε πως... «αυτό θα μπορούσε να συμβεί μόνο εάν οι ΗΠΑ συμμετείχαν επίσης σε οποιαδήποτε ειρηνευτική δύναμη». Η δε Πολωνία το απέκλεισε ρητά. Για τις ηγεμονικές δυνάμεις της ΕΕ γίνεται φανερό, όσο και οδυνηρό, πως χωρίς τις πλάτες των ΗΠΑ δεν μπορούν να δράσουν στο γεωπολιτικό επίπεδο.

Πάντως η είδηση που βγήκε από τη συνάντηση του Παρισιού αφορά την ενεργοποίηση της «ρήτρας έκτακτης ανάγκης» για μαζική ενίσχυση των αμυντικών δαπανών (οι οποίες ωστόσο αυξάνονται σταθερά εδώ και μια δεκαετία). Το υποστήριξαν η φον ντερ Λάιεν στη Σύνοδο του Μονάχου και ο Σολτς στο Παρίσι. Δηλαδή οι χώρες της ΕΕ θα μπορούν να εξαιρούν τις αμυντικές δαπάνες από τα όρια χρέους και ελλείμματός τους!

Τα γεγονότα, εκ πρώτης, δείχνουν ότι Ουάσιγκτον και Μόσχα παρακάμπτον συνολικά την Ευρώπη για τον τερματισμό της ένοπλης σύγκρουσης που διεξάγεται στο έδαφός της. Τελικά η ομάδα Τραμπ κήρυξε τον πόλεμο συνολικά στην Ευρώπη ή μήπως ακολουθεί επιλεκτική τακτική; Γιατί είναι εμφανής η στοχοποίηση κάποιων ευρωπαίων ηγετών. Φημολογείται ότι, μετά τη Βρετανία, τη Γερμανία και τη Δανία, ετοιμάζει «μπούλινγκ» και για τη Γαλλία του Μακρόν.

Τι θα ακολουθήσει άγνωστο, ή μάλλον δύσκολο να προβλέψουμε. Μέχρι να σταθεροποιηθούν οι τάσεις -εάν σταθεροποιηθούν- οι εξελίξεις θα είναι καταγιστικές και όχι μόνο για ΕΕ. Ωστόσο, αν κάτι είναι σίγουρο είναι ότι ανοίγει περίοδος ανακατατάξεων με αλλαγές συνόρων και «κατεδάφιση» κρατών. Η «κλίση του Προκρούστη» των ιμπεριαλιστών έχει στηθεί και μένει στους λαούς να αναλογιστούν και να αντιδράσουν, γιατί, όπως πάντα, τους προορίζουν για «αναλώσιμη ύλη».

Πόλεμος στην Ουκρανία Αμερικανορώσικη πολεμική διαπραγμάτευση

Την «ειρηνευτική» πρόταση Τραμπ για τον πόλεμο στην Ουκρανία και την πολυθρύλητη πια τηλεφωνική επικοινωνία Τραμπ-Πούτιν διαδέχθηκε η συνάντηση υψηλόβαθμων αξιωματούχων των δύο πλευρών στο Ριάντ της Σαουδικής Αραβίας. Στο ενδιάμεσο, μετά και την αναστάτωση που προκλήθηκε, είχαμε μεταξύ πλήθους γεγονότων και κινήσεων, το άγριο στρίμωγμα του Ζελένσκι από τον Τραμπ και φυσικά την προκλητική προ τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, ομιλία του αντιπροέδρου των ΗΠΑ, Βανς, στην ετήσια «Διάσκεψη του Μονάχου για την Ασφάλεια».

Η νέα διοίκηση Τραμπ έχει ανεβάσει ταχύτητα στην προσπάθειά της να διαμορφώσει τους όρους για την αντιμετώπιση της σχετικής της αποδυνάμωσης έναντι της Ρωσίας και της Κίνας (αλλά και των δυτικών συμμάχων των ΗΠΑ). Είναι κάτι παραπάνω από φανερό πως θεωρεί ότι η τακτική της προηγούμενης διοίκησης (που διαδέχτηκε την πρώτη θητεία Τραμπ στον Λευκό Οίκο) λειτουργούσε επιβαρυντικά στο βασικό ζήτημα. Επιγραμματικά (για μια πιο αναλυτική ματιά δείτε την πρόσφατη ανακοίνωση του Π.Γ. του ΚΚΕ(μ-λ) αλλά και το αφιέρωμα στη νέα διοίκηση Τραμπ στο φύλλο 977 της ΠΣ), να τονίσουμε πως η νέα διοίκηση επιδιώκει να απαντήσει στο ζητούμενο, πρώτον με τη γεωστρατηγική και οικονομική αναβάθμιση των ΗΠΑ (βλέπε δηλώσεις για Γροιλανδία, Καναδά, Παναμά κ.λπ.) και δεύτερον με την απαίτηση για στοίχιση των Ευρωπαίων και γενικότερα των δυτικών συμμάχων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στις επιδιώξεις του.

Ειδικότερα όσον αφορά το ζήτημα του πολέμου στην Ουκρανία, με τα -δεν θα κουραστούμε να τονίζουμε- παγκόσμια διακυβεύματά της αλλά και τα σοβαρά αδιέξοδα που έχει σωρεύσει, η νέα διοίκηση Τραμπ φαίνεται να εκτιμώσε ολοένα και περισσότερο πως η πορεία των γεγονότων στο πεδίο των μαχών δρούσε και δρα υπονομευτικά στο κύρος των ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ πολέμουσαν μέσω του πληρεξούσιού τους, γεγονός που από τη μια δεν τους «μάτωνε» αλλά από την άλλη περιόριζε σοβαρά τη δυνατότητά τους να αντιμετωπίσουν έναν αντίπαλο στο επίπεδο της Ρωσίας. Ταυτόχρονα, και οι προσπάθειες για αποδυνάμωση και απομόνωση της Ρωσίας, αν δεν γύρισαν μπουμέρανγκ, ήταν πάντως ανεπιτυχείς. Κι αυτό παρά τις επιτυχίες των ΗΠΑ, όσον αφορά την ένταξη Σουηδίας και Φιλανδίας στο ΝΑΤΟ, την ένταση της αμερικάνικης περικύκλωσης της Ρωσίας και τη μεγάλη στρατηγική σφήνα στις σχέσεις του ρώσικου ιμπεριαλισμού με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, με πιο χαρακτηριστική τη διακοπή της στρατηγικής ενεργειακής σχέσης Ρωσίας-Γερμανίας.

Ο Τραμπ και η ομάδα που διαμορφώνεται γύρω του, με το «ειρηνευτικό σχέδιο» που κατέθεσε, δεν αποσκοπεί ούτε στην ειρήνευση, ούτε φυσικά στην παραίτηση, την αποχώρηση από την Ευρώπη και την... υποταγή των ΗΠΑ, όπως ανοήτως γράφεται από διάφορες πλευρές αυτές τις μέρες!

Αποτελεί μια προσπάθεια άρσης του αδιεξόδου από την πλευρά των ΗΠΑ, αποσκοπεί στην αναδιαμόρφωση των όρων με τους οποίους διεξάγεται ο πόλεμος στην Ουκρανία και στην βάση των αμερικανικών επιδιώξεων. Η νέα διοίκηση Τραμπ έχτισε την πρότασή της πάνω σε δυο σημεία. Το πρώτο είναι η παραδοχή πως δεν είναι ρεαλιστικό για την Ουκρανία να παλεύει για επαναφορά

των εδαφών που έχει καταλάβει ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, κάτι που «κεκλεισμένων των θυρών» είχε ειπωθεί και από ανώτατους αξιωματούχους και της προηγούμενης διοίκησης. Το δεύτερο αφορά την -χωρίς αντίκρισμα και διαφορούμενη- διαπίστωση πως «η ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ δεν μπορεί να είναι μέρος ενός ειρηνευτικού σχεδίου». Έτσι θεωρούσε ότι μπορεί να ανοίξει ο δρόμος για μια διαπραγμάτευση, ώστε να θέσει το βασικό και κύριο: την αποδοχή από τη Ρωσία της εγκατάστασης στην Ουκρανία δεκάδων και εκατοντάδων χιλιάδων αντρών των ευρωπαϊκών στρατευμάτων! Με αυτόν τον τρόπο και την ίδια στιγμή που εμφανίζεται να μην θέλει την Ουκρανία στο ΝΑΤΟ, ζητά από τη Ρωσία να αποδεχτεί την είσοδο του ΝΑΤΟ στην Ουκρανία! Επιδιώκει, δηλαδή, τη νομιμοποίηση της παρουσίας και του ρόλου του ΝΑΤΟ στην Ουκρανία, που θα συνιστούσε μια κρίσιμη παράμετρο για την «επόμενη μέρα» και η οποία θα έδινε άλλου επιπέδου πλεονεκτήματα συνολικά στη Δύση σε μια μελλοντική υποτροπή της σύγκρουσης. Φυσικά, τα στρατεύματα αυτά θα δημιουργούν ένα τείχος διαρκείας όχι μόνο στρατιωτικό και για την ανάσχεση των φιλοδοξιών της Ρωσίας για άπλωμα της επιρροής της στην Κεντρική Ευρώπη, τα Βαλκάνια και γενικά προς τη Δύση, αλλά και γεωπολιτικό, με σκοπό να μετατρέψει το ρήγμα στις ρωσοευρωπαϊκές σχέσεις σε μόνιμη αντιπαλότητα.

Φυσικά, η ετσειθελική πρόταση για αποστολή ευρωπαϊκών στρατευμάτων στο καυτό ουκρανικό πεδίο, παράλληλα αποτελεί μια ανοιχτή απαίτηση της Ουάσιγκτον προς τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές για πλήρη στοίχισή τους με τον

αμερικανικό πολεμικό (με και χωρίς εισαγωγικά) βηματισμό.

Στη συνάντηση στο Ριάντ και όχι μόνο, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός φάνηκε ότι κατανοεί πλήρως τις κινήσεις των ΗΠΑ. Ο Ρώσος ΥΠΕΞ δήλωσε χαρακτηριστικά μετά τη συνάντηση ότι «εξηγήσαμε στους Αμερικανούς συναδέλφους μας ότι η επέκταση του ΝΑΤΟ και η ενσωμάτωση της Ουκρανίας στη Συμμαχία συνιστά άμεση απειλή για την κυριαρχία της Ρωσίας». Επιπλέον, κατέστησε σαφές πως «για τη Ρωσία η παρουσία στρατευμάτων του ΝΑΤΟ στην Ουκρανία, ανεξάρτητα από το αν επιχειρούν υπό τη σημαία της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή με εθνικά σύμβολα είναι απαράδεκτη». Την ώρα, μάλιστα, που οι συνομιλίες βρισκόνταν σε εξέλιξη, η γνωστή εκπρόσωπος του ρωσικού ΥΠΕΞ, Μαρία Ζαχάροβα, δήλωσε ότι μια απλή άρνηση της ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ δεν είναι αρκετή. Η Μόσχα «απατεί από το ΝΑΤΟ να αποκηρύξει την υπόσχεση του 2008 ότι η Ουκρανία θα γίνει μέλος της Συμμαχίας. Αλλιώς, αυτό το πρόβλημα θα συνεχίσει να δηλητηριάζει την ευρωπαϊκή ήπειρο!». Άλλωστε ο ίδιος ο Πούτιν έχει επανειλημμένα τονίσει ότι μια συμφωνία τύπου Μινσκ δεν ικανοποιεί την Ρωσία, που θα δεχτεί μία συνολική και μακροπρόθεσμη συμφωνία που να εξαλείφει τις βαθιές αιτίες της ουκρανικής σύγκρουσης!

Ταυτόχρονα οι ΗΠΑ, ενώ συνειδητά παρέκαμψαν τόσο τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές όσο και το καθεστώς Ζελένσκι, για να καταδείξουν ποιος κάνει κουμάντο («ήρθε νέος σερίφης στην πόλη», αποστροφή του λόγου του Βανς στο Μόναχο!), μετά τη συνάντηση στο Ριάντ θεωρήσαν πως είναι ο κατάλληλος χρόνος για να χρησιμοποιήσουν τη δυσαρέσκεία

τους (Ευρωπαίων και Ζελένσκι) για τον αποκλεισμό από τη συνάντηση αλλά και τις διαφωνίες τους στο προτεινόμενο σχέδιο, σαν διαπραγματευτικό χαρτί έναντι της ρωσικής πλευράς! Διά στόματος του αμερικανού ΥΠΕΞ, Μάρκο Ρούμπιο, ξεκαθάρισαν ότι «ο τερματισμός του πολέμου πρέπει να είναι δίκαιος, διαρκής και βιώσιμος και να γίνει αποδεκτός από όλες τις εμπλεκόμενες πλευρές, συμπεριλαμβανομένων της Ουκρανίας, της Ευρώπης και της Ρωσίας». Ο ίδιος τόνισε επίσης ότι η συνάντηση στο Ριάντ ήταν «το πρώτο βήμα σε ένα μακρύ και δύσκολο ταξίδι» και ότι «η Ευρωπαϊκή Ένωση θα πρέπει να εμπλακεί σε κάποιο στάδιο της διαδικασίας».

Στο εσωτερικό των ΗΠΑ, ο διχασμός για τις διαφορετικές τακτικές επιλογές όσον αφορά την αντιμετώπιση της σχετικής αποδυνάμωσης, όχι μόνο δεν έχει κοπάσει αλλά υπό ορισμένες προϋποθέσεις μπορεί να ενταθεί, μιας και -αν και τακτικές- μπορούν να εντείνουν τις στρατηγικές αντιφάσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού! Ειδικότερα για την πορεία των διαπραγματεύσεων, γίνεται φανερό πως στη βάση των σοβαρών αντιθετικών επιδιώξεων αλλά και των αντιφάσεων των δύο πλευρών, είναι πολύ νωρίς για πιο συγκεκριμένες εκτιμήσεις. Άρα θα συνεχίσει να αποτελεί ερωτηματικό εάν και ποια σημεία των προτάσεων που πέφτουν ήδη στο τραπέζι μπορούν να γίνουν αποδεκτά εκατέρωθεν, ώστε να υπάρξει έστω ένας πρόσκαιρος και εύθραυστος συμβιβασμός. Ή αν ένα νέο βραχυκύκλωμα των -έτσι κι αλλιώς- δύσκολων διαπραγματεύσεων, θα δώσει τη σκυτάλη σε μια απότομη και ακόμα πιο επικίνδυνη κλιμάκωση του πολέμου στην Ουκρανία!

Λωρίδα της Γάζας

Τραμπ-Νετανιάχου σχεδιάζουν την «τελική λύση»

Οι Παλαιστίνιοι θα αντισταθούν!

«**Τ**ο Ισραήλ απέτυχε στους τρεις στόχους του πολέμου: δεν έχουμε καταστρέψει τη στρατιωτική δύναμη της Χαμάς, δεν έχουμε ανατρέψει την εξουσία της Χαμάς, δεν καταφέρνουμε να επιστρέψουμε τους κατοίκους... με ασφάλεια στα σπίτια τους [στο Ισραήλ] και, όσον αφορά την επιστροφή των απαχθέντων, τον τέταρτο στόχο -έχουμε μερικώς επιτύχει». Η Χαμάς, αντίθετα, «πέτυχε όλους τους στόχους της, με κυριότερο τη διατήρηση της εξουσίας της στη Γάζα». Αυτή η δήλωση ανήκει στον απόστρατο υποστράτηγο Γκιόρα Εϊλάντ, τον αρχιτέκτονα του λεγόμενου «Σχεδίου των Στρατηγών» που ανακοίνωσε το Σεπτέμβριο του 2024 και αφορά την απομάκρυνση των Παλαιστίνιων από το βόρειο τμήμα της Γάζας.

Οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως οι Gisha, B'Tselem, Γιατροί για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα-Ισραήλ και Yesh Din, ήδη από τον Οκτώβριο του 2024 σημείωναν πως υπήρχαν «ανησυχητικές ενδείξεις» πως το σχέδιο με την κωδική ονομασία «Πείνα και Εξολόθρευση» βρισκόταν σε εφαρμογή. Τώρα πια κανείς δεν αμφιβάλλει.

Σιωνιστές και ΗΠΑ επιχειρούν να

προσπεράσουν αυτές τις αποτυχίες και προχωρούν τα σχέδιά τους, που δεν είναι άλλα από την «τελική λύση» του Παλαιστινιακού. Μια λύση που με τον πλέον κυνικό τρόπο διατυπώνει ο Τραμπ και απαιτεί να συμφωνήσουν Παλαιστίνιοι και αραβικά κράτη. Αδιάφορο αν ο εξαναγκαστικός εκτοπισμός ενός λαού υπό στρατιωτική κατοχή είναι έγκλημα βάσει της Γενεύης του 1949. Δηλώνει για τη Λωρίδα της Γάζας πως θα «την κρατήσουμε, θα τη λατρεύουμε»(!), για τους Παλαιστίνιους πως δεν θα έχουν δικαίωμα στη γη τους «γιατί θα έχουν πολύ καλύτερα σπίτια» «στην Αίγυπτο, την Ιορδανία ή κάπου πιο μακριά». Από κοντά ο Νετανιάχου πρόσθεσε τη Σαουδική Αραβία στις πιθανές χώρες όπου θα μπορούσε να δημιουργηθεί κράτος της Παλαιστίνης (για να μη φανεί ότι τους αρνείται το δικαίωμα κράτους), ενώ ο Γκαντς χαρακτήρισε την «πρόταση» Τραμπ ως «δημιουργική, πρωτότυπη και ενδιαφέρουσα σκέψη».

Μέχρι εκεί φτάνει η θετική υποδοχή του σχεδίου του real estate προέδρου, που ζήλησε την πρακτική κονκισταδόρων, αποικιοκρατών του παρελθόντος. Ο βασιλιάς της Ιορδανίας Αμπντάλα στη συ-

νάντηση που είχε με τον Τραμπ δειλά απέφυγε να εκφέρει γνώμη για το σχέδιο. Ίσως αμφιταλαντευόταν ανάμεσα στην ετήσια οικονομική και στρατιωτική βοήθεια του περίπου 1 δισ. που λαμβάνει από τις ΗΠΑ και στις αντιδράσεις του 1,5 εκατομμυρίου Παλαιστίνιων που ζουν ήδη στη χώρα του αλλά και του λαού της Ιορδανίας (οι οποίοι απάντησαν ανάλογα στην «υποδοχή» που του επιφύλαξαν κατά την επιστροφή του). Ο Αιγύπτιος αλ-Σίσι απάντησε με την άρνησή του να μεταβεί στις ΗΠΑ αν ο Τραμπ επιμένει σ' αυτή την πρόταση (και η Αίγυπτος εξαρτάται εν πολλοίς από την αμερικανική βοήθεια).

Αλλά και τα υπόλοιπα αραβικά κράτη καταδικάζουν αυτά τα σχέδια. Η Σαουδική Αραβία, παρά τα παζάρια και τις επιδιώξεις της για αναβαθμισμένη «στρατηγική σχέση» με τις ΗΠΑ και μια νέα συμφωνία αντίστοιχη με τη «Συμφωνία του

Αβραάμ», που θα εξομαλύνει τις σχέσεις της με το Ισραήλ, καταλαβαίνει πως δεν μπορεί να διαγράψει τη θέση της «υπέρ της ίδρυσης παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του 1967». Άλλωστε, είχε ανακοινωθεί συνεδρίαση για τις 20/2 στο Ριάντ ηγετών από τη Σαουδική Αραβία, την Αίγυπτο, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, το Κατάρ και την Ιορδανία καθώς και την Παλαιστινιακή Αρχή για να εξετάσουν το σχέδιο Τραμπ και αναμένεται να απορρίψουν τον εκτοπισμό του παλαιστινιακού λαού.

Ο Ερντογάν σε υψηλούς τόνους σημείωσε πως δεν μπορεί κανείς να αγνοεί τη γεωγραφία της περιοχής και να ματώνει τις πληγές της και πως η Αμερική είναι στη λάθος πλευρά της ιστορίας. Ρωσία και ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές καταλαβαίνουν πως το σχέδιο Τραμπ αλλάζει τις ισορροπίες στην περιοχή αλλά και παγκόσμια και εκφράζουν την αντίρρησή τους. Προφανώς και δεν τρέφουν καμία ευαισθησία για το δικαίωμα αυτοδιάθεσης του παλαιστινιακού λαού, το οποίο θυμήθηκε ακόμα και ο ΟΗΕ. Το ενδιαφέρον τους για την επιβίωση του παλαιστινιακού λαού και τη δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους το έχουν δείξει όχι μόνο τους τελευταίους 15 μήνες, αλλά και όλα τα προηγούμενα χρόνια της σιωνιστικής κατοχής.

Η απάντηση του παλαιστινιακού λαού

Δύο ανταλλαγές ομήρων έχουν μεσολαβήσει και σήμερα, 22/2, αναμένεται η τρίτη. Η Χαμάς και οι υπόλοιπες παλαιστινιακές οργανώσεις αντίστασης καταγγέλλουν το Ισραήλ ότι δεν τηρεί τη συμφωνία εκκευρίας, καθώς εμποδίζει τη ροή της ανθρωπιστικής βοήθειας και συνεχίζει να σκοτώνει αμάχους. Τα ΜΜΕ παγκοσμίως έβαλαν υπότιτλο: «σοκαριστική η όψη των ομήρων». Μόνο των Ισραηλινών, όμως, γιατί δεν μπήκαν στον κόπο να μεταδώσουν την απείρως πιο σοκαριστική όψη των παλαιστίνιων φυλακισμένων.

Το ίδιο συνέβη και στην ανταλλαγή της 15/2, πολύ πιθανό να δούμε και σήμερα παρόμοιες εικόνες. Σκελετωμένοι Παλαιστίνιοι, σακατεμένοι, με φανερά τα σημάδια βασανιστηρίων, κάποιοι ανήμποροι ακόμη και να μιλήσουν. Όλοι τους κάβουν λόγο για απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, σκληρή απομόνωση, πολύωρες -ακόμη και πολυήμερες- ανακρίσεις, ηλεκτροσόκ, άρνηση τροφής, νερού, στέριση ύπνου, υγειονομικής περίθαλψης. Όμως, αλύγιστοι! Η απελευθέρωσή τους είναι μια γιορτή. Μια νίκη της παλαιστινιακής αντίστασης. Σ' αυτήν την αντίσταση, σ' αυτόν τον αγώνα δηλώνουν το παρών και υπόσχονται πως θα τον συνεχίσουν! Και γι' αυτό έχουν σκυλιάσει Αμερικάνοι, σιωνιστές και σύμμαχοί τους.

Τουρκία

Οι εργαζόμενοι στο Μπασπινάρ στο Γκαζιάντεπ Άμεση απελευθέρωση του Μεχμέτ Τουρκμέν! Θέλουμε ελευθερία ενάντια στις απαγορεύσεις και ανθρώπινη ζωή ενάντια στη φτώχεια!

Στη Βιομηχανική Ζώνη στο Μπασπινάρ του Γκαζιάντεπ, από τις αρχές Φεβρουαρίου χιλιάδες εργάτες και εργαζόμενοι απεργούν και διεκδικούν αυξήσεις στους μισθούς και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας. Οι συνθήκες εργασίας στο Γκαζιάντεπ είναι συνθήκες σκλαβιάς, 7ήμερη εργασία με 12ωρο καθημερινό, αλλά δεν είναι παράνομες! Η αύξηση που ανακοινώθηκε από την κυβέρνηση 30% στον κατώτατο μισθό για το 2025 δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις και στις ανάγκες των εργαζόμενων. Οι εργαζόμενοι στο Βαζρηνάρ διεκδικούν αύξηση 65% στους μισθούς και δυο μισθούς στη διάρκεια του ραμαζανιού σε όλα τα εργοστάσια και του Eid al-Adha (δεύτερη μεγαλύτερη γιορτή).

Στα εργοστάσια Has Sentetik, Yalçin Kardeşler, Çelikaslan και Okkiran Hali η απεργία συνεχίζεται παρά τις απαγορεύσεις και την καταστολή, παρά τις προσπάθειες των εργοδοτών να τσακίσουν τις απεργίες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, ο ιδιοκτήτης της βιομηχανίας Çelikaslan και βουλευτής του ΑΚΡ, Ιρφάν Τσελικασ-

λάν, προσπάθησε να μπει στη συνέλευση των απεργών για να σπάσει την απεργία.

Οι εργοδότες στο Γκαζιάντεπ ζήτησαν βοήθεια από το Γραφείο του Περιφερειάρχη μπροστά στην επίμονη αντίσταση των εργαζομένων και στο φόβο ότι η αντίσταση θα εξαπλωθεί. Απαγορεύτηκε κάθε συγκέντρωση των απεργών και των αλληλέγγυων για 15 μέρες και κατέστρεψαν τις σκηνές των απεργών. Ο Πρόεδρος Μεχμέτ Τουρκμέν συνελήφθη την ώρα της συνέλευσης, αφού μετά την πρώτη προσαγωγή αφέθηκε ελεύθερος, και κατηγορήθηκε για «παραβίαση της ελευθερίας στην εργασία» και «προτροπή για διάπραξη εγκλήματος» με βάση τις αναρτήσεις στο διαδίκτυο. Η δίωξη του προέδρου αποτελεί άμεση επίθεση στο δικαίωμα του συνδικαλισμού, της οργάνωσης των αγώνων και της διεκδίκησης. Στις 17/2 φυλακίστηκε, χωρίς προανάκριση. Οι απεργοί προχώρησαν σε κάλεσμα προς την κοινή γνώμη της Τουρκίας, τα εργατικά συνδικάτα και τις δημοκρατικές δυνάμεις να ενώσουν τις φωνές τους για την άμεση απελευθέρωση του Μεχμέτ Τουρκμέν

και ενάντια στις απαγορεύσεις των συγκεντρώσεων και την ικανοποίηση των αιτημάτων τους.

Οι κάτοικοι και οι εργαζόμενοι της περιοχής καθημερινά βιώνουν την επίθεση του κράτους με διώξεις, απαγορεύσεις, φυλακίσεις. Είναι η περιοχή όπου παύονται δήμαρχοι και αρκετοί φυλακίζονται, οι διαδηλωτές που συμμετέχουν σε διαδηλώσεις διαμαρτυρίας για υπερπάσηψη των δημάρχων τους συλλαμβάνονται, βασανίζονται, τα σπίτια τους είναι έρμαιο των ερευνών της αστυνομίας, οι φοιτητές που συμμετέχουν σε κινητοποιήσεις διώχνονται από τις φοιτητικές εστίες, την ώρα που κάθε χώρα ζωής και αγροτικής παραγωγής επιχειρεί η κυβέρνηση να τον μετατρέψει σε ορυχείο.

Οι εργαζόμενοι και οι δικηγόροι ζητούν να γίνει θέμα των εργατών και των εργαζομένων σε όλο τον κόσμο, να ξεδιπλωθεί η αλληλεγγύη. Ο αγώνας στο Μπασπινάρ συνεχίζεται και μπορεί να παρασύρει και άλλους στο δρόμο της απεργίας και να κάνει πραγματικότητα το φόβο των εργοδοτών, της κυβέρνησης και του εισαγγελέα.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Νταριέν, σύνορα Κολομβίας-Παναμά Δεν υπάρχει (καπιταλιστικός)... παράδεισος για τους απεγνωσμένους!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα ρεπορτάζ με φωτογραφίες και ιστορίες μεταναστών που διασχίζουν το Νταριέν story.californiasunday.com/darien-gap-migration/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

Η απόλυτη αντίθεση. Από τη μια, ένας φυσικός παράδεισος! Από την άλλη, κόλαση για τους ανθρώπους που είναι υποχρεωμένοι να τον διασχίσουν! Το Νταριέν, με έκταση περίπου 17 χιλιάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων, είναι μια στενή λωρίδα κατάφυτης γης, που ενώνει τον βόρειο με τον νότιο αμερικάνικο κώνο στα σύνορα του Παναμά με την Κολομβία. Είναι η μοναδική χερσαία γέφυρα, μήκους 160 χιλιομέτρων, με όρια τις δυο ακτές, στην Καραϊβική και τον Ειρηνικό, η οποία ενώνει την Ήπειρο. Περιλαμβάνει ένα πυκνό τροπικό δάσος, μεγάλους βάλτους με μαγκρόβια φυτά, ορμητικά ποτάμια, λίμνες και απόκρημνες βουνοπλαγιές. Δίχως οδικό δίκτυο και αραιοκατοικημένο από κοινότητες ιθαγενών, το Νταριέν είναι το τμήμα που λείπει από τη μεγάλη διαδρομή του παναμερικανικού αυτοκινητοδρόμου από τον Βορρά προς τον Νότο. Γι' αυτό και αποκαλείται Νταριέν Γκαπ (το χάσμα του Νταριέν). Για τα εκατοντάδες είδη σπάνιων ζώων, πουλιών και φυτών, το Νταριέν είναι ένα φιλόξενο καταφύγιο στο μεγαλύτερο τμήμα του, μακριά από τις απειλές της ανθρώπινης παρουσίας. Για τους μετανάστες από τον Νότο, οι οποίοι χρόνια τώρα επιχειρούν να το διασχίσουν με προορισμό τις ΗΠΑ, είναι ο δρόμος του θανάτου! Κάθε χρόνο, οι αρχές του Παναμά απομακρύνουν δεκάδες πτώματα, όσα δεν πρόλαβε να καταπιεί η φύση.

Στη Λάκας Μπλάνκας, στο Μπάχο Τσικίτο, στο Σαν Βισέντε και στην Καναάν Μεμπρίγιο υπάρχουν καταυλισμοί που υποδέχονται τους χιλιάδες εξουθενωμένους μετανάστες που έχουν καταφέρει να περάσουν το Νταριέν Γκαπ. Από τα χρόνια της πανδημίας, όλο και πιο πολλοί αναγκάζονται να πάρουν αυτή την διαδρομή, αποτέλεσμα της θεαματικής αύξησης των μεταναστευτικών ροών από τη νότια Αμερική. Πριν δέκα χρόνια, ο αριθμός των ετησίως διελεύσεων ήταν μερικές χιλιάδες. Το 2021 καταγράφηκαν 133 χιλιάδες και το 2022, πλησίασαν τις 250 χιλιάδες. Το 2023 έφτασαν τις 520 χιλιάδες, αριθμός ρεκόρ. Από το 2010 υπολογίζεται πως πέρασαν το Νταριέν σχεδόν 1,3 εκατομμύρια άνθρωποι στην πλειοψηφία κάθε ηλικίας και βέβαια πολλά παιδιά, όχι σπάνια δίχως τους γονείς τους, ασυνόδευτα. Το 2022 υπολογίστηκε πως 900 ασυνόδευτοι ανήλικοι ταξίδεψαν από εδώ. Η διαδρομή μέσω του Νταριέν είναι φθηνή συγκριτικά με άλλες. Αν και κρύβει πολλούς κινδύνους και μπορεί να διαρκέσει μέχρι και δέκα ημέρες, κοστίζει γύρω στα 300 δολάρια, αντίθετα με εκείνη με βάρκες από τις ακτές, που φτάνει τα 1000 δολάρια το άτομο. Υπάρχουν πολλές διαδρομές για να διασχίσει κανείς το Νταριέν, ορισμένες μικρότερες σε μήκος και λιγότερο δύσκολες, αν έχει τα χρήματα να φθάσει με βάρκα μέχρι την παραλιακή Καπούργκανα, ακριβώς πάνω στα σύνορα Παναμά-Κολομβίας. Παλιότερα τη διαδρομή επέλεγαν κυρίως οι πάμφτωχοι και απεγνωσμένοι Αϊτινοί. Στα χρόνια της θεαματικής αύξησης, η πλειοψηφία προέρχεται από τη Βενεζουέλα, αρκετοί από τον Ισημερινό, την Κολομβία και την Κούβα, αλλά συχνά συναντά κανείς και μετανάστες από την Ασία και την Αφρική. Η έκρηξη του μεταναστευτικού κύματος από τη Βενεζουέλα οφείλεται στην επιδείνωση της εσωτερικής οικονομικής κατάστασης στη χώρα, αποτέλεσμα των ασφυκτικών αμερικάνικων κυρώσεων και αποκλεισμών. Αλλά είναι αποτέλεσμα και των επιπτώσεων της πανδημίας στην αγορά εργασίας στη Βραζιλία, στη Χίλι και αλλού, όπου είχαν μεταναστεύσει τα προηγούμενα χρόνια. Σύμφωνα με τον ΟΗΕ, 7,8 εκατομμύρια Βενεζουελάνοι έχουν εγκαταλείψει τη χώρα την τελευταία δεκαετία.

Στις 12 Φεβρουαρίου, ένα αμερικάνικο στρατιωτικό αεροσκάφος μετέφερε από την Καλιφόρνια 119 μετανάστες διαφόρων εθνικοτήτων σε αεροδρόμιο μιας παλιάς αμερικανικής βάσης στον Παναμά. Ήταν η πρώτη από μια σειρά πτήσεων επιστροφής, για τις οποίες συμφώνησε ο πρόεδρος της χώρας με τον Αμερικάνο υπουργό Εξωτερικών Ρούμπιο. Ήταν μια συμφωνία που έκλεισε μετά τις απειλές Τραμπ για κυριαρχία στη Διώρυγα. Ο Μουλίνο δήλωσε πως οι άτυχοι μετανάστες θα σταλούν σε στρατόπεδα στο Νταριέν και από εκεί θα τους γυρίσουν στις πατρίδες τους. Αποκάλυψε, επίσης, πως πρόσφερε τον αεροδιάδρομο στο Μετέτι, μια πόλη στις παρυφές της ζούγκλας του Νταριέν, στους Αμερι-

κανούς, για να τον χρησιμοποιούν ως κόμβο επαναπροώθησης των μεταναστών που θα διώχνουν από τις ΗΠΑ. Δεν χρειάστηκε να «γαυγίσει» πολύ ο Τραμπ και τα υποτελή λατινοαμερικάνικα καθεστώτα έσπευσαν να δηλώσουν νομιμοφροσύνη. Από τον «αριστερό» Πέτρο της Κολομβίας ως τον σοσιαλδημοκράτη Αρέβαλο της Γουατεμάλα και από τον δεξιό Μουλίνο μέχρι τον φασίστα Μπουκέλε του Σαλβαδόρ, που προσφέρθηκε να νοικιάσει τη φυλακή-τέρας που έχτισε, η στάση ήταν πάνω κάτω η ίδια. Δέχτηκαν ταπεινωτικά τα φορτία των απεγνωσμένων ανθρώπων, σε αρκετές περιπτώσεις δεμένους με αλυσίδες!

Δεν υπάρχει τίποτε το εξαιρετικό στα όσα συμβαίνουν. Ούτε στα προσχήματα, ούτε στη βαρβαρότητα και τον κυνισμό στη νέα επιχείρηση απέλασης χιλιάδων, κυρίως ισπανόφωνων μεταναστών χωρίς χαρτιά, που ξεκίνησε η δεύτερη προεδρία Τραμπ. Με διακυμάνσεις ανάλογα με τις οικονομικές συγκυρίες, το ζήτημα των άτυπων μεταναστών από τον Νότο απασχολεί τις μερίδες του καπιταλιστικού και κρατικού κατεστημένου στις ΗΠΑ από τον προηγούμενο αιώνα. Η «Επιχείρηση Wetback», που εξαπολύθηκε το 1954 με την απέλαση σχεδόν ενός εκατομμυρίου Μεξικανών μεταναστών, δημιούργησε εν τέλει περισσότερα προβλήματα από όσα πήγε να αντιμετωπίσει. Στην προηγούμενη δεκαετία, στα χρόνια του πολέμου αλλά και μεταπολεμικά η έλλειψη ανδρικών εργατικών χεριών είχε οδηγήσει στο «Πρόγραμμα Μπρασέρο», μέσω του οποίου εκατοντάδες χιλιάδες φθινοί Μεξικάνοι εργάτες προσκλήθηκαν με προσωρινές άδειες για να δουλέψουν στα αγροκτήματα, στους σιδηρόδρομους κ.α. Από εκείνα τα χρόνια ως σήμερα, οι αντιθέσεις ανάμεσα στους καπιταλιστές του αμερικάνικου Νότου, που πλουτίζουν από τη φθινη εργασία των μεταναστών και στις ομοσπονδιακές αρχές, οι οποίες επιχειρούν να ανακόψουν την πίεση των μεταναστευτικών ρευμάτων από τη φτωχή και εξασθλιωμένη Λατινική Αμερική, έχουν περάσει διαφορετικές φάσεις. Σε ορισμένες περιπτώσεις, μάλιστα, την ίδια περίοδο που οι συνοριοφύλακες έστελναν πίσω τους Μπρασέρος, άλλοι κρατικοί υπάλληλοι έκαναν τα στραβά μάτια και οδηγούσαν τους Μεξικανούς από παράνομους δρόμους προς τις φυτείες, για να δουλέψουν στις περιόδους της συγκομιδής. Αν και αυτές οι αντιθέσεις αποτυπώθηκαν με πολλούς τρόπους και στις πολιτικές των αμερικάνικων κυβερνήσεων, το κυνηγητό και τα μέτρα αποτροπής αποτέλεσαν διακομματική επιλογή στις τελευταίες δεκαετίες, παρά τις επιμέρους διαφορές και τακτικές. Το πρόγραμμα «Ασφαλείς Κοινότητες», που εγκαινιάσε το 2008 ο Μπους ο νεότερος και ανάγκασε 400 χιλιάδες μετανάστες να εγ-

καταλείψουν τις ΗΠΑ μέχρι το 2014 το διαχειρίστηκε η προεδρία Ομπάμα! Και πριν ο Τραμπ διατάξει να σταλούν στο Γκουαντάναμο παράνομοι μετανάστες, η κυβέρνηση Μπάιντεν το 2024 υπέγραψε σύμβαση για τη λειτουργία κέντρου απέλασης μεταναστών εκεί!

Ανάμεσα στα 11 με 13 εκατομμύρια υπολογίζονται οι μετανάστες χωρίς χαρτιά που βρίσκονται στις ΗΠΑ. Αποτελούν το 5% του εργατικού δυναμικού, δουλεύουν σκληρά στις κατασκευές, σε μεγάλα τεχνικά έργα, στον αγροτικό τομέα και στις υπηρεσίες καθαριότητας, το 70% προέρχεται από τη Λατινική Αμερική και την Καραϊβική και σχεδόν οι μισοί βρίσκονται στην Καλιφόρνια, στο Τέξας και στη Φλόριδα. Αν υποθέσουμε πως μπορούσε να πραγματοποιηθεί μια μαζική απέλασή τους (προοπτική πρακτικά αδύνατη και τρομακτικά δαπανηρή), το αμερικάνικο ΑΕΠ θα μειωνόταν σύμφωνα με συντηρητικούς υπολογισμούς από 4,5% έως και 6,8%, περίπου 2 τρισεκατ. δολάρια! Αυτό, βέβαια, δεν είναι στις πραγματικές προθέσεις του Τραμπ. Τα διατάγματα που υπέγραψε για τις πρώτες απελάσεις, εκτός από τους προφανείς λόγους εσωτερικής κατανάλωσης και αποτροπής όσων σκέφτονται να έρθουν, αποτελούν εργαλείο εκβιασμού προς τις κυβερνήσεις των κρατών της Κεντρικής και Λατινικής Αμερικής, για συνολική συμμόρφωση στα οικονομικά και στρατηγικά συμφέροντα των ΗΠΑ. Η περίπτωση του Παναμά είναι χαρακτηριστική, όπως και αυτή της Κολομβίας, ιδιαίτερα όμως της Βενεζουέλας. Βάζοντας στον στόχο και χαρακτηρίζοντας ως εγκληματίες τους παράνομους μετανάστες από τη Βενεζουέλα, αυξάνει την πίεση στην κυβέρνηση Μαδούρο και προετοιμάζει περισσότερο επιθετικές ενέργειες σε βάρος της.

Οι πρώτες απελάσεις έχουν ξεσηκώσει κύμα αντιδράσεων στις ΗΠΑ, αλλά και στις χώρες επιστροφής μέχρι και τη μακρινή Ινδία. Μέσα στις ΗΠΑ καταγράφονται συνεχείς διαμαρτυρίες, διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις συνδικάτων και κοινωνικών οργανώσεων. Στον Παναμά, τα συνδικάτα ετοιμάζουν κινητοποιήσεις συνδέοντας την τραγική μοίρα των απελαθέντων με την κατάλυση της κυριαρχίας της χώρας. «Σε συνδυασμό με το στρατόπεδο προσφύγων, οι γκρίνγκος φτιάχνουν μια στρατιωτική βάση όπου τα αμερικανικά πολεμικά αεροσκάφη μπορούν να προσγειωθούν για να επιτεθούν σε άλλους λαούς της Λατινικής Αμερικής!», δήλωσε ένας διαδηλωτής. Για τους μετανάστες, που αντιμετωπίζουν ένα ανηλεές κυνηγητό, συλλαμβάνονται, κακοποιούνται, φυλακίζονται στο Γκουαντάναμο ή απελαύνονται σιδηροδέσμοι, το μάθημα είναι σκληρό. Στον καπιταλισμό, δεν υπάρχει πουθενά παράδεισος...

ΗΠΑ

Ποια εσωστρέφεια-απομονωτισμός; «Ιμπεριαλισμός είναι, ηλίθιε»

Μέρα με τη μέρα αποκαλύπτονται οι επεκτατικές βλέψεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, που συνοδεύονται από εξαγγελίες της νέας κυβέρνησης και του ίδιου του Τραμπ. Ο και επιχειρηματίας επανεκλεγείς πρόεδρος εφορμά για νέες κατακτήσεις εδαφών, κάνοντας συμπαράλια τις δήθεν βαθυστόχαστες αναλύσεις περί δήθεν απομονωτισμού και εσωστρέφειας των ΗΠΑ. Αυτές που τις παρουσίαζαν να «αποσύρονται» από τη διεθνή σκακιέρα! Αντίθετα, ακόμη κι αν ισχύει σε ένα βαθμό η επιχειρηματική οπτική ενός businessman, οι κινήσεις με το καλημέρα του ενοίκου του Λευκού Οίκου συνηγορούν ότι η γεωπολιτική δεν έφυγε ποτέ από το προσκήνιο και το παρασκήνιο των διεθνών εξελίξεων. Άλλωστε, οι απειλές, οι εκβιασμοί και οι εξαναγκασμοί δεν έλειψαν ποτέ από έναν ιμπεριαλιστή. Ούτε και σήμερα, βέβαια ...

Μια «μικρή» γέυση, σε πρώτη φάση, παίρνει η ανθρωπότητα από την «πίσω και μπροστά αυλή» των ΗΠΑ, την αμερικανική ήπειρο. Καναδάς, Μεξικό και Παναμάς έχουν την τιμητική τους. Ο πρώτος για να γίνει (;) 51η πολιτεία των ΗΠΑ. Το δεύτερο για να κλείσει τα βόρεια σύνορά του και να μετονομάσει τον ομώνυμο κόλπο του σε... αμερικανικό (!) και ο τρίτος για να (ξανα)παραχωρήσει την ομώνυμη διώρυγα στο βορειοαμερικανικό κράτος και να εκδιώξει από εκεί την κινεζική Cosco. Με τη σειρά της η Γροιλανδία -και μέσω αυτής η Δανία και κατ' επέκταση η Ευρώπη- πιέζεται να «υπαχθεί» υποχρεωτικά στον νέο επίδοξο κατακτητή. Δεν τα λες όλα αυτά «κλείσιμο στο καβούκι». Το αντίθετο, μάλιστα. Μπορεί η απάντηση για την τελευταία να είναι «δεν πωλείται», ωστόσο η εποχή της αποικιοκρατίας έχει ήδη δώσει τη θέση της στην ιμπεριαλιστική.

Παράλληλα, ως μαύρο χιούμορ θα μπορούσε κάλλιστα να εκληφθεί το «όραμα» του Τραμπ για τη Γάζα. Το «σχέδιό» του προβλέπει την κατάληψη-ιδιοποίησή της από τις ΗΠΑ, με αντιφατικές δηλώσεις να το συνοδεύουν σε σχέση με το αν ή όχι προβλέπεται «στάθμευση» αμερικανικών στρατευμάτων εκεί. Μια νέα αμερικανική στρατιωτική βάση εκεί, μέσα στη Μέση Ανατολή, δεν θα πρέπει να θεωρείται απίθανο σενάριο. Το βέβαιο είναι ότι υπάρχει ήδη το μαντρόσκυλο Ισραήλ για να κάνει για πολλοστή φορά τη βρόμικη δουλειά, εφόσον προκριθεί.

Οι αντιδράσεις, πάντως, από συμμάχους και ανταγωνιστές ήταν άμεσες. Όχι γιατί νοιάζονται για τον πολύπαθο παλαιστινιακό λαό βέβαια -που κινδυνεύει από μια νέα Νάκμπα- αλλά γιατί κανείς δεν θέλει να γίνει αποδέκτης δύο και πλέον εκατομμυρίων προσφύγων. Παρ' όλα αυτά, είναι ο ίδιος αυτός ο περήφανος λαός που καλείται να δώσει τη λύση σύμφωνα με τα συμφέροντά του.

Στο κυρίως μεγάλο επίκεντρο της σύγκρουσης Δύσης-Ρωσίας, στην Ουκρανία, άλλος ένας «ρηξικέλευθος» εκβιασμός έπεσε από τον Τραμπ στο τραπέζι. Προϋπόθεση για τη συνέχιση στήριξης του κατεστραμμένου και υπερχρεωμένου -πλην όλων των άλλων- κράτους είναι η παραχώρηση όλων των σπάνιων γαιών του στις ΗΠΑ. Εν συνεχεία, ακριβώς επειδή αυτό είναι «λίγο» και συνάρτηση του εδαφικού status, προχωρούν οι διε-

ρευνητικές επαφές μεταξύ Ρωσίας-Αμερικανών για το μέλλον της, που θα της... ανακοινωθεί αν κι εφόσον οι δύο «μεγάλοι» καταλήξουν!

Η άρχουσα ουκρανική τάξη δεν έχει και πολλά περιθώρια. Όπως έστρωσε, κοιμάται. Μπορεί να το πει κάποιος αναθεωρητισμό, επεκτατισμό, νεοαποικισμό ή απλώς ιμπεριαλισμό. Κι εδώ συμπλέκονται η γεωπολιτική με τις επιχειρηματικές ευκαιρίες. Οι τελευταίες, όμως, δεν μπορούν να υπάρξουν αν δεν εξασφαλιστεί η πρώτη. Ίδωμεν ...

Αντιφατική θα πρέπει, πάντως, να θεωρείται και η κίνηση αναστολής της χρηματοδότησης της USAID, του μεγαλύτερου χρηματοδότη προγραμμάτων «βοήθειας» διεθνώς, επί 90 ημέρες. Φαίνεται ότι η νέα διοίκηση των ΗΠΑ επανεξετάζει τους τρόπους παρέμβασής της διεθνώς στα συγκεκριμένα πεδία, με σκοπό την ελαχιστοποίηση του όχι ευκαταφρόνητου κόστους, που ανέρχεται σε πολλές δεκάδες δισεκατομμύρια δολάρια ετησίως, με παράλληλη μεγιστοποίηση του οφέλους από αυτήν της την εμπλοκή. Κύριο μέλημα, η αποφυγή εξεγέρσεων και κοινωνικών εκρήξεων σε όσες χώρες και λαούς ο ιμπεριαλισμός καταδικάζει στη φτώχεια, την εξαθλίωση και την καταστροφή. Αυτό το γενικό πνεύμα ανακατεύθυνσης κονδυλίων προς τις πολεμικές και τεχνολογικές προτεραιότητες χαρακτηρίζει συνολικότερα, θα λέγαμε,

τόσο την εσωτερική όσο και την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ.

Κι επειδή πολύς λόγος γίνεται για τον «ειρηνοποιό» Τραμπ, δόθηκε και η πρώτη εντολή για την πραγματοποίηση αεροπορικών επιδρομών κατά θέσεων του ISIS στη Σομαλία. Αιτιολογία; Τα γνωστά περί καταπολέμησης της τρομοκρατίας. Εδώ, δεν υπήρξε καμιά πρωτοτυπία. Τα τετριμμένα επαναλήφθηκαν. Πρόκειται για τυπικό δείγμα ιμπεριαλιστικής πολιτικής. Σε ένα ανάλογο πλαίσιο εντάσσονται και οι προειδοποιήσεις του αμερικανού προέδρου προς τους BRICS να μην προχωρήσουν στη δημιουργία κοινού νομίσματος. Άλλο δείγμα μιας τέτοιου χαρακτήρα πολιτικής είναι και η επιβολή δασμών σε αλουμίνιο και χάλυβα που εισάγεται στις ΗΠΑ, με αποδέκτες χώρες

στην αμερικανική ήπειρο αλλά κι εκτός αυτής. Είναι η οικονομική διάσταση της ίδιας πολιτικής.

Οικονομία, πολιτική, γεωστρατηγική συμπλέκονται με πάντα το ίδιο επίδοξο: το μέγαλωμα της απόστασης ανάμεσα στον πρώτο και τους επόμενους! Την εκτίναξη σε σημείο άπιαστο για τους άλλους. Την αναβάθμιση των δυνατοτήτων και το de facto κέρδιμα της υπεροχής. Όλα, ωστόσο, οδηγούν στη... στρατιωτικοποίηση. Εκεί που θα κριθούν τα πάντα. Είναι, μήπως, τυχαία η πρόταση των ΗΠΑ να υπάρξει πολυεθνικός στρατός στο έδαφος της (εναπομείνας) Ουκρανίας; Ακόμη και χωρίς αυτούς; Οι λαοί - και όχι μόνο αυτοί που βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα- έχουν κάθε λόγο να ανησυχούν!

Αξιολόγηση

Εργαλείο βελτίωσης της απόδοσης ή εργαλείο εκβιασμού και απολύσεων;

Οι πρόσφατες απολύσεις στη Meta αποκαλύπτουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι οι εταιρείες τεχνολογίας -και όχι μόνο- χρησιμοποιούν την αξιολόγηση απόδοσης ως μηχανισμό εκκαθάρισης προσωπικού και διατήρησης ενός καθεστώτος φόβου. Χαρακτηριστικό στη συγκεκριμένη περίπτωση, είναι πως σε πολλούς εργαζομένους η αξιολόγησή τους άλλαξε χωρίς ενημέρωση και δικαιολόγηση λίγο πριν την απόλυσή τους, πέφτοντας αρκετές «σκάλες» ενώ μέχρι τότε ήταν θετική, ώστε να μπορούν να «αιτιολογηθούν» οι απολύσεις. Είναι πασιφανές πως δεν μιλάμε για κάποια «αντικειμενική» διαδικασία, αλλά για έναν αυθαίρετο τρόπο ώστε η εταιρία να πετύχει τους στόχους μείωσης προσωπικού.

Με τη στρατηγική αυτή, η Meta -όπως και πολλές άλλες εταιρείες- επιχειρεί να επιβάλει ένα εργασιακό καθεστώς όπου οι εργαζόμενοι θα βρίσκονται διαρκώς υπό απειλή. Οι χαμηλότερες αξιολογήσεις που κρεώθηκαν ξαφνικά δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιας μείωσης της απόδοσης, αλλά μέρος μιας μεθοδευμένης τακτικής απολύσεων με προσχηματικά κριτήρια. Η Meta, -όπως και πολλές εταιρείες τεχνολογίας- φαίνεται πως υιοθετεί μια τακτική ετήσιων απολύσεων, θέλοντας να επιβάλει μια διαρκή ανακύκλωση εργατικού δυναμικού με φθηνότερους και πιο «υπάκουους» εργαζομένους. Ο στόχος είναι να δημιουργηθεί ένα περιβάλλον διαρκούς αβεβαιότητας, στο οποίο κανείς δεν μπορεί να αισθάνεται ασφαλή στη δουλειά του, ανεξάρτητα από την απόδοσή του.

Μόνο πρωτοφανής δεν είναι αυτή η πρακτική. Οι μεγάλες πολυεθνικές έχουν εδώ και χρόνια επιβάλει την αξιολόγηση, όχι για να «επιβραβεύσουν» τους «άριστους» (όπως υποστηρίζει η ιδεολογική επίθεση των εργοδοτών), αλλά ως ένα ακόμα εργαλείο διάσπασης, ελέγχου και καταστολής της συνδικαλιστικής δράσης. Εργαζόμενοι που

τολμούν να αμφισβητήσουν τις εργοδοτικές πολιτικές, να ζητήσουν καλύτερες συνθήκες εργασίας ή να οργανωθούν συνδικαλιστικά, βρίσκονται ξαφνικά στις «χαμηλές βαθμίδες» αξιολόγησης και υφίστανται κυρώσεις ή απομακρύνονται.

Δεν είναι όμως μόνο οι εταιρείες τεχνολογίας που καταφεύγουν στην τακτική αυτή. Σε πολλούς κλάδους και στη χώρα μας, οι ετήσιες (ή και συχνότερες) αξιολογήσεις χρησιμοποιούνται ως εργαλείο εκβιασμού και απολύσεων, συχνά συνδεδεμένες με τη μη ανανέωση συμβάσεων ορισμένου χρόνου, ενοικίασης και κάθε είδους ελαστικών σχέσεων εργασίας. Στην ίδια βάση εφαρμόζονται και στο δημόσιο, με χαρακτηριστική την περίπτωση των εκπαιδευτικών, που πρέπει, υπό καθεστώς τρομοκρατίας, να αναλάβουν τον ρόλο του «κρατικού υπαλλήλου» ο οποίος θα εκτελεί διαταγές ενάντια στα παιδιά του λαού και τους συναδέλφους του, με τις εργασιακές τους σχέσεις πλήρως διαλυμένες. Η σημασία που δίνει το σύστημα στο εργαλείο του αυτό αποκαλύπτεται από το σύρσιμο όσων αντιστέκονται στα πειθαρχικά και τα δικαστήρια.

Το σύστημα και η εργοδοσία θέλουν να επιβάλουν ένα μοντέλο στο οποίο οι εργαζόμενοι θα είναι αναλώσιμοι, χωρίς δικαιώματα, πάντα φοβισμένοι και έτοιμοι να δεχτούν κάθε απαίτηση της διοίκησης. Σε όποιο κλάδο, σε όποια χώρα και με όποιο καθεστώς κι αν δουλεύουν.

Αυτό το αντιλαμβάνονται και οι εργαζόμενοι. Η ίδρυση σωματείων σε μεγάθηρια του κλάδου της τεχνολογίας ακόμα και στις ΗΠΑ, όπως σε Activision, Amazon, Google κ.ά. αναδεικνύει ότι, παρά την προπαγάνδα και την τρομοκρατία, οι εργαζόμενοι αναζητούν όρους συλλογικής απάντησης. Και σωστά, καθώς μόνο η συλλογική κι οργανωμένη πάλη τους μπορεί να βάλει φρένο στην εργοδοτική επίθεση και να κερδίσει σταθερή δουλειά με δικαιώματα.

8 Μάρτη της προετοιμασίας του πολέμου Οι γυναίκες πολύτιμες στον αγώνα για ζωή

8η Μάρτη και ο πλανήτης βρίσκεται σε γενική αναστάτωση. Η επανεκλογή Τραμπ ξεκίνησε με την ανακοίνωση ότι στο εξής θα υπάρχουν μόνο δυο φύλα. Η Βαρύτητα που δίνεται στην προώθηση της anti-woke ατζέντας αφενός στοχεύει στην τρομοκράτηση γυναικών, μεταναστών, ομοφυλόφιλων, που θα δεχτούν ακόμα μεγαλύτερη καταπίεση, απαγορεύσεις και διώξεις, αφετέρου χρησιμοποιείται για να σφραγίσει την ήττα των πολιτικών του αντιπάλων. Η υποστήριξη που δίνεται από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σε ακροδεξιά κόμματα αναβαθμίζει τη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής. Αναζωπυρώνει τις συζητήσεις για την απαγόρευση των αμβλώσεων και τον ρόλο της γυναίκας μέσα στην οικογένεια και τροφοδοτεί τη βία κατά των γυναικών, που έχει αυξηθεί τραγικά σε όλη την Ευρώπη. Σε αυτή την κατεύθυνση κινούνταν και οι δηλώσεις του Μητσοτάκη περί μειοψηφίας που καταπιέζει την πλειοψηφία, αμέσως μετά την εκλογή Τραμπ.

Μερίδες των αστικών τάξεων και τα κόμματά τους προσπάθησαν το προηγούμενο διάστημα να εκμεταλλευτούν την αγωνία των γυναικών και να αντλήσουν πολιτική υπεραξία μέσα από αταξικές αναλύσεις για τη γυναικεία απελευθέρωση. Στη νέα φάση, καλούνται να ευθυγραμμιστούν με τα σχέδια των κυρίαρχων ιμπεριαλιστών σε όλα τα επίπεδα. Το λεγόμενο 4ο κύμα του φεμινισμού, που προωθείται στα πανεπιστήμια, στα ΜΜΕ, τα social και που τα διάφορα ρεύματά του υιοθετούνται από την πλειοψηφία των φεμινιστικών οργανώσεων, υπηρετεί και εκφράζει τις ανάγκες των γυναικών της αστικής και μεσαίας τάξης. Στη φάση που έχουμε μπει, οι εκπρόσωποι του θα καλεστούν να πάρουν θέση. Θα ταχθούν στο πλευρό των λαών ενάν-

τια στους άδικους πολέμους ή θα ταχθούν στο πλευρό των αστικών τους τάξεων όπως έχουν κάνει και στο παρελθόν;

Η Πατριαρχία ως κοινωνική ανάλυση για τη γυναικεία καταπίεση αφήνει απάντητα τα ζητήματα που προκύπτουν από την ένταση της επίθεσης του κεφαλαίου ιδιαίτερα σε περιόδους παρόξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, σαν και αυτή που ζούμε. Οι εργάτριες και οι φτωχές γυναίκες της Ουκρανίας είναι αυτές που αντικατέστησαν τους άντρες στρατιώτες στα εργοστάσια και τα ορυχεία. Η διάλυση των ανθρωπίνων σχέσεων που στοχεύει στην προετοιμασία των λαών για το μεγάλο μακελειό δεν απαντιέται με το αίτημα για αυστηροποίηση των ποινών όσων βιαιοπραγούν κατά των γυναικών. Η πορνεία σε περιόδους πολέμου και πριν από αυτούς παίρνει θηριώδεις διαστάσεις. Η εκμετάλλευση του γυναικείου σώματος από τα στρατεύματα των κατακτητών ή τους νταβατζήδες στις χώρες υποδοχής προσφύγων δεν μπορούν να απαντηθούν με τις θεωρίες περί σεξεργασίας. Στην Ευρώπη των πολέμων, το ευρωπαϊκό δικαστήριο δεν θα μπορεί πια να παρουσιάζεται ως το μέρος όπου οι γυναίκες θα καταφεύγουν για να βρουν το δικό τους.

Για μας το γυναικείο κίνημα δεν μπορεί πέρα να αναπτυχθεί σαν ιδιαίτερη πλευρά του εργατικού κινήματος, που θα έχει άμεση σύνδεση με τους ταξικούς αγώνες. Σε πλήρη αντιπαράθεση με τις αξίες και τα ιδανικά του καπιτα-

λιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Οι γυναίκες της εργατικής τάξης και του λαού, οι νέες μαθήτριες, φοιτήτριες, εργαζόμενες που παλεύουν για την επιβίωση δεν έχουν κανένα κοινό συμφέρον με τις γυναίκες της αστικής τάξης. Οι νόμοι που επιτρέπουν την απόλυση εγκύων γυναικών και απαγορεύουν τις αμβλώσεις έχουν ψηφιστεί και από γυναίκες. Στην επανεμφάνιση του φασιστικού οχετού, γυναίκες όπως η Λεπέν και η Μελόνι έχουν ηγετικές θέσεις.

Για να μπορέσουν οι γυναίκες να παλέψουν ενάντια στη διπλή καταπίεση που δέχονται στη δουλειά και στο σπίτι τους και στα καθήκοντα της περιόδου απαιτείται η ξεχωριστή πολιτική και οργανωτική συγκρότησή τους στα πλαίσια του επαναστατικού κινήματος. Η πολιτική και ιδεολογική συγκρότηση πάνω στα ιδιαίτερα δικά τους προβλήματα είναι αναγκαία, προκειμένου οι γυναίκες να μπορέσουν να τινάξουν από πάνω τους ιδεοληψίες, φόβους και ανασφάλειες που φορτώνονται από τη στιγμή που γεννιούνται μέσα από τη θρησκεία, την εκπαίδευση, την οικογένεια. Γυναίκες και άντρες διαπαιδωγούνται με αντιδραστικές απόψεις που

τους κρατούν εγκλωβισμένους σε στερεότυπα, που δεν τους επιτρέπουν να ερμηνεύσουν τον κόσμο με τρόπο ταξικό και να αναγνωρίσουν τον εχθρό. Η μόνη περίοδος που αναγνωρίστηκε η ισότητα γυναικών και ανδρών και έγιναν σοβαρά βήματα προς αυτή την κατεύθυνση ήταν η περίοδος των μεγάλων επαναστάσεων και τη σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Σε αυτή την κατεύθυνση πρέπει να ανασυγκροτηθεί το γυναικείο κίνημα και να απαιτήσει από τους άντρες της τάξης να δώσουν μαζί αυτή τη μάχη στο κίνημα και στο σπίτι.

Την 8^η Μάρτη τιμάμε τις γυναίκες της εργατικής τάξης που έδωσαν τη ζωή τους στον αγώνα για το οχτάωρο και ταυτόχρονα δεσμευόμαστε ότι θα συνεχίσουμε τον αγώνα ενάντια στις διακρίσεις και την άνιση μεταχείριση των γυναικών. Στη φετινή 8^η Μάρτη αναδεικνύεται η ανάγκη συμβολής των γυναικών στη συγκρότηση αντιιμπεριαλιστικού αντιπολεμικού κινήματος. Για να μπει φρένο στον μεσαιώνα και τον σκοταδισμό που προωθούνται από το σύστημα και εκβιάζουν τη θέση των γυναικών ακόμα και στη φάση του μη πολέμου.

Η διπλή καταπίεση της γυναίκας βαθαίνει και απλώνεται

Το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται στην ιμπεριαλιστική του φάση, σαπίζει χωρίς να μπορεί να μετεξελιχθεί σε κάτι άλλο, επιτίθεται στην εργατική τάξη και στους λαούς, οξύνει ανισότητες κάθε είδους. Η διπλή καταπίεση της γυναίκας βαθαίνει και απλώνεται. Καταπιέζεται ως εργαζόμενη, ως σύζυγος και μάνα, ως τάξη και ως φύλο, στη δουλειά, στο σπίτι και σε κάθε εκδήλωση της κοινωνικής της ζωής. Οι βιομηχανίες της ομορφιάς, της μόδας, του θεάματος και του σεξ απλώνουν τα πλοκάμια τους σε όλο τον κόσμο και στηρίζονται, ως επί το πλείστον, στην εκμετάλλευση της γυναίκας. Ο ιμπεριαλισμός σακατεύει τους λαούς και χρησιμοποιεί με ποικίλους τρόπους τις γυναίκες θύματά του.

Μέσα σε συνθήκες διάλυσης των εργασιακών σχέσεων, η γυναίκα είναι πρωταθλήτρια στην ελαστική και ανασφαλή εργασία, εξακολουθεί να αμείβεται λιγότερο σε σύγκριση με τον άντρα και να απολύεται πρώτη. Δεν προσλαμβάνεται, αν σχεδιάζει να κάνει παιδιά. Η μητρότητα δεν μπορεί να «δουλέψει» παρά με την προϋπόθεση ότι η γυναίκα θα αποκλείεται από την εργασία, αφού η μητρότητα είναι ο προορισμός της! Οι γυναίκες αναγκάζονται να καταθέτουν τον μισθό τους στους παιδικούς σταθμούς, για να κρατήσουν τη δουλειά τους. Οι χαμηλοί μισθοί έχουν ως αποτέλεσμα να μην μπορεί ένας άνθρωπος να ζήσει μόνος του, να έχει ανάγκη τον άλλο. Η φτώχεια περιορίζει τις επιλογές και αυξάνει τις εξαρτήσεις των ανθρώπων. Η γυναίκα είναι πιο αδύναμη οικονομικά κι αυτό τη δυσκολεύει να πάρει αποφάσεις για τη ζωή της. Πιο δύσκολα θα πάρει απόφαση να ξεφύγει από μια σχέση ή γάμο που δεν την ικανοποιεί ή την κακοποιεί. Υπομένει και αλλοτριώνεται η ίδια.

Μέσα στην οικογένεια μεταφέρεται όλο το κοινωνικό αδιέξοδο. Επηρεάζει και τα δυο φύλα και οξύνει την αντίθεσή τους. Αποτυπώνεται καθαρά στην έξαρση της βίας μέσα της και ιδιαίτερα απέναντι στις γυναίκες. Η κακοποίηση και οι δολοφονίες γυναικών από τους συντρόφους τους είναι καθημερινά φαινόμενα πια. Η διάλυση των ανθρωπίνων σχέσεων και η αλλοτρίωση των ανθρώπων οδηγούν στην κακοποίηση των παιδιών.

Η γυναίκα διατηρεί όλους τους ρόλους που την καταπιέζουν. Ο καπιταλισμός, γενικά οι κοινωνίες της εκμετάλλευσης παράγουν μια οικογένεια που παράγει τον εγωισμό, που με τη σειρά της παράγει το σύστημα. Δεν είναι το λιμάνι της γαλήνης, που θα μας προφυλάξει από την κακία της κοινωνίας. Με τη λέξη οικογένεια, περιγράφουμε την υποταγή της γυναίκας στον άντρα και την απόλυτη εξουσία των γονιών πάνω στα παιδιά τους.

Το σύστημα φέρνει τις λύσεις του. Η κυβέρνηση, η Ευρωπαϊκή Ένωση, επίσημοι θεσμοί των κρατών και των διεθνών οργανισμών έχουν βαλθεί να «λύσουν» με ποσοτώσεις, rapid button, δράσεις για την ισότητα των δύο φύλων, ειδικούς οργανισμούς για την οικογένεια, τη γυναίκα και το παιδί, παρατηρητήρια, εκπαιδευτικά προγράμματα και νομοθετικές ρυθμίσεις. Οι φεμινιστικές οργανώσεις διεκδικούν πιο αυστηρές ποινές και κηρύσσουν πόλεμο στον αντρικό πληθυσμό.

Η απελευθέρωση των γυναικών δεν είναι μόνο υπόθεση των γυναικών. Πρέπει, όμως, πρώτα αυτές να το πιστέψουν, πως μπορούν να αλλάξουν τη ζωή τους. Δεν μπορούν να την αλλάξουν, αν δεν απαλλαγούν από τις προκαταλήψεις χιλιάδων χρόνων, αν δεν αγωνιστούν για να ανατραπεί όλη η κοινωνική αδικία.

Ουκρανία

Τα όπλα σημαδεύουν τη γυναίκα

Στην πόλη Beregovo της Ουκρανίας, η κάμερα κατέγραψε γυναίκες να βοηθούν έναν άνδρα να διαφύγει από υπαλλήλους στρατολογικού γραφείου. Έχουν δει πολλούς νεκρούς και σακατεμένους φαντάρους και αντιδρούν στον πόλεμο. Η κυβέρνηση πιέζει για να καταταγούν κι αυτές. Ως μάχιμη θα πέσει πρώτη. Ως άμαχη πρέπει να επιβιώσει μέσα στη φτώχεια, την εξαθλίωση και να φροντίσει τα παιδιά και τους γέροντες. Οι βιασμοί γυναικών είναι καθημερινό φαινόμενο. Μεγάλο πρόβλημα δημιουργούν οι μαστροποί, που περιφέρονται σε όλη την Ουκρανία και ψαρεύουν όμορφα και νεαρά κορίτσια για να εφοδιάσουν μπουρδέλα, στριπτιζάδικα και μπαρ σε διάφορες χώρες.

Πολλές γυναίκες εργάζονται στις δουλειές που αφήνουν οι άντρες που επιστρατεύονται. Γίνονται εργάτριες εργοστασίων, οδηγοί φορτηγών, οικοδόμοι. Καταργήθηκαν οι νόμοι που απαγόρευαν να εργάζονται σε εργασίες επιβλαβείς για την υγεία τους κι έτσι εκατοντάδες γυναίκες δουλεύουν στα ορυχεία. Η βαριά αυτή δουλειά γίνεται ακόμα πιο δύσκολη και επικίνδυνη λόγω του πολέμου. Οι συχνές διακοπές ρεύματος έχουν αφήσει κατά καιρούς βαθιά κάτω από τη γη εκατοντάδες ανθρώπους.

Όλα αυτά παρουσιάζονται ως πρόοδος, γιατί σπάνε τα στερεότυπα φύλου και το στίγμα γύρω από την ικανότητα των γυναικών να ασκούν σωματική εργασία και να πολεμούν. Η woke θεωρία δικαιολογεί ακόμα και τη φρίκη του πολέμου!

Ιδρυτικό συνέδριο «Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης», από τις θεωρητικές αντιφάσεις έως τα ζητήματα της «εφαρμοσμένης πολιτικής»

Πραγματοποιήθηκε στις 14-16 Φλεβάρη το ιδρυτικό συνέδριο για τη συγκρότηση νέας κομμουνιστικής οργάνωσης, η οποία αποφασίστηκε να πάρει το όνομα «Κομμουνιστική Απελευθέρωση». Προερχόμενη κυρίως από την οργάνωση του NAP, η νέα οργάνωση καταγράφει στις αναλύσεις και τις θέσεις της όλο το βασικό ιδεολογικό-πολιτικό φορτίο του χώρου αυτού.

Πέρα από μία πρώτη αποτίμηση των θέσεων και την κριτική μας σε αυτές, είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι αποτελεί θετικό γεγονός η συγκρότηση μιας κομμουνιστικής οργάνωσης σε επαναστατική κατεύθυνση, όπως η ίδια διακηρύσσει, μέσα στο αντιδραστικό πλαίσιο της εποχής μας, όπου κυριαρχούν από τη μία πλευρά η επίθεση κεφαλαίου-ιμπεριαλισμού στην εργατική τάξη και τους λαούς και από την άλλη ο αντικομμουνισμός σαν επίσημη ιδεολογία του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος. Από εκεί και πέρα, βέβαια, είναι ζητούμενο η επιβεβαίωση ή όχι των αναλύσεων-διακηρύξεων μέσα στη ζωή, τόσο σε θεωρητικό όσο και σε πολιτικό-πρακτικό επίπεδο.

Ένα κρίσιμο ζήτημα για την τοποθέτηση μιας κομμουνιστικής οργάνωσης συνεχίζει να αποτελεί η ανάγνωση-εκτίμηση της παγκόσμιας πραγματικότητας, του χαρακτήρα του συστήματος, των αντιθέσεων που κυριαρχούν σε αυτό.

Ο χώρος του NAP και σήμερα η «Κομμουνιστική Απελευθέρωση» επιμένουν ότι βρισκόμαστε στην εποχή του «ολοκληρωτικού καπιταλισμού», ενός σταδίου του οποίου του ιμπεριαλισμού, ο οποίος ξεπεράστηκε από το καπιταλιστικό σύστημα, παρά τις εκτιμήσεις του Λένιν και του κομμουνιστικού κινήματος ότι ο ιμπεριαλισμός αποτελεί το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού, ένα στάδιο που «σαπίζει» σαν σύστημα τόσο οικονομικά όσο και πολιτικά και ακριβώς για αυτό τον λόγο είναι η περίοδος που θα ξεσπάσουν οι προλεταριακές επαναστάσεις για να το ανατρέψουν συνολικά. Τα παραπάνω δεν είναι για «λεπτομέρεια», μια κριτική για το «φύλο των αγγέλων», αλλά μια ουσιαστική συζήτηση-αντιπαράθεση για τον χαρακτήρα της εποχής μας.

Εδώ αξίζει να σημειώσουμε ότι στα κείμενα των θέσεων και της εισήγησης στο συνέδριο, ο «ολοκληρωτικός καπιταλισμός» είναι πλέον στο πιο ώριμο στάδιό του, παράγει εκρηκτικές αντιθέσεις και δημιουργεί συνθήκες άμεσου επαναστατικού αγώνα. Θα λέγαμε ότι η πραγματικότητα ανάγκασε σε προσαρμογή τις εκτιμήσεις περί «ολοκληρωτικού καπιταλισμού», καθώς έτσι όπως εξελίσσονταν, σαν θεωρητική τοποθέτηση, πολύ εύκολα μπορούσε να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι το καπιταλιστικό σύστημα μπορεί να αναπτύσσεται συνεχώς σε όλο και ανώτερες μορφές, να ξεπερνάει τις αντιθέσεις του και να... αναζητείται ο «νεκροθάφτης» του.

Τόσο στις θέσεις όσο και στην εισήγηση στο συνέδριο αναφέρεται ότι «στην καρδιά του ολοκληρωτικού καπιταλισμού είναι η ανώτερη εκμετάλλευση», στοιχείο που εξηγεί και τον χαρακτήρα των εκρηκτικών αντιθέσεων της εποχής μας. Ταυτόχρονα διαπιστώνει ότι «Ο πόλεμος έρχεται με ένταση στο προσκήνιο. Στους φονικούς πολέμους του κεφαλαίου, από την Ουκρανία ως τη μαρτυρική Παλαιστίνη, εμφανίζονται όλα τα απαίσια χαρακτηριστικά των πολέμων της εποχής του ιμπεριαλισμού, μαζί με την υπερ-ανάπτυξη άλλων ποιοτικών πλευρών της εποχής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, όπως η οργανικότερη σύμφυση με τους οικονομικούς πολέμους, ο νέος πυρηνικός κίνδυνος, η ενσωμάτωση της τεχνητής νοημοσύνης, ο πόλεμος των πληροφοριών, ο δορυφορικός διαστημικός πόλεμος και άλλα». Τόσο η «ανώτερη εκμετάλλευση» όσο και «η οργανικότερη σύμφυση με τους οικονομικούς πολέμους» δεν απαντούν, αλλά δημιουργούν σύγχυση για «τις ποιοτικές πλευρές της εποχής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού», καθώς όλα τα παραπάνω δεν περιγράφουν τίποτα άλλο από την εποχή που ζούμε. Το ιμπεριαλιστικό σύστημα εδώ και δεκαετίες (από τις αρχές του 1980) σε Δύση αλλά και Ανατολή έχει εξαπολύσει μία στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση στην εργατική τάξη και τους λαούς, με στόχο τη μετατροπή της σε απλό εργαλείο της παραγωγικής διαδικασίας χωρίς δικαιώματα και κατακτήσεις, ταξικά και πολιτικά αποσυγκροτημένη. Ιδιαίτερα μετά την παγκόσμια οικονομική κρίση του

2008, η δομική κρίση του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος συμπλέκεται με τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό για παγκόσμια κυριαρχία-ηγεμονία σε ένα «κουβάρι» αλληλοτροφοδοτούμενων αντιθέσεων, που οδηγεί την ανθρωπότητα σε μια παγκόσμια πολεμική σύγκρουση.

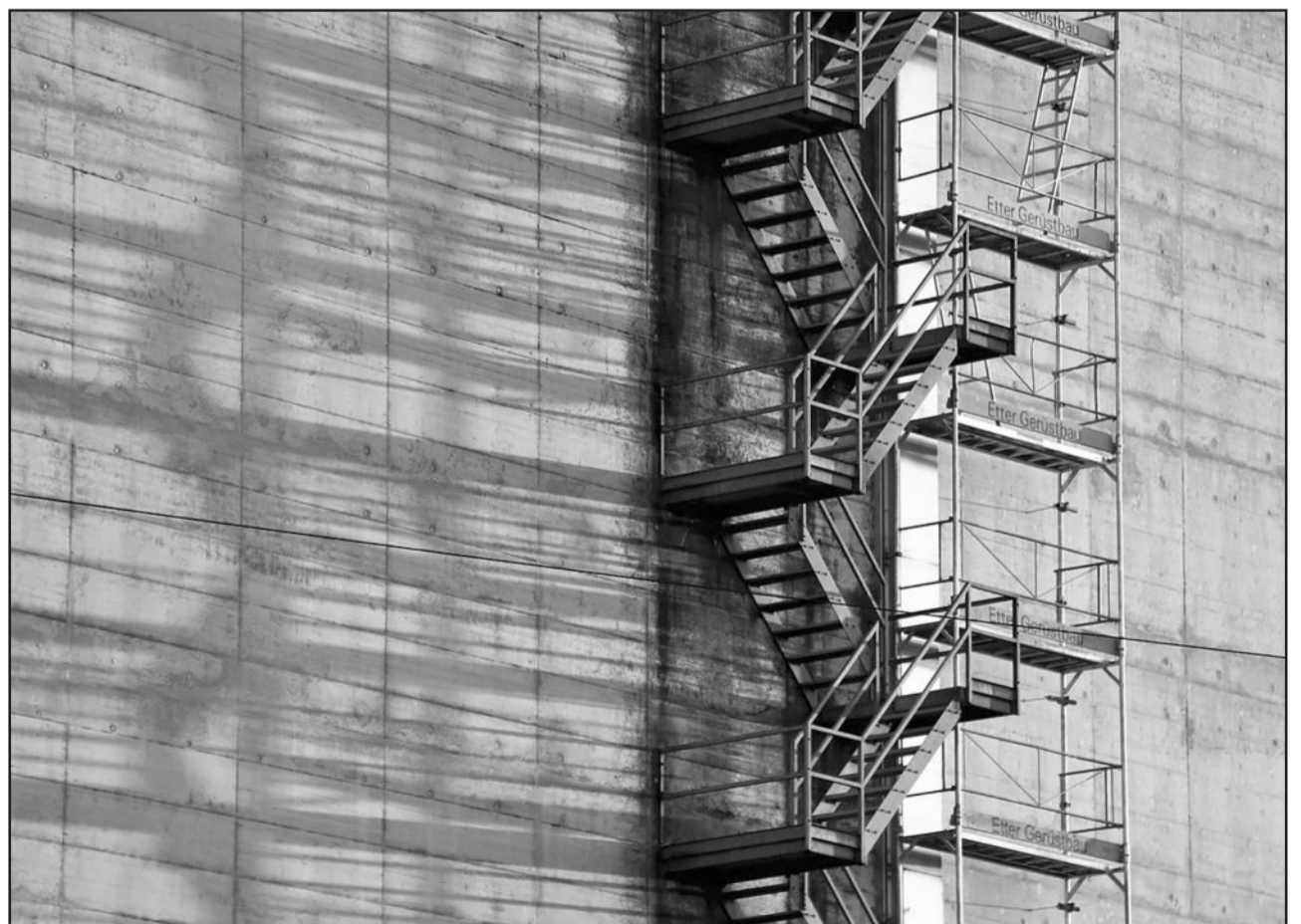
Αυτή η σύγχυση είναι που διαμορφώνει και λαθεμένες τοποθετήσεις στις σημερινές εξελίξεις, όπως ότι «Η λυσσώδης προσπάθεια των ΗΠΑ να διατηρήσουν την κυριαρχία, απέναντι στην ανοδική πορεία της Κίνας, είναι ο κορυφαίος παράγοντας αστάθειας και απειλής για την ειρήνη», ενώ για τις εξελίξεις στην Ουκρανία και τις «ειρηνευτικές» συνομιλίες ΗΠΑ-Ρωσίας βλέπει μία «νέα Γιάλτα», ένα μοίρασμα ανάμεσά τους. Ελπίζουμε οι σύντροφοι της «Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης» να πάρουν πίσω αυτόν τον ανιστόρητο και αντικομμουνιστικό χαρακτηρισμό περί «νέας Γιάλτας», όπως τον διατύπωσε σε άρθρο του ο Π. Μαυροειδής στην *rantiera* στις 13/2 και να μείνουμε στα περί «μοιράσματος». Εάν ο «κορυφαίος παράγοντας αστάθειας και απειλής για την ειρήνη» είναι ο ανταγωνισμός ΗΠΑ-Κίνας, που δεν έχουν, έως τα τώρα, ανοιχτό πολεμικό μέτωπο, ενώ στο πραγματικό πολεμικό μέτωπο τα πράγματα οδηγούνται σε συμφωνίες για το «μοίρασμα των οικοπέδων» μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας, τότε η εκτίμηση ότι ο «πόλεμος έρχεται με ένταση στο προσκήνιο» είναι απλώς μία αναγκαστική παραδοχή της πραγματικότητας, που ό,τι και να κάνεις, δεν μπορείς να την παραγράψεις. Αλλά αυτή η σύγχυση δεν παράγει κατεύθυνση ανάπτυξης αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, όσο και αν λέγεται στα λόγια και στις διακηρύξεις, γιατί οι διατυπώσεις και οι εκτιμήσεις περί «νέας Γιάλτας» και «μοιράσματος» στην αντίθετη κατεύθυνση οδηγούν το κίνημα.

Με έναν ανάλογο τρόπο κινούνται οι θέσεις του συνεδρίου για τον χαρακτήρα του ντόπιου καπιταλιστικού σχηματισμού, ο οποίος βρίσκεται και αυτός στο ώριμο στάδιο του «ολοκληρωτικού καπιταλισμού», με «απόλυτη επικράτηση/ηγεμονική θέση των Πολυεθνικών Πολυκλαδικών Μονοπωλίων σε όλους τους κλάδους της ελληνικής οικονομίας». Δηλαδή για να συνεννοούμαστε, η Ελλάδα ξεπέρασε το ιμπεριαλιστικό της επίπεδο (τρέμε ΚΚΕ) και βρίσκεται σε ανώτερο επίπεδο καπιταλιστικής συγκρότησης. Αλλά επειδή η πραγματικότητα δεν σηκώνει τέτοια «αστεία», διαβάσαμε ταυτόχρονα: «η Ελλάδα τείνει να μετατραπεί σε μία ειδική οικονομική ζώνη της ΕΕ» που όμως «βαραίνουν στη διαμόρφωση της κατάστασης και τα διαχρονικά προβλήματα του ελληνικού καπιταλισμού», με μοναδική αναφορά στο

δημόσιο χρέος και όχι σε άλλες πλευρές αυτών των «διαχρονικών προβλημάτων», όπως η αποβιομηχάνιση, το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, η αγροτοδιατροφική εξάρτηση. Και παράλληλα διαβάζουμε ότι «η ελληνική αστική τάξη στοχεύει στην κάλυψη του χαμένου εδάφους της προηγούμενης περιόδου, μέσα από τη γεωπολιτική της αναβάθμιση, με βαθύτερη πρόσδεση σε NATO-Η.Π.Α. προκειμένου να παίξει ρόλο ρυθμιστή στην ευρύτερη περιοχή».

Είναι φανερό ότι η προσπάθεια να στηριχτεί η εκτίμηση περί «ώριμου ολοκληρωτικού καπιταλισμού» για την Ελλάδα χωρίς κανένα ίχνος οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής εξάρτησης από τους ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-NATO-ΕΕ οδηγεί σε ακροβασίες, καθώς η πραγματικότητα βοά. Και οι εκτιμήσεις αυτές διαμορφώνουν και ένα αντίστοιχο πλαίσιο διεκδικήσεων και στόχων πάλης σε τακτικό επίπεδο, που από την μία δεν «αποτελούν κάποιο κυβερνητικό πρόγραμμα» αλλά από την άλλη «άμεσα μπορεί να εκφραστεί στο μερικό αίτημα για κατάργηση κάθε ατομικής ιδιοκτησίας στα κοινωνικά αγαθά, στην Παιδεία και Υγεία, στις μεταφορές». Όπως επίσης μπορεί να «Διεκδικεί την έξοδο από την ΕΕ και το NATO και τη διαγραφή του κρατικού χρέους, με στόχο την κατάλυση του διεθνούς καπιταλιστικού πλέγματος, ως αναγκαίο βήμα για την οικοδόμηση μιας νέας εργατικής διεθνοποίησης και για την αποτροπή των πολέμων». Αλλά επειδή τα παραπάνω έχουν διαψευστεί από τις εξελίξεις στη χώρα τα τελευταία 15 χρόνια, έρχεται και η εκτίμηση ότι αυτοί οι στόχοι «είναι «ανέφικτοι» συνολικά εντός των ορίων του καπιταλισμού, διότι μπορούν να υλοποιηθούν στο σύνολό τους μόνο από την εργατική εξουσία-δημοκρατία» για να... τακτοποιήσουν τα πράγματα.

Στις θέσεις για την ίδρυση της «Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης» υπάρχει ένα μεγάλο κεφάλαιο που αφορά την αποτίμηση του κομμουνιστικού κινήματος, την παλιννόρθωση του καπιταλισμού σε ΕΣΣΔ, Κίνα και τις άλλες χώρες, τον χαρακτήρα της επαναστατικής ανατροπής στη χώρα μας, το κομμουνιστικό πρόγραμμα της εποχής μας, για το επαναστατικό υποκείμενο και την εργατική τάξη. Ζητήματα σοβαρά και κρίσιμα, τα οποία απαιτούν κριτική αντιπαράθεση αλλά και συζήτηση σε πολύ μεγαλύτερο εύρος. Ένα σημείο, όμως, έχει ιδιαίτερη σημασία να αναφερθεί: «Πρέπει να είναι σαφές ότι Επανάσταση σε μια μόνο χώρα μπορεί να υπάρξει, αλλά ακόμα και η κατώτερη βαθμίδα του κομμουνισμού, ο σοσιαλισμός, όχι». Σύντροφοι, με μια τέτοια εκτίμηση δεν πάμε πουθενά, γιατί να κάνουμε Επανάσταση αν δεν μπορούμε να οικοδομήσουμε Σοσιαλισμό;

13-15/2/1945

80 χρόνια από το βομβαρδισμό της Δρέσδης Έγκλημα πολέμου με σαφείς σκοπιμότητες

Στις αρχές του 1945, λίγους μήνες πριν από τη λήξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, μια σειρά γερμανικών πόλεων βομβαρδίστηκαν σφοδρά από την αμερικανική και την αγγλική αεροπορία. Στις περισσότερες περιπτώσεις αποσκοπούσαν στην αποδυνάμωση της Γερμανίας και την επίσπευση της παράδοσής της. Όμως, οι απώλειες αμάχων που προκλήθηκαν καθώς και οι καταστροφές μνημείων ανεκτίμητης πολιτιστικής κληρονομιάς εξακολουθούν να αποτελούν ακόμα και σήμερα αντικείμενο συζήτησης. Η Δρέσδη ήταν η πιο τραγική περίπτωση, αφού καταστράφηκε σχεδόν όλη η πόλη και σκοτώθηκαν δεκάδες χιλιάδες άμαχοι.

Ο βομβαρδισμός

Η Δρέσδη, η «Φλωρεντία του Έλβα» όπως την αποκαλούσαν την εποχή εκείνη, ήταν μια πόλη απaráμιλλης ομορφιάς, με μακραίωνη ιστορία και ανεκτίμητους πολιτιστικούς θησαυρούς. Χτισμένη κοντά στα σημερινά σύνορα με την Πολωνία, σε όλη τη διάρκεια του πολέμου μέχρι το Φλεβάρη του 1945 δεν υπέστη καταστροφές. Αυτός ήταν και ο λόγος που εκατοντάδες χιλιάδες Γερμανοί κατέφυγαν σε αυτήν όταν πλησίαζε το τέλος του πολέμου, με τη σιγουριά ότι θα ήταν ασφαλείς.

Τη νύχτα της 13ης Φεβρουαρίου 1945 περισσότερα από 1.400 βρετανικά και αμερικανικά αεροπλάνα έριξαν στη Δρέσδη πάνω από 6.000 τόνους εκρηκτικών. Η πόλη κυριολεκτικά ισοπεδώθηκε. 9 στα 10 κτήρια καταστράφηκαν. Σπίτια, σχολεία, μουσεία, εκκλησίες, γέφυρες και άλλες κρατικές υποδομές αφανίστηκαν. Αναγεννησιακά και μπαρόκ μνημεία που κατασκευάστηκαν από τον 15ο ως τον 18ο αιώνα καταστράφηκαν ολοσχερώς. Το χειρότερο όμως πλήγμα αφορά τους ανθρώπους της. Οι βόμβες που έριξαν οι Αγγλοαμερικανοί ήταν εμπρηστικές και βόμβες φωσφόρου, οι οποίες κατέκαψαν τα πάντα. Εκτιμάται ότι το λιγότερο 35.000 άμαχοι έχασαν τη ζωή τους με τον πιο τραγικό τρόπο στις δύο μέρες που κράτησαν οι βομβαρδισμοί, ενώ άλλοι υπολογίζουν τον αριθμό των νεκρών στο τετραπλάσιο. Πολλοί από αυτούς βρήκαν ασφυκτικό θάνατο ή αποτεφρώθηκαν από τις τεράστιες θερμοκρασίες που αναπτύχθηκαν σε μια έκταση πολλών τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Οι επιζώντες κατέθεσαν μαρτυρίες ότι έζησαν τον απόλυτο εφιάλτη. Όλη η πόλη βομβαρδιζόταν, ο αέρας ήταν καυτός και δεν μπορούσαν να ανασάνουν. Απανθρακωμένα και ακρωτηριασμένα πτώματα κείτονταν παντού στην κατεστραμμένη πόλη. Ένα τυφλό, μαζικό έγκλημα γράφτηκε στις μαύρες σελίδες της ιστορίας των Δυτικών, για το οποίο όχι μόνο δεν λογοδότησε κανείς, αλλά επιχείρησαν να το παρουσιάσουν τα επόμενα χρόνια ως αναγκαίο για να τερματιστεί γρηγορότερα ο πόλεμος. Κάτι αντίστοιχο έγινε ένα μήνα αργότερα με τον βομβαρδισμό του Τόκιο και ολοκληρώθηκε με τον πυρηνικό όλεθρο στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου.

Η παραχάραξη της ιστορίας

Οι δικαιολογίες που πρόβαλαν οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί για το φριχτό έγκλημα ήταν πολλές. Ισχυρίστηκαν ότι ο βομβαρδισμός ήταν απαραίτητος ώστε να αναγκαστεί η Γερμανία να συνθηκολογήσει πιο γρήγορα. Όμως, ακόμα και δυτικοί συγγραφείς καταρρίπτουν αυτό τον ισχυρισμό, λέγοντας ότι η Δρέσδη δεν είχε σχεδόν καμιά στρατιωτική δομή και υπήρχαν ελάχιστες βιομηχανικές μονάδες χωρίς ιδιαίτερη σημασία για την πορεία του πολέμου.

Μια άλλη εξήγηση που έδωσαν για τη βαρβαρότητα που διέπραξαν ήταν ότι ο βομβαρδισμός έγινε ύστερα από απαίτηση των Σοβιετικών και υποτιθέμενη συμφωνία τους. Έτσι, έριχναν την ευθύνη για το έγκλημά τους στον Στάλιν ο οποίος ζητούσε να προβούν οι Δυτικοί σε στρατιωτικές επιχειρήσεις μέσα στο έδαφος της Γερμανίας ώστε να συνθηκολογήσει η χώρα γρηγορότερα. Όμως, πουθενά δεν υπήρξε τέτοιου είδους απαίτηση από τους Σοβιετικούς για καταστροφή πόλεων και δολοφονίες αμάχων. Σε καμιά από τις διασκέψεις που προηγήθηκαν (Καζαμπλάνκα, Τεχεράνη, Γιάλτα) δεν υπήρξε τέτοια απόφαση. Μάλιστα, στην Καζαμπλάνκα (Ιανουάριος 1943), όπου πάρθηκε για πρώτη φορά απόφαση για στρατιωτικές επιθέσεις στο γερμανικό έδαφος, ο Στάλιν ήταν απών, η απόφαση πάρθηκε από τους Τσόρτσιλ και Ρούσβελτ και αναφερόταν μόνο σε επιθέσεις σε στρατιωτικούς στόχους και βιομηχανικές εγκαταστάσεις. «Η οδηγία της Κοινής Επιτροπής των αρχηγών των επιτελείων» στις 21 Ιανουαρίου που

στάλθηκε στον αρχηγό της βομβαρδιστικής αεροπορίας έλεγε: «Βασικός σκοπός είναι η προοδευτικά αυξανόμενη καταστροφή και εξάρθρωση του πολεμικού, βιομηχανικού και οικονομικού συστήματος της Γερμανίας και η υπονόμευση του ηθικού του γερμανικού λαού σε βαθμό που να εξασθενήσει ως την εκμείωση η ικανότητά του για ένοπλη αντίσταση». Βασικοί στόχοι των στρατηγικών βομβαρδισμών κατά σειρά σπουδαιότητας και κατά σειρά καταστροφής σημειώνονταν στην οδηγία: «ναυπηγεία όπου κατασκευάζονταν και συναρμολογούνταν υποβρύχια, εργοστάσια παραγωγής αεροπλάνων, σύστημα μεταφορών, διυλιστήρια πετρελαίου και εργοστάσια παραγωγής συνθετικών καυσίμων και, τέλος, στόχοι της πολεμικής βιομηχανίας του αντιπάλου» (Παγκόσμια Ιστορία σελ. 647-648).

Είναι χαρακτηριστική και η δήλωση του Ρούσβελτ μετά την Καζαμπλάνκα: «Με την ασυμβίβαστη πολιτική μας δεν σκοπεύουμε να βλάψουμε τους απλούς ανθρώπους των κρατών του Άξονα. Σκοπεύουμε να επιβάλουμε την τιμωρία που αρμόζει στους ένοχους, βάρβαρους ηγέτες τους» (ιστοσελίδα «Μηχανή του χρόνου»).

Άλλωστε και στη Διάσκεψη της Τεχεράνης (τέλη 1943) υπήρξε μια αντίστοιχη απόφαση: «Καμία δύναμη στον κόσμο δεν μπορεί να μας εμποδίσει να καταστρέψουμε τις γερμανικές στρατιές από ξηράς, τα U-boote από θαλάσσης και τα πολεμικά εργοστάσια από αέρος. Η επίθεσή μας θα είναι αμείλικτη και επαυξανόμενη» (Wikipedia). Πουθενά δεν γινόταν λόγος για μαζική επίθεση κατά αμάχων.

Αντίστοιχες ήταν και οι αποφάσεις στη Γιάλτα, στη διάσκεψη που πραγματοποιήθηκε λίγες μέρες πριν από τον βομβαρδισμό της Δρέσδης. Συντριβή της Βέρμαχτ άλλα όχι εξόντωση του γερμανικού λαού.

Η πραγματικότητα

Στην πράξη, όμως, οι βομβαρδισμοί των Δυτικών -όχι μόνο στη Δρέσδη αλλά και σε άλλες πόλεις, όπως το Αμβούργο κ.ά.- κατέστρεψαν το μεγαλύτερο μέρος του αστικού ιστού, εξοντώνοντας τον πληθυσμό.

Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι υπήρχαν πολλές βιομηχανικές μονάδες μέσα στο έδαφος της Γερμανίας που ήταν αμερικανικών, αγγλικών και γαλλικών

συμφερόντων. Είχαν ιδρυθεί πριν από την έναρξη του πολέμου στην προσπάθεια των Δυτικών να ενισχύσουν τον Χίτλερ απέναντι στη Σοβιετική Ένωση. Αυτές δεν χτυπήθηκαν από τους βομβαρδισμούς.

Επίσης, η άμυνα των Γερμανών απέναντι στους Δυτικούς ήταν μειωμένη, σε αντίθεση με τη σθεναρή και λυσσαλέα αντίσταση που πρόβαλαν στο ανατολικό κομμάτι όπου γινόταν η επέλαση του Κόκκινου Στρατού. Ήταν σαφές ότι ο Χίτλερ ακόμα και τον τελευταίο χρόνο του πολέμου, όταν φαινόταν ξεκάθαρα ότι η Γερμανία θα ηττηθεί, έκανε προσπάθειες για αλλαγή των συμμαχιών, με στόχο τη Σοβιετική Ένωση.

Μερικά χρόνια αργότερα, όταν πλέον είχε ήδη ξεκινήσει ο Ψυχρός Πόλεμος, ο Τσόρτσιλ παραδέχτηκε ότι το τελευταίο διάστημα του Β' Παγκόσμιου Πολέμου πριν από τη συνθηκολόγηση της Γερμανίας ο κίνδυνος ήταν η Σοβιετική Ένωση και έπρεπε να δημιουργηθεί μέτωπο όσο γίνεται πιο ανατολικά, ώστε να ανακόψει την πορεία του Κόκκινου Στρατού προς το Βερολίνο. Ο βομβαρδισμός της Δρέσδης, μιας πόλης που βρισκόταν πολύ ανατολικότερα του Βερολίνου, σχεδόν κοντά στα πολωνικά σύνορα και χωρίς ουσιαστική στρατιωτική δύναμη για να αντισταθεί, ήταν σίγουρα μέσα στο πλαίσιο αυτού του στόχου. Άλλωστε, όταν έγινε ο βομβαρδισμός, η 1η Ουκρανική Στρατιά του Κόκκινου Στρατού βρισκόταν λίγα χιλιόμετρα έξω από τη Δρέσδη. Ο βομβαρδισμός της το μόνο που θα έκανε ήταν να καθυστερήσει την επέλασή του αφού κατέστρεψε δρόμους και γέφυρες. Εκείνο το διάστημα ήταν ολοφάνερο ότι γινόταν ένας «αγώνας ταχύτητας» των Δυτικών να φτάσουν πρώτοι στο Βερολίνο, ώστε να έχουν καθοριστικό ρόλο στο μεταπολεμικό σκηνικό και να υποβαθμίσουν αυτόν της Σοβιετικής Ένωσης.

Ο βομβαρδισμός της Δρέσδης ήταν ένα από τα πιο ειδικά εγκλήματα των ιμπεριαλιστών για το οποίο δεν λογοδότησε κανείς τους ποτέ. Και φυσικά, δεν ήταν το μόνο. Η πρόσφατη ιστορία έχει να επιδείξει πολλά παρόμοια εγκλήματα. Άξιοι συνεχιστές των Γερμανών Ναζί που ισοπέδωσαν την Γκερνίκα το 1937 στον ισπανικό εμφύλιο, προχώρησαν σε μια σειρά αντίστοιχα μαζικά εγκλήματα κατά αμάχων και την καταστροφή ολόκληρων πόλεων. Πέρα από τις γερμανικές πόλεις που δέχτηκαν αεροπορικές επιθέσεις λίγο πριν από τη λήξη του ΒΠΠ, τα επόμενα χρόνια η δολοφονική δράση των ιμπεριαλιστών επεκτάθηκε σε όλο τον κόσμο.

Η Ιαπωνία (Τόκιο, Χιροσίμα και Ναγκασάκι) αλλά και αργότερα η Κορέα (η Πιονγκγιάνγκ καταστράφηκε σχεδόν όλη), το Βιετνάμ (Ανόι, Χαϊφόνγκ, χωριά της υπαίθρου με ναβάλμ και τον πορτοκαλί παράγοντα), η Καμπότζη, το Λάος, αλλά και πιο πρόσφατα το Ιράκ (η Βαγδάτη και η Φαλούτζα υπέστησαν τεράστια καταστροφή), το Αφγανιστάν, η Συρία, ο Λίβανος, η Γιουγκοσλαβία είναι τα πιο πρόσφατα παραδείγματα όπου εκατοντάδες χιλιάδες άμαχοι πλήρωσαν ακριβά την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα. Και βέβαια, η ισοπέδωση της Γάζας και η εξελισσόμενη γενοκτονία των Παλαιστινίων που ζούμε στις μέρες μας αποδεικνύουν ότι βρισκόμαστε στα πρόθυρα νέων μαζικών εγκλημάτων κατά των λαών.

σχολία

Πίστη

Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, έδωσε στην υπουργό Δικαιοσύνης, Πάμ Μπόντι, εντολή να προχωρήσει στη δημιουργία ενός «Γραφείου Πίστης» στον Λευκό Οίκο. Της ζήτησε επίσης να συγκροτήσει και να ηγηθεί μιας ειδικής ομάδας για την εξάλειψη «της προκατάληψης κατά των Χριστιανών εντός της ομοσπονδιακής κυβέρνησης». Σταυροφόροι.

Εκκένωση I

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ, σύμφωνα με το σχέδιό του για εκκένωση της Λωρίδας της Γάζας από τον λαό της Παλαιστίνης, δήλωσε πως θα χτιστούν καλύτερα σπίτια για τους Παλαιστίνιους σε άλλη περιοχή, «λίγο πιο μακριά». Στη Γροιλανδία.

Εκκένωση II

Σε απόσπασμα συνέντευξης στο Fox News, ο Τραμπ ρωτήθηκε αν οι Παλαιστίνιοι θα διατηρούσαν «το δικαίωμα της επιστροφής» στον κατεστραμμένο από τον πόλεμο, θύλακα. Και απάντησε: «Όχι, δεν θα το είχαν, επειδή θα έχουν πολύ καλύτερα καταλύματα». Ιγκλού.

Συγκοινωνίες

Την έναρξη ενός πιλοτικού προγράμματος «αστυνόμησης των συγκοινωνιών» στην περιοχή της Δυτικής Αθήνας, με τη σταθερή τοποθέτηση 130 αστυνομικών μέσα σε λεωφορεία του ΟΑΣΑ και τρένα του προαστιακού από την ώρα έναρξης της βάρδιας έως και την ώρα λήξης, ανακοίνωσε ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Μιχάλης Χρυσοχοϊδής. Κλούβες.

Πραγματογνώμονες

Σοβαρά ερωτήματα εγείρονται από την απόφαση του εφέτη ανακριτή Λάρισας να αναθέσει το έργο ελέγχου της γνησιότητας των τελευταίων βίντεο από το έγκλημα των Τεμπών, στους δύο δικαστικούς πραγματογνώμονες Απόστολο Βασιλάκο και Σταύρο Μπατζόπουλο, καθώς οι συγκεκριμένοι πραγματογνώμονες έχουν ήδη αποφανθεί ότι η έκρηξη οφείλεται στα έλαια σιλικόνης. Ίχνη τους βρέθηκαν στον κάδο ανακύκλωσης της εταιρείας.

Εκκένωση III

Οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν ότι ενέκριναν την πώληση βομβών, συναφών ειδών και πυραύλων, συνολικής αξίας 7,4 δισεκατομμυρίων δολαρίων, στις ένοπλες δυνάμεις του Ισραήλ. Υλικά ανοικοδόμησης.

Εξουσιοδότηση

Ερωτηθείς ο Τραμπ με ποια εξουσιοδότηση οι ΗΠΑ θα καταλάβουν τη Γάζα, απάντησε «με την εξουσιοδότηση των ΗΠΑ». Το ίδιο απάντησε και ο Νετανιάχου.

Επιβίωση

Η Ουκρανία έχει μικρές πιθανότητες επιβίωσης στον πόλεμο με τη Ρωσία χωρίς την υποστήριξη των ΗΠΑ, δήλωσε ο Ουκρανός πρόεδρος, Βολοντίμιρ Ζελένσκι, σε συνέντευξη που παραχώρησε στην εκπομπή του αμερικανικού δικτύου NBC. Όσο μικρές ήταν και η έναρξη του πολέμου χωρίς τις ΗΠΑ.

Απαγορεύσεις

Η αστυνομική διεύθυνση της Θεσσαλονίκης ανακοίνωσε πως απαγορεύονται οι συναθροίσεις και συγκεντρώσεις των αγροτών, επειδή υπάρχει κίνδυνος διάπραξης σοβαρών εγκλημάτων και απειλής κατά της πολιτειακής εξουσίας. Το δρεπάνι.

Τα «real estate» σχέδια πολέμου του ιμπεριαλισμού

Πόσο κοστίζει μια χώρα μαζί με τους κατοίκους της; Ερώτηση ανατριχιαστική. Ωστόσο, στην εποχή των... προπολεμικών ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και προσαρτήσεων, την ερώτηση δέχτηκε έως και ο Καναδάς, τον οποίο ο Τραμπ ορέγεται ως 51η πολιτεία των ΗΠΑ! Κι αν ο Καναδάς αποτελεί οικόπεδο σχεδόν απλησίαστο για τον «μεσίτη» Τράμπ, με φως, νερό, τηλέφωνο, τα «real estate» σχέδια πολέμου του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στη διαλυμένη Ουκρανία και την ισοπεδωμένη Γάζα μπορούν να τινάξουν τον πλανήτη στον αέρα.

Στην περίπτωση της διαλυμένης από τον πόλεμο Ουκρανίας, έναν πόλεμο που χρηματοδοτήσε και καθοδήγησε η Δύση και, κυρίως, οι ΗΠΑ, τα «σχέδια ειρήνευσης» της κυβέρνησης Τραμπ είναι στην πραγματικότητα σχέδια συνέχισης του πολέμου. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ διεκδικεί τουλάχιστον τις μισές από τις λεγόμενες σπάνιες γαίες στην Ουκρανία, σε αντάλλαγμα για προηγούμενη και μελλοντική στρατιωτική βοήθεια. Η προσφορά παραδόθηκε προσωπικά στον... νοϊκάρη της Ουκρανίας Ζελένσκι, που αναμένει την έξωσή του από το «διαμέρισμα».

Σύμφωνα με το προσχέδιο προκαταρκτικής σύμβασης των Αμερικανών «προστατών της Ουκρανίας», που διέρρευσε «εμπιστευτικά» και «ανώνυμα» σε αμερικανικά και διεθνή μέσα, η οικονομική αξία της Ουκρανίας υπολογίζεται στα 500 δισ. δολάρια. Συμπεριλαμβάνονται έξοδα αποζημίωσης 300 δισ. δολαρίων, που ισχυρίζεται η Ουάσιγκτον ότι ξόδεψε «υπέρ ελευθερίας και δημοκρατίας» στην Ουκρανία, συν τα έξοδα... μετακίνησης μέσω ΕΕ. Με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές να μην εισπράττουν ούτε... τα τέλη κυκλοφορίας και σε αναζήτηση με σχέδια αποστολής στρατευμάτων στην Ουκρανία (δύναμη «αποτροπής» 30.000 στρατιωτών) και ενίσχυσής της με 6 δισ. ευρώ. Βέβαια, το «οικόπεδο Ουκρανία» δεν έχει, εξ ορισμού, κανέναν ουσιαστικό ρόλο στις «συνομιλίες ειρήνευσης στην Ουκρανία», κατά τη συνήθη πρακτική των ιμπεριαλιστών.

Σύμφωνα με τα όσα αναφέρονται, οι ΗΠΑ θα λαμβάνουν 50% των εσόδων της Ουκρανίας από την εξόρυξη των πόρων της και 50% της αξίας

όλων των νέων αδειών σε τρίτους για τη μελλοντική αξιοποίηση των πόρων, ενώ θα παρέχεται «δέσμευση εσόδων» υπέρ των ΗΠΑ. Διεκδικούν, δηλαδή, τον έλεγχο των κρίσιμων ορυκτών της χώρας, των πόρων πετρελαίου και φυσικού αερίου (που, ωστόσο, βρίσκονται, κυρίως, στα κατελημμένα από τη Ρωσία ανατολικά εδάφη) καθώς και έλεγχο των λιμανιών και των υποδομών της χώρας. Μάλιστα, όπως τονίζεται, οι απαιτήσεις του Τραμπ αντιστοιχούν «σε μερίδιο του ουκρανικού ΑΕΠ υψηλότερο από τις αποζημιώσεις της Γερμανίας για τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο»!

Δεν πρόκειται, φυσικά, για μια... φτηνή συζήτηση για τα λεφτά. Μια συζήτηση που θα φάνταζε τραγικά αστεία, αφού επιδιώκεται να κερδηθούν με «συμβόλαια» όσα χάθηκαν και κέρδισε με πόλεμο η Ρωσία. Οι ΗΠΑ συνεχίζουν να διεκδικούν την πολιτική και οικονομική προσάρτηση και αποικιοποίηση της Ουκρανίας, στο πλαίσιο της περικύκλωσης της Ρωσίας για την παγκόσμια κυριαρχία. Και σε αυτά τα σχέδια, η μαφιόζικη ολιγαρχία της Ουκρανίας παρουσιάζεται πρόθυμη, «καλό παιδί» και με τη «σωστή πλευρά της ιστορίας» (όλα γνωστά και εδώ), με ή χωρίς Ζελένσκι ή Μητσοτάκη. Αποδεικνύοντας περίτρανα ότι όχι μόνο οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστατές, αλλά κινδυνεύουν από αυτούς και τους υποτακτικούς τους.

Από την άλλη, η «προσφορά» των ΗΠΑ για τη Γάζα συμπυκνώνει όλη την περιφρόνηση και τον κυνισμό του ιμπεριαλισμού απέναντι στους λαούς, που αντιμετωπίζονται χειρότερα και από κοπάδια. Αφού ισοπέδωσαν τη Γάζα και μακέλεψαν τον λαό της, τώρα μιλούν για «βιώσιμη Ριβιέρα της Μέσης Ανατολής», χωρίς τους Παλαιστίνιους.

Το σχέδιο «ιμπεριαλιστικού νοικοκυρέματος» της Λωρίδας της Γάζας επαναφέρει τους στρατηγικούς για τις ΗΠΑ στόχους που προέβλεπαν οι «συμφωνίες του Αβραάμ», στο σημερινό ισοπεδωμένο τοπίο της «επαγγελίας». Αφορά στον μεγάλο εμπορευματικό και ενεργειακό διάδρομο από την Ινδία μέχρι την Ευρώπη, μέσω Σαουδικής Αραβίας, Ισραήλ, Κύπρου, Ελλάδας και Ιταλίας (ο μεγαλύτερος εμπορικός διάδρομος που

έχει δημιουργηθεί ποτέ στην ιστορία), με στόχο να διεμβολίσει τον ανταγωνιστικό κινέζικο «δρόμο του μεταξιδιού». Αυτός ο στόχος, ωστόσο, υπονομεύεται από την ίδια τη φύση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, που υποδαυλίζουν και δημιουργούν συνεχώς αστάθειες και συγκρούσεις στην περιοχή, αλλά και σε όλη τη διαδρομή του «εμπορικού διαδρόμου».

Για τους Παλαιστίνιους, ο Ντόναλντ Τραμπ ανέφερε πως πριν «παραδοθεί» η Γάζα στις ΗΠΑ (δείχνοντας, ταυτόχρονα, την αδυναμία και ήττα του Ισραήλ να νικήσει την Παλαιστίνη παρά την αμερικανική βοήθεια), εκείνοι θα «έχουν ήδη εγκατασταθεί σε πολύ πιο ασφαλείς και όμορφες κοινότητες, με καινούρια και σύγχρονα σπίτια». Τόσο χαριτωμένα και αιμοβόρα! Ταυτόχρονα, ο υπουργός Άμυνας του Ισραήλ, Κατς, υπέδειξε ως πιθανό προορισμό των Παλαιστίνιων χώρες όπως η Ισπανία, η Ιρλανδία και η Νορβηγία, «που έχουν διατυπώσει κατηγορίες και ψευδείς ισχυρισμούς κατά του Ισραήλ για τις ενέργειές του στη Γάζα και είναι νομικά υποχρεωμένες (!) να επιτρέψουν σε οποιονδήποτε κάτοικο της Γάζας να εισέλθει στα εδάφη τους». Κατά το «όποιος θέλει τους πρόσφυγες και μετανάστες, να τους πάρει σπίτι του».

Στο «ξεκάρφωτο» ο Ρούτε του ΝΑΤΟ χάλασε τη «φιλορωσική» ατμόσφαιρα Τραμπ: «Ο Πούτιν δεν θα τολμήσει μία επίθεση σε μέλος του ΝΑΤΟ. Αν συμβεί, θα δεχθεί ολοκληρωτική επίθεση». Και τόνισε ότι αν οι Ευρωπαίοι θέλουν να έχουν λόγο στις διαπραγματεύσεις μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας, να δείξουν τη χρησιμότητά τους, που σημαίνει να αυξήσουν τις αμυντικές δαπάνες. Δηλαδή, εξοπλιστείτε αν θέλετε να πολεμήσετε με μας... για εμάς.

Μοιάζουν, τώρα, όλα τα παραπάνω με «τερματισμό του πολέμου και ειρήνη στην Ουκρανία»; Μοιάζουν με «νέα Ριβιέρα» στη Μέση Ανατολή; Μοιάζουν με «ήρεμα νερά» στο Αιγαίο; Όχι! Μοιάζουν με μεγαλύτερο πόλεμο. Το αντιιμπεριαλιστικό και αντιπολεμικό καθήκον επιβίωσης των λαών υπάρχει μονάχα ως ενιαίο σύνολο και πρέπει να ενισχυθεί. Και είναι η υποχώρηση του ενός που έφερε την υποχώρηση του άλλου.